Loveswept

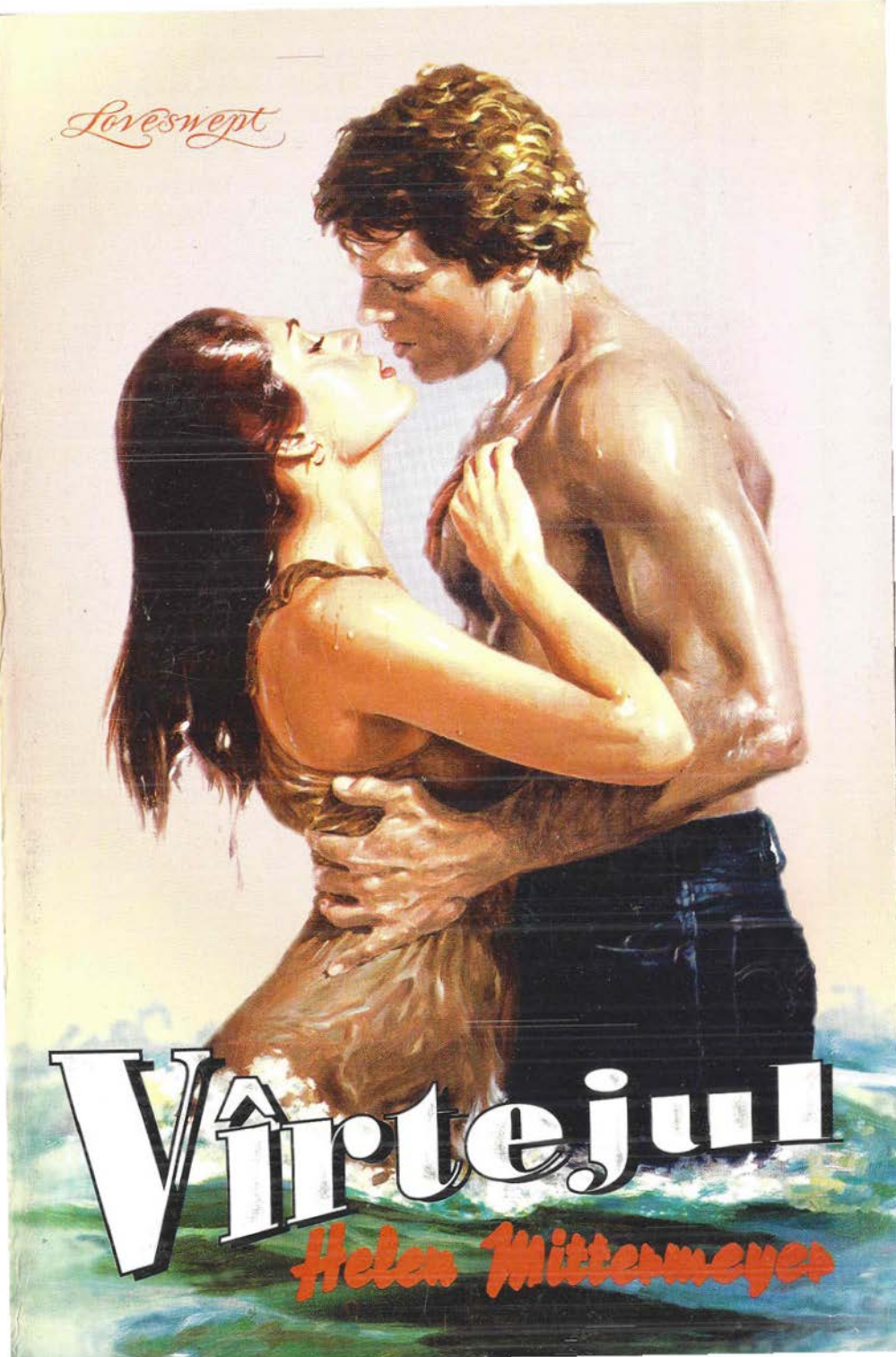

Vîrtejul

Helen Mittermeyer

Loveswept

Helen Mittermeyer

Vîrtejul

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Vortex
by Helen Mittermeyer

©copyright 1984 by
Helen Mittermeyer

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-4-8

Unu

Maria Halcon privea pasagerii care debarcau de pe tender, purtînd cu toţii butelii cu oxigen pentru cele două ore de scufundări, pe care le aranjase *Sea Dive Group.* Ca şefă de grup, sosise la bordul ambarcaţiunii înaintea pasagerilor, pentru a verifica dacă era pregătit totul pentru scufundare. Mai dorea să încerce şi apa, spre a se asigura că era destul de limpede pentru scafandri, indiferent de experienţa sau amatorismul

acestora.

Maria le făcu cu mîna cîtorva pasageri, care încercau să-i atragă atenţia. Avea să fie prima scufundare în această croazieră, şi majoritatea erau nerăbdători să se-arunce în apele calde, de culoarea turcoazei, care înconjurau Saddle Cay, mica insulă aflată în proprietatea Liniei Oslo Caraibe.

– Maria! Ne-ajuţi şi pe noi? strigă un bărbat mai în vîrstă, pe cînd se apropia împreună cu soţia. Îi mărturisiseră în ajun că nu ştiau să înoate, dar doreau totuşi să se scufunde pentru a putea vizita lumea subacvatică a coralilor şi a vieţii marine.

– Vin cu dumneavoastră, sau eu, sau un alt instructor de la *Sea Dive,* îi zîmbi Maria doamnei Calkins, făcînd semn spre Dave, Arthur şi Andy, ceilalţi instructori. Maria era singura femeie şi, cu toate că avea acreditări excelente, nu-i fusese uşor să primească postul de la bordul M/S *Windward.*

– Cum se face, Maria, că, deşi eşti spaniolă, vorbeşti engleza de parcă te-ai fi născut în Statele Unite? o întrebă domnul Calkins, în timp ce perechea o urma pe Maria, dinspre tenderul

ancorat lîngă plaja albă, nisipoasă, spre locul unde avea să se efectueze scufundarea.

Maria îşi simţi inima bătînd dureros. I se mai pusese de cîteva ori această întrebare, dar continua să-i provoace un mic şoc. Ce-ar fi zis, reflectă ea, dacă i-ar fi spus că nu ştia de ce vorbea atît de bine engleza. Bănuia că numele ei adevărat era Halcon, fiindcă acest nume îl repetase iar şi iar cînd fusese găsită de către Miguel Aroza şi scoasă din apele Trecătorii Windward. În drum spre Insula Maria, fusese bolnavă şi avusese febră. Miguel o numise Maria după insula care era căminul lui şi-i spusese că Halcon nu putea fi decît numele ei, întrucît îl rostise în timpul delirului.

– Spaniola a fost a doua limbă la noi acasă, domnule Calkins. Prima era engleza, îi dădu Maria obişnuitul ei răspuns.

Într-un fel, era adevărat. Miguel era căsătorit cu o americană care vorbea foarte bine engleza. Maria pur şi simplu nu se putea îndura să-i explice unui străin că n-avea nici un chef să afle cine era. Un sentiment sumbru, înfricoşător, părea s-o sufoce ori de cîte ori începea să-şi amintească fapte din trecutul ei înceţoşat. Indiferent ce

făcuse, sau cine fusese, exista ceva care o înspăimînta îndeajuns pentru a o face să-şi uite trecutul.

Pacea sufletească pe care o cunoscuse alături de Liza şi Miguel era un lucru de mare preţ pentru Maria. După trei luni, de cînd stătea cu ei pe insulă, hotărîse că era timpul să-şi cîştige existenţa. Un vecin de-al lor propusese să-ncerce să găsească o slujbă la programul Sea Dive, pe o navă de croazieră. Apoi, Consuela, fiica vecinului, care era casieriţă asistentă la Linia Oslo Caraibe, o îndrumase spre echipele de scufundare de pe insulă. Cu ajutorul acestora, primise atestatul de instructor scuba[1] cu instructaj medical de urgenţă. Acum, la şapte luni după ce o găsise Miguel, era membră a echipei de scufundători de pe M/S *Windward* şi împărţea cabina cu Consuela.

– Acum, atenţie, le strigă Dave Lenser, comandantul lui *Sea Dive Group*, pasagerilor care stăteau pe plajă în faţa lui. Vom merge în patru grupuri. Eu îi iau pe toţi cei ce nu ştiu să înoate sau cred că ar putea avea dificultăţi. Restul, vă

1. Scufundări autonome; echipamentele aferente

înţelegeţi cu ceilalţi instructori.

Maria asculta peroraţia lui Dave despre scufundarea în siguranţă şi viaţa subacvatică pe care aveau s-o vadă, cînd simţi că se uita cineva la ea. Privi peste umăr, măturînd plaja cu privirea. Mulţi dintre pasageri preferaseră să se alăture grupului de debarcare doar pentru a înota, mînca şi bea, iar plaja era plină de oameni. Remarcă un bărbat între două vîrste care o privea lung, cu ochii îngustaţi a concentrare. Îi înfruntă un moment privirea rece, apoi întoarse capul. Se obişnuise cu căutăturile bărbaţilor de la bordul navei. Dar nu peste mult timp, simţi o mînă pe braţ; se întoarse, cu un surîs politicos pe buze. Încremeni, cînd îl văzu pe omul care o privise.

– Ascultă, scuză-mă că m-am zgîit la dumneata, dar semeni cu o cunoştinţă de-a mea. Ai locuit vreodată în California?

– Nu, răspunse repede Maria.

Din cîte ştia, era posibil să fi locuit în California, dar, de vreme ce fusese găsită în apele răsăritene, se îndoia.

Omul se încruntă.

– Măi, frate, ai putea fi dublura ei... murmură el, îndepărtîndu-se.

Maria îşi simţi stomacul palpitînd înnebunit.

– Hei, Maria, 'aide, te-aşteaptă grupu', strigă Andy.

– Vin.

Încercă să-şi alunge din minte incidentul. Poate-ar fi trebuit să-l întrebe cu cine semăna – fără îndoială, cu fosta lui nevastă, sau poate vreo prietenă. Îşi puse înotătoarele şi tricoul portocaliu, care o individualiza ca instructor scufundător. Verifică grupul, după care îşi potrivi masca pe cap, cu cascheta ţinîndu-i încătuşat părul.

– În regulă, anunţă ea. Hai să mergem acolo şi să vedem ce putem găsi. Staţi aproape de mine, vă rog. Eu am să mă scufund să vă aduc lucruri pe care le priviţi, aşa că rămîneţi grupaţi.

Îşi numără oamenii, apoi începu să lipăie spre un recif de corali aflat cam la o sută de metri de ţărm.

De fiecare dată cînd se scufunda în lumea multicoloră de sub suprafaţa apei, Maria se desfăta cu singurătatea, frumuseţea şi viaţa tăcută, forfotitoare, din mijlocul valurilor unduitoare.

Astăzi, prima ei captură fu un mic arici de mare. Cu nespusă grijă şi folosindu-se de latul mîinii înmănuşate, culese făptura şi se repezi spre

suprafaţă, unde îşi azvîrli capul pe spate pentru a scăpa de tub. Ridicîndu-şi masca şi scoţînd o mănuşă pentru ca vietatea să-i poată sta pe mîna dezgolită, o arătă grupului. Bătea uşurel din picioare, mişcîndu-şi înainte şi-napoi labele pentru a pluti.

– Priviţi, nu-i decît un puişor. Îl puteţi ţine în mînă dacă vreţi, dar aveţi grijă. Ţepii ăştia pe care-i vedeţi, pot provoca durere. Nu uitaţi niciodată să fiţi prudenţi cînd culegeţi orice găsiţi în mare. Unii dintre corali sînt veninoşi şi există cîteva fiinţe care vă pot înţepa. Coralul de foc e unul dintre ele. Vă va face o arsură foarte dureroasă, aşa că nu vă apropiaţi de el.

Privi cum ariciul de mare era trecut din mînă în mînă, pînă cînd toată lumea ajunse să-l fi ţinut cîteva momente. Apoi îl luă înapoi şi-i dădu drumul în apă.

Maria le făcu tuturor semn să-şi pună măştile şi să pornească încet spre recif. O singură dată trebui să se oprească pentru a ajuta un pasager să-şi umfle vesta pentru mai multă siguranţă. Majoritatea scufundătorilor preferau să-şi poarte vestele parţial dezumflate. Astfel, puteau să se mişte mai repede şi să se scufunde mai adînc.

Deşi vestele umflate împidicau scufundarea la adîncime şi erau adesea stînjenitoare, le dădeau înotătorilor fără experienţă o mai mare încredere în ei.

Spre surprinderea Mariei, nici unul dintre scufundătorii din grupul ei nu era gata să revină pe mal, unde era deja în curs de desfăşurare o petrecere pe plajă, muzica orchestrei de alămuri plutind peste valuri. Entuziasmul se înteţea, suficient pentru ca Maria să-nceapă a-şi supraveghea îndeaproape grupul, observînd că domnul şi doamna Calkins păreau să dea semne de oboseală.

Înotă spre perechea cea vîrstnică.

– Cred că ar trebui de-acum să vă duceţi să mîncaţi şi să beţi ceva, îi sfătui ea. N-ar fi bine să exageraţi din prima zi.

Perechea încuviinţă, iar Maria îi conduse spre mal, mişcîndu-şi picioarele în sincronizare leneşă prin apa de limpede. Privi peste umăr pentru a-i controla pe ceilalţi din grup şi reveni repede spre pîlcul răzleţ de oameni aflaţi lîngă recif. Perechi de scufundători explorau marea, după care ieşeau pe mal una cîte una. Cînd ieşiră şi ultimii doi, Maria îi urmă, din obişnuinţă, îi verifică pe plajă,

după care reveni în apă să caute eventualii rătăciţi.

Nu peste mult timp, ciugulea dintr-un hot-dog, în vreme ce Arthur povestea despre o dispută cuiva din grupul lui. Exact atunci, străinul se apropie din nou de ea.

– Ascultă, nu vreau să te pisez, dar fac reclame pentru D.M. Productions. Asta-nseamnă ceva pentru tine?

Vorbea cu bruscheţe, nescăpînd-o pe Maria din ochi.

O teamă nelămurită îi încleştă inima. Clătină din cap.

– Nu cred că ne-am cunoscut vreodată, domnule... ăă...

Maria strînse din măsele pentru a nu lăsa să i se citească pe chip emoţiile învolburate care-o zguduiau.

– Leaman. Jasper Leaman, dar toată lumea-mi zice Jazz.

Pe chipul bărbatului flutură din nou un zîmbet, clipind nervos din ochi, în timp ce-i privea pe scufundătorii adunaţi lîngă Maria.

– Poate-ar fi bine să stăm de vorbă, la un moment dat?

Maria sări de pe scaun, răsturnînd sifonul de pe masa de picnic.

Dave o atinse pe braţ.

– Maria va fi ocupată aproape toată după-amiaza cu scufundătorii, domnule Leaman.

– Jazz. Spuneţi-mi Jazz. Toţi îmi spun aşa, fulgeră zîmbetul lui Leaman peste semicercul de oameni. Ei, poate te prind mai tîrziu. Soţiei mele, Janet, nu-i place să-noate, ridică el din umeri, aşa că nu ne-am înscris la scufundări.

Îi mai aruncă Mariei o ultimă privire, pătrunzătoare, dădu din cap spre ceilalţi şi porni cu paşi mărunţi pe plajă, spre o umbrelă vărgată cu albastru.

Dave o privi pe Maria.

– Crezi că-i un vino-ncoa?

Nici el, nici vreun altul dintre ceilalţi scufundători nu ştiau prea multe despre ea, decît că se descurca bine cu munca.

Maria îşi simţi gura întinzîndu-se într-un surîs, deşi încă mai clocotea toată pe dinăuntru. O cunoştea dinainte omul acela? Ştia oare ce i s-o fi întîmplat în cealaltă viaţă, pricinuindu-i această spaimă de coşmar, care o urmărea zi şi noapte?

– Sigur, răspunse ea cu un rîs forţa. Le-am

mai auzit pe toate astea de-o sută de ori.

Dave, Arthur şi Andy rîseră. Fiecare dintre ei încercase să se lipească de Maria, cel puţin o dată, fără să reuşească. Acum, toţi patru nu erau decît prieteni buni.

Maria rîse alături de ei, deşi nu-şi putea tocmai potoli neliniştea din adîncul sufletului. Mai observă şi privirea nedumerită pe care i-o aruncă Dave, ştiind însă că n-avea să continue discuţia. Încheiaseră cu toţii un pact să nu se amestece unul în viaţa altuia.

Cînd reintrară în apă, Maria uită complet de Jazz Leaman şi de întrebările lui. Nu reveniseră toţi scufundătorii: soţii Calkins preferaseră să rămînă pe ţărm, precum şi alţi cîţiva dintre cei mai bătrîni. Totuşi, aceia care o urmară aveau nevoie de multă supraveghere. O mare parte din ei prinseseră curaj după prima scufundare şi erau acum mai aventuroşi, înotînd spre recif şi ţipînd de încîntare cînd găseau cîte ceva interesant. Evident, cînd se apropiau şi alţi înotători, specimenul dispărea.

– Maria! o strigă Todd Hughes, un băiat precoce, de zece ani. Am văzut o sepie. Şi-a schimbat culoarea.

Surescitat, copilul îi făcu cu mîna. Maria îi răspunse, nescăpînd grupul din ochi. Majoritatea scufundătorilor respectau regulile de siguranţă, dar cîţiva se lăsau distraşi şi lipăiau de capul lor, făcînd-o pe instructoare să le reamintească amical disciplina.

Maria se bucură să revină în reşedinţa ei înghesuită de la bordul vasului şi să-şi spele sarea de pe trup. Stătu sub şuvoiul de apă caldă, săpunindu-şi corpul spre a îndepărta tot uleiul pentru bronzat, care mirosea a nucă de cocos, lăsînd-o în culoarea aurie a unei zeiţe de bronz. Apoi îşi şterse cu prosopul părul lung şi-şi răsuci povara neagră, mătăsoasă, într-o cunună pe vîrful capului.

În cabină nu exista o oglindă înaltă, dar, dacă se întindea, se putea vedea în oglinda mesei de toaletă, aproape cît era de lungă – adică, de un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri. Maria ridică din umeri la adresa propriei ei imagini, nu cine ştie ce impresionată de pielea ca satinul, de sprîncenele de abanos care se arcuiau deasupra

ochilor verzi-deschişi şi de faţa în formă de inimă, cu pomeţi proeminenţi, ca ai unui model.

Consuela intră în încăpere, trîntind uşa şi slobozind un geamăt sonor.

– Sînt frîntă. Cum să-i pot eu spune doamnei Soames momentul exact cînd ilustrata o s-ajungă la prietena ei Mary din Wildflower, California – care-i fix la sud de Los Angeles, în caz că mureai să ştii.

Consuela se aruncă pe priciul Mariei şi se întinse. Peste cîteva momente, deschizînd ochii, îşi măsură alene colega de cabină, îmbrăcată doar într-o pereche de bikini albi, simpli, şi un sutien.

– Ştii, pentr-o tipă cu-o figură atît de super, zău că porţi desuuri căcăcioase! îi spuse, în engleza ei de argou.

Maria în rîse:

– N-am de gînd să-mi cheltuiesc banii aşa ca tine. Fac economii ca să investesc în pescuitul şi navlosirile lui Miguel. Nu vreau să-mi petrec viaţa pe *Windward,* sau pe *Northward*, sau pe *Leeward,* sau pe oricare alt vas de la *Oslo Caribbean Line.*

Fentă, cînd Consuela aruncă în ea cu o pernă,

rîzînd de extravaganta ei prietenă care cheltuia atîţia bani pe lenjeria fină de mătase.

– Barney Freedling e, oricum, logodit, Connie, îi aminti ea cu blîndeţe tinerei.

– Încă nu-i căsătorit, i-o întoarse Consuela, ridicîndu-se în coate, pentru a-şi privi prietena, în timp ce trăgea pe ea un şort alb de bumbac şi un tricou cu dungi. Chiar şi cu sutien, Maria, nu poţi să-ţi ascunzi sînii, şoldurile suple, picioarele-alea lungi, şi gleznele astea perfecte.

Oftă.

– Ai mutra şi fizicul unei stele de cinema. Cred că te urăsc, o preveni ea, cu un zîmbet.

Maria rîse, îi aruncă înapoi perna, îşi luă mica poşetă albă şi-i făcu Consuelei cu mîna.

– Ne vedem la cină, la ora şapte.

Închise în urma ei uşa cabinei şi porni pe culoarul îngust, adaptîndu-şi automat trupul la tangajul navei, cu mişcări line şi eliberate de clătinătura stîngace din urmă cu cîteva luni, cînd abia se îmbarcase.

Făgăduise să se întîlnească în *Consellation Lounge* cu prietenii, pentru cîteva beri înainte de masă, dar, trecînd prin dreptul casieriei din holul mare al vasului, se pomeni faţă în faţă cu Jazz

Leaman. Maria dădu s-o ia în altă direcţie, dar omul o apucă de cot.

– Te rog, Maria. Aş dori să stăm un moment de vorbă, dacă se poate.

Mariei îi veni să-şi smulgă braţul şi să plece; cunoştea însă maxima liniei maritime: să fii întotdeauna politicoasă cu pasagerii.

– Nu vă pot acorda decît cîteva minute. Mă aşteaptă nişte prieteni.

– Perfect.

Jazz Leaman o luă de braţ şi o conduse spre sofaua din colţ.

– Ascultă, n-aş vrea să-ţi creez probleme, dar am dat telefon la birou, în Los Angeles, şi le-am spus că am întîlnit o femeie care seamănă aproape leit cu Reesa Hawke.

Nori negri de spaimă îi înceţoşară un moment vederea şi auzul, împiedicînd-o pe Maria să-i audă prima întrebare. Reesa Hawke? Hawk era traducerea în engleză a cuvîntului *halcón.* Nu, trebuia să fie o coincidenţă. Numele de Reesa Hawke nu însemna nimic pentru ea.

– Aşa că m-am gîndit că ar fi mai bine să-ţi spun ce-am făcut. Sper că nu te-ai supărat, încheie el.

– Ce?

Maria încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui. Despre ce vorbea? Clătină din cap, ştiind că tot ce voia să facă era să scape de Jazz Leaman. O făcea să se simtă nervoasă şi stingherită.

– Nu... nu. Nu sînt supărată, dar acum trebuie să plec.

Se ridică în picioare, întrebîndu-se dacă uşurarea pe care-o simţea, despărţindu-se de el, i se observa pe faţă.

– Măi frate, e grozav. N-am vrut să te superi pe mine, Maria. De obicei nu-s aşa de băgăreţ, da' cred în presimţirile mele.

Zîmbind, îi scutură mîna, apoi se retrase.

Maria privi lung silueta care se îndepărta, traversînd covorul din hol, spre cazinoul de pe puntea alăturată.

– Poate-ar fi trebuit să-l întreb ce-a făcut, reflectă ea cu voce tare; apoi clătină din cap. Mai bine las-o baltă, cucoană.

– Vorbeşti singură?

Barney Freedling, primul ofiţer, stătea în faţa ei. Norvegianul înalt, cu păr de culoarea nisipului, era un băiat vesel, cu reputaţia unui soi de seducător, dar îi devenise Mariei prieten bun

imediat ce înţelesese că n-avea să se-aleagă de la ea decît cu prietenia.

– Precis ai bani la bancă.

– Prefer să nu, îi surîse ea, potrivindu-şi pasul după al lui, în timp ce străbăteau coridorul larg, spre zona ofiţerilor; ar fi trebuit să-şi vadă de drum, dar trebuia să discute cu el. Barney, ştiu că nu-i treaba mea, dar nu crezi că tu şi Consuela ar trebui să...

– Ai dreptate, nu-i treaba ta, se încordară într-o mască dură trăsăturile armonioase ale norvegianului. Consuela mi-a spus că ar trebui să-mi văd de logodna mea prelungită, de vreme ce ea intenţionează să-şi petreacă viaţa cu o liotă de alţi bărbaţi.

Se îndepărtă, cu trupul ţeapăn de furie.

Maria privi după el, încruntată.

– Amîndoi sînteţi încăpăţînaţi – şi bătuţi în cap, murmură ea, întorcîndu-se de unde venise.

– Hei, Maria. Te căuta Leaman ăla, spuse Arthur cînd Maria intră în salon, retrăgîndu-se pe banchetă ca să-i facă loc.

Maria simţi că Dave o privea, în timp ce se răsucea să-i răspundă lui Arthur. Se sili să zîmbească.

– L-am văzut pe puntea Atlantic. Ştii cum e, se găseşte întotdeauna un pasager căruia i se pare că semeni cu Unchiul Fred.

– Asta era? se interesă Dave, cu accentul său tărăgănat, din Florida.

– Mhm, răspunse Maria, întinzînd mîna spre berea pe care i-o oferea Arthur. Luă o înghiţitură lungă din băutura norvegiană, rece, ignorînd privirea iscoditoare a şefului echipei de scufundători.

– Atunci e-n regulă.

Dave începu să discute strategia celei de-a doua zile de scufundare.

Maria uită de Jazz Leaman, în timp ce asculta alături de ceilalţi, imaginîndu-şi malul stîncos din Georgetown şi plaja unde aveau să se scufunde.

– O să ne rămînă şi nouă ceva timp să ne scufundăm pe lîngă epave? vru să ştie Andy, referindu-se la vasele naufragiate de lîngă East Bay şi Gun Cay. Dave ridică din umeri.

– După ce terminăm de scufundat cu grupurile – şi dacă nu-s probleme – nu văd de ce n-am putea merge pîn-la East Bay cu ceva echipament.

Andy chiui, ceilalţi doi arătîndu-se la rîndul lor încîntaţi. Era amuzant să se scufunde lîngă epave şi, de vreme ce erau cu toţii meşteri cu scuba, se anticipa o distracţie grozavă.

– Dar numai dacă nu nimerim în oarèce răgălii cu pasagerii, şi – chicoti Dave – nu uitaţi petrecerea burlacilor de mîine seară. Vine toată lumea – inclusiv tu, Maria.

Maria tăcu.

– Care-i treaba, dulceaţo? Nu-ţi place să te simţi ca o fleică de carne crudă aruncată tigrilor? rîse Andy.

– Nu tuturor ne place să fim momeală vie, ca ţie, dom'le, replică Arthur cu un accent jamaican în glas.

Maria lăsă să-i scape un oftat de uşurare, observînd că Dave încetase s-o mai studieze atît de atent şi-şi alungă din minte toate gîndurile neplăcute.

A doua zi dimineaţă, acostară la Insula Grand Cayman. Valurile erau destul de mari în timpul excursiei, lucru care pricinui cîteva momente

grele printre scufundătorii lipsiţi de experienţă. Mulţi fură aruncaţi de forţa valurilor înapoi pe stînci şi trebuiră ajutaţi să iasă din apă.

La vremea cînd scufundarea luă sfîrşit, Maria era epuizată şi-şi dorea să nu le fi promis celorlalţi scufundători că-i va însoţi la epavele de lîngă Guy Cay. Ar fi preferat să ceară liber şi să meargă cu grupul pe Seven Mile Beach. Cumva, gîndul de-a se prăji pur şi simplu pe nisipul alb şi frumos părea mult mai atrăgător.

Oboseala i se risipi întrucîtva, după ce intrară în continuu-schimbătoarea lume submarină. Imediat, Maria văzu un *grouper*[1] gigantic, pe care l-ar fi putut călări ca pe un cal. Prietenosul peşte pluti pe lîngă ea cu unduiri graţioase, cu zeci de peşti mai mici urmînd în siajul său. Maria dădu din cap spre Andy, care-i semnalizase că voia să înoate împrejurul epavei, şi-l urmă, ritmicul filfiit-lovit al labelor purtîndu-i în jos, unde peşti-fluture şi *yellowjack*[2] îşi disputau cu peşti-porc şi *grunts* vîrstaţi cu albastru spaţiul lumii lichide.

1. Peşte mare din familia *Epinephelus, Mycteroperca,* sau altele înrudite, specific mărilor calde.
2. (Literal) steag galben; folosit în codul maritim pentru semnalizarea carantinei.

După ce explorară în voia inimii, erau cu toţii rupţi de oboseală şi cu rezervele de aer aproape terminate.

Ieşiră la suprafaţă, căţărîndu-se în mica lor barcă, şi porniră spre mal.

Maria simţea o osteneală profundă, stînd moleşită pe bancheta din spate. Ca de obicei cînd era istovită, o cuprinsese deprimarea, iar prin minte îi străfulgerau imagini ceţoase. Avea senzaţia că ar fi umblat printr-o încăpere întunecoasă, unde tot pocneau becuri. Vedea crîmpeie de lucruri, nasuri şi ochi, dar nici un chip clar, frînturi de culoare şi ţesătură însă nici una pe care s-o poată recunoaşte. Instinctul îi spunea că-şi amintea, că mintea ei se deschidea ca o floare şi că în curînd avea să-i revină în memorie viaţa trecută. O sudoarea rece îi şiroia pe spate. Cînd Andy îi vorbi, rămase cu ochii închişi strîns, ştiind că n-ar fi fost în stare să-i răspundă ceva coerent.

– Hei, somnorici, am ajuns la cheu. Prindem ultimul tender, dacă ne grăbim.

– Bine, încercă Maria să-i zîmbească, dar se simţea atît de zguduită, încît nu reuşi decît să holbeze ochii.

– Te simţi bine? întrebă Arthur, preocupat.

– Da. Cred c-am stat prea mult acolo, jos.

– Poate. Vezi, odihneşte-te neapărat înainte de cină, promiţi? Nu uita că avem întîlnire la gala Debandadei Burlacilor.

Arthur îi zîmbi, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

– Cum aş putea să uit? O să-mi pun proptelele şi genuncherele în clipa cînd ajung pe vas, zîmbi Maria, recunoscătoare că Arthur schimbase subiectul. Uite tenderul. Dave şi Andy ar face bine să-i dea zor.

Se ridică pe vîrfuri, privind în lungul esplanadei care mărginea marea. Andy şi Dave alergau spre ei. Le făcu semn exact în timp ce un turboreactor particular cobora spre pista de aterizare din latura opusă a oraşului. Vuietul său acoperi glasul lui Arthur, care le striga celor doi să urce.

Gîfiind şi rîzînd, Andy şi Dave li se alăturară. Apoi, toţi patru păşiră pe cheu şi urcară în barcă.

– Încă nu plecăm. Trebuie s-aştept nişte oameni care vin de la avion, îi informă pilotul tenderului.

– Ei asta-i! gemu Andy, încă încercînd să-şi recapete suflul.

Dave se lăsă să cadă pe locul de lîngă Maria.

– Trebuie să fie vreun ştab al liniei de croazieră. Căpitanul n-ar sta s-aştepte pe altcineva.

– Nici pe-ăia n-aş fi crezut să-i aştepte, murmură Andy.

Timp de cincisprezece minute fierseră în suc propriu, aşteptîndu-i pe cei întîrziaţi. Apoi, un om de pe insulă se apropie în fugă şi-i şopti ceva pilotului, care se strîmbă.

– Doamnelor şi domnilor, începu acesta, pe ton de scuză. Nu mai trebuie să aşteptăm. Persoana care trebuia să vină a luat o şalupă particulară pînă la vas.

Închise ochii, cînd scufundătorii începură să protesteze.

– Ştiu, ştiu cum vă simţiţi, dar înţelegeţi că nu e vina mea.

– Plîngerile la cutie, îi instrui Dave, cu ochii închişi şi capul rezemat pe spătarul de lemn al scaunului.

Nu peste mult, se aflau bord în bord cu *Windward,* gata să se transbordeze.

Urcară pasarela pînă pe punte, orbiţi un moment de întunecimea interiorului.

– Deci *eşti* dracului pe nava asta. Lua-ţi-ar dracu' sufletu' drept în iad! Ce-aveai de gînd să faci?

Asprimea mîrîită a cuvintelor îi opri pe toţi patru în loc. Se întoarseră spre a se pomeni în faţa unui bărbat cu păr castaniu, foarte înalt şi foarte furios.

Memoria Mariei explodă ca o bombă incendiară, spulberînd neagra nesiguranţă, amplificînd frica pînă la realitate. Se dădu înapoi clătinîndu-se, fără să-şi dea seama că mîna lui Dave se ridicase s-o sprijine.

– Dake! icni ea.

– Da. Dake. Dracu' să te ia, femeie. Credeai că n-am să te găsesc?

– Pleacă, îşi forţă Maria glasul să răzbată printre buzele strînse.

– Ce este? Ce s-a-ntîmplat, Maria? întrebă Arthur.

– Maria? Cui naiba-i zici tu Maria? şuieră Dake, scîntei de ameninţare ţîşnindu-i din ochi, în timp ce se apleca spre cei patru, care se holbau cu gurile căscate. O cheamă Reesa. Reesa Hawke. Aşa că nu-i zice Maria...

– Da. Da, *sînt* Reesa Hawke. Doamne, asta-i mormăiam lui Miguel cînd m-a găsit... *halcón... halcón...* care-nseamnă şoim[1] .

1. (în orig.) hawk

Cuvintele i se rostogoleau din gură într-o cadenţă şocată. Simţea fiori zguduindu-i trupul, în timp ce-l privea pe omul din faţa ei.

– Pleacă. Lasă-mă-n pace.

– Să plec? Pe dracu', plec. Am făcut puşcărie din cauza ta, cucoană, şi vreau o explicaţie. Am fost acuzat că te-aş fi omorît, luate-ar dracu'!

Cuvintele lui Dake erau strigate cu furie.

– Nu-mi pasă ce crezi c-a făcut. Nu te vrea pe-aproape, aşa că pleacă de-aici, se înghesui în faţa Reesei, Arthur, blîndul şi amabilul ei prieten, înfigîndu-se sub nasul lui David Kennedy Masters, cunoscut şi sub numele de Dake Masters.

Dake trase puternic aer în piept, cu un zîmbet dur pe chip, în timp ce pumnii i se încleştau şi se descleştau.

– Dă-te din drum, puştiule, pînă nu te-arunc de pe vasu-ăsta.

– Atunci va trebui să ne-arunci pe toţi, fiindcă n-o să te lăsăm să te-apropii de Maria... Reesa, interveni ferm Dave, trecînd lîngă Arthur.

– Corect, li se alătură şi Andy.

– Destul.

Glasul profund al căpitanului Ivarsen sparse tăcerea grea.

– Nu admit aşa ceva pe vasul meu.

Păşi între Dake şi ceilalţi, întorcîndu-se cu faţa spre cel dintîi.

– Domnule Masters, v-am spus, cînd aţi insistat să veniţi la bordul navei, că nu voi tolera nici un conflict cu echipajul meu. Vă aflaţi aici la îngăduinţa mea, şi, ca atare, vă veţi supune ordinelor mele. Nu vă voi permite să hărţuiţi pe nimeni de pe...

– Eu-s ăla hărţuit. Din cauza ei am fost arestat sub acuzaţia de crimă, se răsti Dake. Dacă a comis cineva vreo crimă, ea e aia! Ţîşni înapoi braţul său, arătînd spre Reesa.

Pentru prima oară în viaţa ei, Reesa Hawke leşină, căzînd, căzînd, tot mai jos în vîrtejul negru.

Doi

Ştiu, din momentul cînd deschise ochii, că nu se afla în cabina pe care-o împărţea cu Consuela. Clipind, încercă să se orienteze, în timp ce o năpădeau amintiri peste amintiri.

– Eşti în apartamentul Cancun de pe puntea Atlantic, se aplecă peste ea, zîmbind, doctorul Margaret Roberts.

Era medicul navei. Avea vreo patruzeci de ani, foarte arătoasă ca femeie. Îşi purta părul blond şi des împletit într-o coadă franţuzească, iar ochii îi

scînteiau de amuzament. Ridică stetoscopul de la gît, continuînd s-o privească pe Reesa, care zăcea în patul regal al apartamentului.

– Mi-a ordonat să te-aduc aici logodnicul tău.

Reesa ştiu imediat cine avusese tupeul să-i comande doctoriţei şi să se pretindă logodnicul ei.

– Dake Masters *nu* e logodnicul meu, spuse ea, cu voce răguşită.

– Nu? se arcuiră sprîncenele lui Margaret. E un om foarte interesant, meditä ea, cu ochii în continuare la Reesa, luîndu-i pulsul.

– E divorţat... şi disponibil, sînt sigură, aşa că dacă...

– Nu sînt disponibil, o întrerupse un glas aspru.

Dake păşi în cîmpul vizual al Reesei, lîngă doctoriţă.

– Te-ar deranja să-i vorbesc domnişoarei Hawke între patru ochi? îi aruncă el acesteia un zîmbet scurt, gropiţele de la colţurile gurii ivindu-se surprinzător pe chipul acela colţuros.

– Mai are şi o brazdă în bărbie, ceea ce înseamnă că e evaziv şi cu două feţe, adăugă Reesa, făcînd ca atît Dake, cît şi Margaret să

întoarcă spre ea capetele.

Dake se încruntă. Margaret părea nedumerită. Cînd deschise gura să vorbească, Reesa continuă:

– Crezi că dacă are zîmbetul ăsta fermecător şi gropiţele alea, e cine ştie ce om nemaipomenit, nu? Greşit. Omul ăsta-i un vampir. Îţi suge sîngele!

Scoase un sunet ca o sorbitură sonoră, cu cuvintele îngrămădindu-i- se.

– E din cauza sedativului slab pe care i l-am dat... cred.

Margaret privi de la Reesa la Dake şi din nou la Reesa.

– Şi mie mi-au plăcut gropiţele. Doamne, mare greşeală, să-i întorci spatele bărzăunului! chicoti Reesa, simţindu-şi pleoapele grele. Auzi şoapte între Dake şi Margaret, după care o uşă se închise şi lîngă pat reveniră nişte paşi, dar era prea somnoroasă ca să mai deschidă ochii.

– Ascultă-mă, Rees. N-ai să-mi faci asta. Am văzut iadul cu ochii cînd am crezut că muriseşi, şi-a murit şi Cynthia şi...

Reesa trebui să facă un efort pentru a deschide ochii. Încercă să şi-i aţintească spre chipul

lui Dake.

– A murit Cynthia? Mare păcat. Ştiu cît de mult o iubeai pe soacră-ta.

Cuvintele i se scurgeau de pe buze ca boabele de fasole dintr-o pungă.

– Doamne, acum ce-ai să mai foloseşti ca barieră în calea căsătoriei? Te-nrolezi în infanteria marină?

– Nu există nici o scuză, nici n-a fost vreodată.

Dake scuipă cuvintele, înfuriat de ceea ce-i spunea Reesa. Căţeaua! După tot ce-i făcuse! Fusese arestat pentru omucidere! Se ascundea pe un vas de croazieră, în timp ce pe el încercau să-l elibereze o baterie-ntreagă de avocaţi!

– Trebuie să-ţi amintesc că nici unul din noi n-a dorit căsătoria?

Trase adînc aer în piept.

– După moartea Cynthiei...

– Puţin îmi pasă, murmură Reesa, căscînd.

– Căţea. O să-ţi pese. N-am terminat cu tine.

Gura lui Dake se încordă, privind-o cum adormea. Era mult mai slabă. Forma aceea minunată şi voluptuoasă fusese subţiată pînă la supleţe. O privi mult timp, în vreme ce Reesa murmura în somn şi, un moment, se agită în pat.

Chiar şi sub efectul tranchilizantului, era tot neliniştită.

Cînd Reesa aruncă pătura deoparte, privirea lui Dake îi cercetă trupul. Curbele zvelte erau contorsionate în somn, un braţ aruncat peste cap, făcîndu-i sînii să se încordeze. Albeaţa ca de smîntînă a pielii, deasupra costumului de baie, îi atrase ochiul spre părul negru şi mătăsos ce-o săgeta printre picioare.

I se uscă gura şi putu simţi o fierbinţeală înteţindu-se înlăuntrul lui. Intenţiona al dracului şi de-a binelea să-i spună să rămînă pierdută odată ce semna o depoziţie despre ceea ce i se întîmplase cu adevărat, dar trupul ei frumos încă-i ispitea libidoul, ca întotdeauna. O apăsă uşurel cu latul palmei pe abdomen, senzaţia pielii ei mătăsoase făcîndu-i inima s-o ia la galop.

– Nu... nu... nu... în pace... gemu Reesa fără a se trezi, cu trupul zvîcnindu-i în respingerea a ceea ce visa, febrilă. Nuuu, scînci ea, încovrigîndu-se cu spaimă în poziţie foetală.

Ochii lui Dake se îngustară.

– Încetează. Rees. Trezeşte-te.

Se aplecă s-o scuture, iar ea îi plesni mîna, scîncind din nou. Frica străbătu trupul lui Dake,

cînd Reesa se jeli sonor.

– Mă doare... *halcón... halcón...* gemu ea.

– Iubito, nu... nu te teme.

Lui Dake i se înnodă stomacul, văzînd groaza de pe faţa ei. Înjurînd, îşi scoase pantofii şi se culcă alături pe pat, cuprinzîndu-i în braţe trupul ce tremura.

În primul moment, Reesa se crispă şi-l împinse. Apoi se mişcă din nou încetişor şi se cuibări mai strîns lîngă el.

Peste cîteva minute, dormea adînc, cu pumnii încleştaţi de cămaşa lui, ca şi cum ar fi avut de gînd să nu-i mai dea drumul niciodată.

Dake rămase iniţial ţeapăn ca un stîlp, dar, treptat, trupul Reesei începu să-l excite, inundîndu-l cu o fierbinţeală înţepătoare şi eliberîndu-l în relaxare.

– E atît de speriată, murmură pentru sine, simţind nevoia s-o adăpostească.

Habar n-avea cînd adormise, dar o bătaie la uşa apartamentului îl trezi. Într-o clipă lucid, coborî privirea spre Reesa, încă ghemuită lîngă el. Desfăcîndu-i cu grijă degetele unul cîte unul, se strecură jos din pat, fără a o trezi, pentru a o înveli apoi cu plapuma moale ca să-i ţină de cald.

Lipăi desculţ din dormitor pînă în salon, închizînd uşa după el. Apoi deschise, pomenindu-se în faţa doctoriţei Margaret Roberts.

– Da? Ce este, doamnă doctor? îşi dădu el părul la o parte de pe frunte, conştient că vorbea prea brutal. Scuze, abia m-am trezit.

– Da, văd, îl măsură Margaret cu amuzament leneş, făcîndu-l să se încrunte. Mă gîndeam că poate Maria... adică, Reesa, ar prefera să se culce în cabina ei.

Făcu semn spre grupul care stătea tăcut în spatele ei.

– Unii dintre ceilalţi cred că...

– Eu nu cred, o întrerupse Dake. Doarme adînc şi nu vreau s-o scol. Cînd se trezeşte, sînt sigur că va hotărî să se întoarcă la ea, dar între timp...

– În seara asta vine la petrecerea burlacilor, interveni agresiv Andy.

– Petrecerea burlacilor? se interesă Dake, cu condescendenţă.

– E o întrunire a tuturor pasagerilor singuri, şi toţi membrii fără obligaţii ai echipajului sînt aşteptaţi să participe la distracţie, explică Margaret.

– Dacă se simte destul de bine, va fi acolo, răspunse Dake ferm. Cînd se va trezi, doamnă doctor, am să vă chem, dar deocamdată cred că are nevoie de somn.

Tonul său final nu-i scăpă nici unuia din grup. Chipul lui Dave se înroşi de furie, mărturie stînd şi încordarea buzelor lui Andy.

– Perfect, fu Margaret de acord, îndemnîndu-i pe ceilalţi să pornească pe culoar. Voi aştepta telefonul.

Dake închise uşa, erupînd de furie, pe cînd se răsucea şi-şi lovea palma cu pumnul.

– Cine-a fost? întrebă Reesa din uşa dormitorului, frecîndu-se cu o mînă la ochi.

– Ar fi bine să te-ntorci în pat, spuse Dake.

– Nu-m' zi tu ce să fac, se opuse Reesa somnoroasă. Tre' să fac duş.

– Fă naibii ce-ţi place, da'...

– Aşa şi am de gînd!

Îi întoarse spatele, aproape împiedicîndu-se de plapuma cu puf în care-şi înfăşurase trupul.

– Unde mi-s hainele?

– Nu crezi c-ar trebui s-aştepţi pînă te vede doctorul? explodă Dake, simţind că-i venea s-o arunce în ocean prin cel mai apropiat hublou, şi

totuşi jinduind s-o cuprindă strîns în plapumă şi să se culce împreună cu ea în patul regesc. Un moment, furia clocoti în el, atît faţă de Reesa, cît şi faţă de ambivalenţa pe care i-o stîrnise ea întotdeauna, părînd însă să se fi umflat ca un balon de cînd se reîntîlniseră.

– O să mă vadă doctorul, la petrecere. Şi ea e singură, replică impertinentă Reesa, scoţîndu-şi din sacul marinăresc un şort boţit, un tricou şi pornind spre baie.

Cînd o văzu clătinîndu-se, Dake ştiu că nu era din cauza tangajului navei, dar nu spuse nimic, înghiţindu-şi cuvintele furioase care i se ridicaseră în gît.

Ieşind din baie, cu hainele umede şi mototolite pe ea, Reesa vorbi ezitant:

– Dake... îţi mulţumesc că... ai avut grijă de mine...

– *De nada, Señorita* Teresa Martita Hawke, mîrîi Dace, înclinîndu-se spre ea într-o plecăciune batjocoritoare, ţeapănă de furie.

Bărbia ei se înălţă.

– Să nu-ţi rîzi de ascendenţa mea Californio. Ştii că nu pot suferi genul ăsta de ironii.

– Asta făceam? o ademeni Dake.

Reesa inspiră adînc:

– Ai rămas acelaşi măgar înfumurat şi pompos dintotdeauna.

Trînti uşa după ea şi coborî în fugă treptele înguste, spre zona echipajului. Văzuse în ochii lui Dake o furie animalică, în clipa cînd îi părăsise cabina, şi nu i se calmă respiraţia pînă nu ajunse în cabina ei.

Consuela intră valvîrtej, în timp ce Reesa ieşea de la duş, ştergîndu-şi şuviţele de abanos.

Cele două femei se priviră un lung răstimp.

– Eşti o stea de cinema... actriţă de televiziune... ţipă Consuela. N-ai să mai vrei să stai cu noi pe Insula Maria.

Reesa se repezi la ea, cuprinzînd-o în braţe.

– Eşti prietena mea... sora mea... confidenta mea...

Îşi simţea gîtul contractîndu-i-se de emoţie.

– N-am să mă las despărţită de familia mea – de tine, de mama ta. Miguel, Liza şi micuţul meu Miguelito – sîntem o familie!

– Carmen zice, spuse Consuela despre cealaltă casieriţă, că Dake Masters e un tip trăsnet. Chiar aşa, Maria? Reesa, adică.

Reesa dădu din cap.

– Arată foarte bine, şi-o ştie.

– Crezi c-am să reuşesc să-l cunosc? se arătă nerăbdătoare Consuela. Reesa ridică din umeri.

– Acum, că e pe navă, pînă ajungem în Mexic, sînt sigură c-ai să dai peste el.

– Am eu grijă, îi făcu cu ochiul Consuela, făcînd-o să izbucnească în rîs.

Reesa îşi înăbuşi sentimentele fierbinţi, nesigure, care-o răscoleau pe dinăuntru. Puţin îi păsa cine-l vedea pe Dake Masters, sau pe cine vedea el!

– În seara asta să-ţi pui dantele crem, strigă Consuela în timp ce trecea în baie. Eu o să port bleu-pal. Îmi place cum arătăm împreună în hainele-astea.

– Mi-ai rezolvat dilema, dragă surioară! răspunse Reesa. Sînt aşa de obosită, că nu-mi pasă nici dacă am să port diseară masca şi labele, murmură ea pentru sine, convinsă că, sub şuvoiul duşului, Consuela n-o putea auzi.

Costumul pe care-l scoase din mica debara era un ansamblu rochie- pantalon de bumbac foarte subţire, care avea să-i vină bine în noaptea îmbălsămată de sub Tropicul Cancerului. Mama Consuelei croise veşmîntul, brodase toate deco-

raţiunile şi croşetase de mînă dantelele de la piept şi pantaloni. Folosise un fir de culoarea şampaniei pentru flori, frunze şi dantela care tivea laturile şi răscroiala gîtului, astfel că ansamblul nu prezenta decît diverse nuanţe de crem. Stătea strîns pe picior, ca nişte pantaloni de caballero, lăsînd să se vadă linia suplă a şoldurilor şi coapselor Reesei. Partea dinafară a pantalonilor era garnisită cu dantelă ca şampania, ce se ondula uşurel la fiecare mişcare. La acest costum, Reesa purta botine înalte pînă la glezne, din piele moale de căprioară, tot de culoarea şampaniei. Un prieten indian al lui Miguel argăsise pielea şi făcuse ghetele. Reesa fusese atît de cucerită de meşteşugul său rafinat, încît adusese la bordul navei mostre lucrate de el, instalînd, împreună cu Consuela, o prăvălioară unde să-i vîndă încălţămintea.

Consuelei nu-i luă mult timp să-şi usuce părul şi să se strecoare în rochie. Apoi, cele două fete se chinuiră să se vadă în mica oglindă.

– Cred că arătăm bine, oftă Consuela. Dar, cu oglinda asta groaznică, cine-ar putea spune?

– Tu arăţi minunat în bleul ăsta; cu părul tău negru şi cu ochii căprui-deschis, parcă ai fi o madonă, îi spuse Reesa cu admiraţie.

– Şi tu arăţi trăsnet, şi sexy, şi... şi sofisticată, clătină din cap Consuela. Cum de nu ne-am dat seama că eşti cineva deosebit... după cum mergi, după cum ţi se unduiesc şoldurile, aşa de uşor, după părul tău lung şi frumos, de culoarea nopţii...

– Connie, cînd jucam în filme şi piese îl purtam scurt. La lungimea asta a ajuns cît am stat pe Insula Maria. Tot timpul am vrut să mi-l tund, dar...

– Să n-o faci! Tuturor ne place. Arăţi atît de mexicană, ca noi.

– Sînt o Californio, să ştii, urmaşă a spaniolilor, la fel ca voi, dar numele meu, Halcon, e de fapt Hawke. Hawke a fost străbunicul meu englez, care a navigat cu corabia pe după Tierra Del Fuego pînă-n California, unde a cunoscut-o pe străbunica şi n-a mai plecat pe mare.

Reesa îşi cuprinse prietena cu un braţ.

– Vezi, deci, că sîntem mai surori decît am ştiut vreodată.

Consuela o strînse la rîndul ei.

– Da, aşa este. Hai să ne punem cerceii şi salbele alea de aur ciocănit făcute de Figueroa. Ştii, cu pieptenele ăsta de fildeş în păr, ţinîndu-ţi-l

pe tot într-o parte, parc-ai fi o prinţesă. N-ar putea să fie nevoie ca-n seara asta să-i alungi cu băţul!

Părăsiră amîndouă rîzînd cabina. Dacă în seara aceea Reesa se simţea neobişnuit de nervoasă, încercă să-i ascundă acest lucru Consuelei. Era sigură că avea să se poată descurca. Acum, că-i revenise memoria, îşi amintea nenumăratele prilejuri cînd năvala mulţimilor o iritase, sosind la cîte o premieră. Învăţase să facă faţă, camuflîndu-şi neliniştea cu un surîs rece şi o înclinare a capului. Coloanele de scandal o descriau ca „regala Reesa Hawke", „împărăteasa fără imperiu". Travestiul fusese eficace, aşa că sarcasmele lor n-o deranjau.

Cele două femei putură auzi orchestra de alămuri cîntînd, în timp ce se apropiau de Salonul Constelaţiei. Se aduna deja lumea şi se grăbiră, dîndu-şi seama cît de mult întîrziaseră.

Se alăturară şirului de gazde, alegîndu-se cu surîsuri afectate şi remarci usturătoare din partea celorlalţi membri ai echipajului.

– Durează tot mai mult pînă-ţi dregi faţa, Maria, strigă Andy de la locul său din rînd.

Cu coada ochiului, Reesa îl văzu pe Dave înghiontindu-l cu cotul în coaste, apoi îl auzi pe

Andy mormăind:

– Scuze, uitasem că a fost Reesa Hawke.

Imediat ce ultimul pasager străbătu şirul de primire, Reesa rupse rîndurile şi se opri în faţa celor trei colegi ai săi din *Sea Dive Group.*

– Ascultaţi-mă cu toţii – *sînt* Reesa Hawke.

Privi de la unul la altul, observîndu-le amestecul de emoţii de pe chipuri.

– Dar habar n-aveam cine sînt. Vă rog să mă credeţi.

– Întotdeauna am auzit că amnezia e o cheştie nebuloasă, nu o adevărată boală, spuse calm Dave, în timp ce toţi patru se îndreptau spre un colţ întunecos al salonului, unde să poată vorbi netulburaţi.

Reesa rămase serioasă.

– Cred că oamenii îşi pot bloca neplăcerile din minte. După traumatismul loviturii de la cap, cînd am căzut din barca pneumatică, fiind cîteva ore în mare, în Trecătoarea Windward...

Ridică din umeri.

– Cred că am avut pur şi simplu noroc să-mi fi dat prin minte să-mi pun o vestă de salvare în seara aia, înainte de-a fi coborît în barcă.

– Ce te-a îndemnat să faci aşa ceva? întrebă

Dave, cu expresia îmblînzindu-i-se.

Reesa strînse din buze ca să nu-i tremure, cînd noaptea aceea întunecosă, cu luna ascunsă în nori, îi reveni năvalnic în minte, făcînd-o să se revadă pe sine însăşi cum se înghesuia în vesta de salvare, cum o lega, pentru a coborî apoi scara laterală a iahtului. Se dusese în bărcuţă ca să vadă dacă nu putea strînge una dintre saulele slăbite, care ţineau barca pneumatică ataşată la pupa.

– Eram singură pe punte...

...După o ceartă aprinsă cu Dake Masters, în urmă cu nici zece minute, îşi spuse, încercînd să alunge imaginea amîndurora aplecaţi unul spre altul şi strigîndu-şi epitete...

– ...şi am judecat prost. După tot ce-am învăţat în *Sea Dive Group,* nu cred c-aş mai face vreodată asemenea prostii.

Zîmbi uşurată, cînd cei trei prieteni îi surîseră la rîndul lor, cu camaraderia restabilită.

– Oricum, mi-amintesc că m-am întins spre ancorajul metalic de la pupa lui *Firewitch* – aşa se numea iahtul – şi ţineam în mînă saula care alunecase. Nu puteam însă ajunge la tachet, aşa că am pus piciorul pe platbordul bărcii. Mi-a

alunecat.

Amintirea îi îmbrobonă faţa cu sudoare.

– Am dat s-apuc funia, dar chiar atunci un val a clătinat barca şi am căzut. M-am lovit cu capul de ceva, foarte tare, leşinînd, cred. Cînd m-am trezit, tuşeam, scuipînd apă de mare şi eram singură în Trecătoarea Windward, plutind repede în derivă. Cred c-am stat în apă cam trei ore, pînă m-a găsit Miguel, puţin înainte de ivirea zorilor. Deliram şi murmuram cuvîntul *halcón, halcón,* motiv pentru care Miguel a crezut că aşa mă cheamă. Zău că nu ştiu de ce spuneam termenul spaniol pentru numele meu...

– Te-am căutat, interveni glasul profund al lui Dake, printre răspunsurile murmurate de ceilalţi trei membri ai Grupului de Scufundări Marine, ca un val pe plajă; putea simţi spaima îngheţată care-l năpădise în acea noapte. Abia cînd s-a luminat de ziuă m-am întors în cabină. Nu erai acolo. Nici măcar n-am fost alarmat. Credeam că erai în cealaltă cabină. Băusem – mai mult decît ar fi trebuit – şi-mi închipuiam că stăteai bosumflată. La început nu m-am uitat în cabina cealaltă. Pînă am ajuns să scotocesc iahtul de la prova pîn-la pupa, cred că făcuserăm douăzeci,

treizeci de mile.

Pe chipul său, ca o mască, nu se citea nimic, dar ochii îşi pierduseră scînteierea. Trase aer în piept de mai multe ori, chinuindu-se să împiedice neagra groază să-l cuprindă din nou, ca în acea fatidică noapte cînd, în sfîrşit, îşi dăduse seama că Reesa căzuse peste bord. Chiar şi acum, cu femeia stînd în faţa lui, încă mai putea simţi disperarea oare-l năpădise atunci, în timp ce iahtul naviga înainte şi-napoi, încercînd s-o găsească, dar fără să dea peste nimic.

– Am luat legătura cu Paza de Coastă a S.U.A. Te-a căutat şi un elicopter cubanez.

Închise strîns gura, simţindu-şi-o că tremura. Ţinea minte cum vorbise prin radio cu continentul şi chemase o flotilă privată de avioane şi şalupe să pieptene toată zona.

– Nu ştiu cum de ne-a scăpat să vorbim cu prietenul tău Miguel, murmură, aproape pentru sine. Probabil că vorbiserăm cu toţi cei care pescuiseră sau navigaseră prin Trecătoarea Windward.

Gîndul îi reveni spre nesfîrşita căutare prin întinderea de apă cu curenţi înşelători. Trecea printre Cuba şi Haiti, făcînd legătura între Oceanul

Atlantic şi Marea Caraibilor.

– Miguel m-a dus pe Insula Maria cît a putut de repede. Mi-era rău şi deliram, sublinie Reesa, cu ochii lipiţi de silueta înaltă a lui Dake, simţind cum electricitatea care se formase întotdeauna între ei îi dădea foc pielii.

Mult timp, toţi cinci stătură tăcuţi, ca şi cum gîndurile i-ar fi încătuşat unii de alţii. Apoi vorbi Arthur:

– Cred c-ar trebui să circulăm printre pasageri, dar... ţi-ar plăcea să dansezi, Mar... Reesa?

– Te rog, îi aruncă Reesa prietenului ei o privire recunoscătoare. Simţi mînia lui Dake cînd trecu pe lîngă el, dar nu privi într-acolo.

Consuela îi făcu cu mîna, pe cînd dansa în braţele unui pasager brunet şi atrăgător, care-o ţinea aproape de el.

Reesa şi Arthur lunecară în jurul ringului de dans, într-un foxtrot reţinut. Cînd privi peste umărul lui Arthur, o văzu pe Lacey Welles, una dintre crupierele de blackjack ale navei, apropiindu-se de Dake şi invitîndu-l la dans. Reesa îşi mută privirea, înainte ca Dake s-o fi luat pe blondă în braţe. Ochii ei depistară un Barney Freedling încruntat, care n-o slăbea din ochi pe Consuela,

în timp ce aceasta dansa cu pasagerul.

– Barney nu poate să-şi aibă prăjitura şi să n-o şi mănînce, comentă ea faţă de Arthur, cînd acesta îi urmări privirea.

Tînărul dădu din cap.

– Cred că tocmai începe să înţeleagă că Connie e o femeie foarte aparte, replică el, gînditor. Dar le revine amîndurora să întindă mîna spre ceea ce doresc.

– Adevărat.

Reesa îi zîmbi şi aplaudă cînd muzica se opri. Privi peste ring, spre a-l vedea pe unul dintre pasageri îmbulzindu-se prin mulţime pentru a ajunge la ea.

– Începe bîlciul, o preveni Arthur, cînd o roşcată mignonă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, se apropie de el.

– Dracu' să ia torpilele, murmură drept răspuns Reesa.

– Bună, sînt Ken Stark din San Francisco şi mă-ntrebam dacă n-ai vrea...

– Domnişoara e cu mine, se răsti Dake Masters, apucînd-o pe Reesa de cot şi răsucind-o cu faţa spre el.

– Încetează, se retrase ea.

Îi dădu drumul doar atît cît să li se poată undui trupurile în ritmul muzicii rock moderate.

– Întotdeauna am dansat bine împreună, ca să nu mai pomenim celelalte cîteva lucruri pe care le făceam bine ca pereche.

Reesa îşi simţi faţa înţepenind la auzul tonului batjocoritor din glasul lui.

– Din cîte-mi amintesc, hotărîserăm că nu ne potriveam chiar atît de bine. De fapt, era pe terminate... îşi sili ea cuvintele să răzbată din gîtul uscat.

– Asta a fost atunci. Lucrurile se mai şi schimbă. Avem multe de discutat, Reesa.

Trupul puternic al lui Dake se aplecă asupra ei, senzual-stăruitor.

– Nu!

Gîndurile pe care şi le reprimase o umplură dintr-o dată de groază. Nu putea suporta să accepte adevărul: că nu-i mai aparţinea lui Dake Masters, că viaţa minunată pe care o duseseră împreună timp de cinci ani luase sfîrşit. Lucrul *ăsta* nu voise să-l privească în faţă, *asta* nu voia nici acum să-şi amintească – singurătatea vieţii ei fără el. Încă îşi mai putea aminti şocul de pe faţa lui Dake, în momentul cînd făcuseră pentru prima

oară dragoste, şi propriile ei emoţii năucitoare, pe măsură ce li se contopeau trupurile. El îi murmurase numele iar şi iar, şi şoptise: „Niciodată n-am visat la aşa ceva... niciodată".

– Ieşi din fantezia ta, zeiţă de gheaţă, spuse încetişor Dake, folosind o veche expresie drăgăstoasă.

Cînd locuiseră prima dată împreună, el şi Reesa alternau certurile zgomotoase cu tăcerile împietrite. Uneori, Reesa nu-i vorbea lui Dake ore-n şir. Atunci scornise el porecla. Mai tîrziu, Dake avea să i-o adreseze cînd făceau dragoste, spunîndu-i cît de mult îi plăcea s-o topească pe zeiţa de gheaţă.

– Nu-mi spune aşa; nu-mi place, se răsti Reesa, simţind că inima i se răsucea în piept.

Braţele lui o strînseră la piept pînă-i putu simţi bătăile inimii trimiţîndu-şi ecoul în propria ei inimă. Dake nu se simţise niciodată atît de sfîşiat între furie oarbă şi dorinţă necontrolată. Reesei părea să nu-i pese de chinurile care-l încercaseră – săptămînile de umblet prin celulă, imaginîndu-şi-o înecîndu-se, sufocîndu-se, murind, fără o şansă de a-i cere iertare sau a o ţine în braţe. Nu-şi dădea seama cîte ceasuri plînsese în tăcere,

ştiind că singurul lucru la care ţinea, murise în Trecătoarea Windward.

– Termină... termină, mă doare! icni Reesa, înfigîndu-i unghiile în piept. Nu crezi c-am trecut prin multe? suspină ea, zguduită că armura pe care şi-o pusese în jurul inimii, de cînd o salvase Miguel, slăbea; Dake Masters era fisura acelei armuri. Lasă-mă-n pace, te rog.

Încercă să se elibereze din strînsoarea lui.

– Nu.

Răspunsul lui aspru părea un epitet.

– Iubito, îmi pare rău. Ştiu c-ai trăit un iad pe Pămînt...

Cuvintele i se stinseră, inundate de remuş-care. Doamne, dacă Reesa mai tremura mult, aveau să i se dezmembreze oasele! O conduse într-o latură a sălii, apoi, ţinînd-o strîns lîngă el, străbătu cu forţa mulţimea, spre ieşirea care avea să-i scoată pe punte.

– Nu pot pleca, se opuse Reesa, cu voce tremurătoare. Petrecerea...

– O să ne-ntoarcem... cînd te calmezi, declară Dake.

– Maria... Reesa, vreau să zic, unde te duci? se apropie Consuela; privi rapid de la Reesa la

Dake Masters, şi din nou la ea. Ar trebui să rămîi...

– Ne-ntoarcem cînd Reesa se va simţi mai bine. Mă numesc Dake Masters.

Îi întinse mîna dreaptă, fără a-şi slăbi strînsoarea taliei Reesei cu stînga.

Connie zîmbi sfioasă:

– Ştiu cine sînteţi.

– Ea e prietena mea cea mai bună, sora mea, Consuela Diego. Locuieşte cu familia pe aceeaşi alee cu noi, pe Insula Maria, spuse Reesa, făcînd prezentările, cu genunchii încă destul de moi. Încercă să se elibereze, dar strînsoarea lui Dake se întări.

– Noi? ignoră Dake toate celelalte cuvinte, agăţîndu-se numai de acesta.

– Miguel, Liza şi Miguelito...

Vocea îi şovăi în timp ce ridica privirea spre el, cu ochii plini de foc auriu.

– Sînt familia mea, încheie calmă Reesa.

– N-ai nici o familie, doar pe unchiul tău Lionel Hawke care încă mai are podgoria din Napa Vallei, spuse Dake ferm, încercînd să şi-i închipuie pe oamenii care însemnau atît de mult pentru Reesa, încît îi considera familia ei.

– Unchiul Lionel! Uitasem...

Îşi duse mîna la gură, gîndindu-se la omul înalt, adus de umeri, cu coamă albă, ale cărui continue admonestări de-a fi mai doamnă în tradiţia familiilor Hawke şi Dlegado îi stătuseră ca un cui în cap. Era greu să-l iubeşti pe unchiul Lionel, dar altă rudă de sînge nu mai avea.

– Ce mai face, Dake?

– E-acelaşi bădăran dintotdeauna – dar cred c-a mai îmbătrînit de la vestea morţii tale. Eşti ultima din neamul tău, iar ideea că numele familiei Hawke s-ar stinge, a fost pentru el o lovitură cumplită.

– Da, desigur. Trebuie să-l sun...

– L-am sunat eu, iubito, spuse Dake, cu glas blînd.

Consuela răsuci brusc capul spre el, ochii ei de căprioară devenind tăioşi.

– Ah, poate-ar fi o idee bună să respiri puţin aer curat, Reesa, îi îndemnă ea spre uşă.

– Dar...

Reesa se simţea mai slăbită ca oricînd. Dake aproape o scoase pe sus în micul antreu, apoi prin uşile duble de oţel, care dădeau pe punte.

Reesa inspiră adînc, de mai multe ori, aerul

îmbălsămat al nopţii, cu vuietul în surdină al apei ce se rostogolea peste coada lui *Windward* răsunînd ca un dans rusesc frenetic. Stelele licăreau argintii pe cer, iar luna trasa o cărare peste valuri, dînd impresia că ai fi putut păşi peste bordul vasului, pentru a străbate drumul cel sclipitor spre veşnicie.

– Uite-l pe Orion, şopti Reesa, arătînd constelaţia.

– Da, murmură Dake, cu glasul înfundat în părul ei. Iubito, vreau să-ţi spun din nou că-mi pare rău. N-am mai fost în toate minţile, din noaptea cînd ai dispărut de pe iaht.

– Amîndoi am vorbit necugetat, recunoscu încetişor Reesa.

Dake o strînse aproape de el, astfel că părul ca miezul de noapte i se înfoie în faţă.

– Uitasem ce des e părul tău. Parc-ar fi satin negru.

– E prea lung...

– Nu. Să nu-l tunzi. E splendid.

Multe minute domni tăcerea, în timp ce marea albastră, scînteietoare, spumega pe lîngă bordajul navei, iar aerul dulce al nopţii îi legăna într-o tăcere fără suflare.

– Asta-i partea cea mai frumoasă pe mare... nopţile, murmură Dake.

– Da. În fiecare noapte poţi vedea tineri în luna de miere plimbîndu-se pe punţi, rosti visătoare Reesa.

– E un mod minunat de a-ţi petrece luna de miere, dar cred că ne-am simţi mai bine singuri pe *Firewitch.*

Reesa deveni rigidă.

– Dake, totul s-a terminat între noi, în... în noaptea aceea. S-a sfîrşit.

– Sfîrşit pe dracu'! mîrîi el.

– Nu putem face nimic ca să meargă, ştii bine. Am...

– Termină, Reesa. N-o să discutăm acum despre asta. Încă nu te simţi bine.

– Ba fii sigur că mă simt bine. Lucrez între douăşpe şi paişpe ore pe zi, se bîlbîi ea.

– Şi probabil ai dat jos cinşpe livre[1] – şi nici înainte nu erai grasă. Te iau de-aici.

Dake vorbea repezit, ca şi cum toate planurile pe care şi le făcuse vreodată i-ar fi erupt în cap.

– Mi-am făgăduit mie însumi că, dacă mai am

1. aproximativ 6,80 kg.

vreo a doua şansă cu tine, am să te duc să-ţi arăt...

– Ai înţeles complet pe dos, Dake. Nu mai sînt aceeaşi persoană. Acum am o familie, un mod de viaţă diferit. Nu cred c-aş putea reveni în lumea unde trăiam – cel puţin, nu pentru a trăi genul de viaţă pe care am dus-o împreună.

Trase aer în piept, adînc, tremurător, şi încetă să mai caute să se elibereze din braţele acelea puternice, mîngîietoare. Dake o făcea să se simtă atît de în siguranţă! Totuşi, asta era o glumă, căci nimic din cei cinci ani trăiţi împreună nu fusese sigur, sau măcar mîngîietor.

– Nu. Nu-i pentru mine. Am găsit o formă de... de stabilitate.

– Stabilitate? Pe dracu', ceea ce-ai găsit e un ascunziş, o fugă de lume. În regulă, adorato, dacă asta vrei, o s-o facem, dar împreună.

– Ba nu.

Incapabilă să scape din cătuşa de oţel a îmbrăţişării lui Dake, Reesa i se răsuci în braţe, cu spatele spre copastie. Nu rezolvase cine ştie ce; acum avea faţa vîrîtă sub a lui Dake, în vreme ce mîinile lui se desprindeau de parapet pentru a-i cuprinde spatele.

– Am... Am de ales acum. Îmi place să lucrez pe *Windward*. Voi termina croaziera asta, şi pe urmă...

Mîna lui Dake se ridică, atingîndu-i buzele cu degetul arătător.

– Nu mai spune nimic. Vedem noi după aia.

Reesa îi adresă o jumătate de zîmbet şi încuviinţă.

– Încă mai ai ochi care-şi schimbă culoarea după cum ţi-e starea, şopti ea, simţindu-i respiraţia amestecîndu-se cu a ei, în timp ce Dake se apleca mai aproape, nu tocmai sărutînd-o. Întotdeauna arată ca nişte pietre negre şi lucioase cînd eşti furios, şi de un verde ca lămîia cînd rîzi, şi...

– Foarte aurii cînd mă simt sexy, spuneai tu mereu. Acum sînt foarte, foarte aurii?

Dădu din cap că da.

– Iubito, vino în cabina mea.

Reesa refuză:

– Nu. Asta n-am s-o fac. Nu vreau să-mi mai iei viaţa-n stăpînirea ta.

Trupul lui Dake zvîcni de furie.

– Dacă a devenit cineva stăpîn pe viaţa altcuiva, tu ai fost aia. Tu stabileai toate regulile...

– Iar tu erai de acord. N-ai vrut să rişti din nou o căsnicie, dar nici n-ai vrut să-mi trăiesc viaţa separat de tine, i-o întoarse Reesa.

– Lua-te-ar dracu', te iubeam. Sigur că nu voiam să-ţi trăieşti viaţa separat de mine.

Cuvintele lui ţîşniră peste mare, ca nişte comete arzătoare, mînia înfierbîntînd aerul deja cald. Flămîndă, gura i se prăvăli peste a ei.

Reesa se încordă în calea acelei guri de fier şi fu zguduită să-i simtă buzele moi şi nerăbdătoare, convingîndu-le pe-ale ei să se prăbuşească sub revendicarea senzuală a lui Dake.

El îi simţi răspunsul şi gemu cu voluptate, cuprinzînd-o mai deplin cu braţele şi strîngînd-o la piept, cu o mînă pe ceafă şi cu cealaltă la talie. Inima îi bubui în piept cînd simţi miracolul sinuos al trupului ei strîns lipit de el. Dracu' s-o ia, îl mai iubea şi-acum! Îi putea simţi trupul reacţionînd faţă de al său, potrivindu-se peste el, aşa cum făcuse întotdeauna.

Deodată se despărţiră, nefăcînd decît să-şi consume dragostea, în timp ce stăteau acolo înlănţuiţi unul de altul printr-o pasiune care dintotdeauna fusese un vîrtej pe care nici unul din ei nu-l putea stăpîni.

– Doamne, iubito. O să te am aici, pe punte, rosti Dake, înghiţind o gură de aer.

– Ar fi ca prima oară cînd ne-am văzut, murmură Reesa. Mai ştii cum stăteai pe platou să-mi priveşti scena de dragoste cu Barton Stevens, chiar dacă Will ordonase să nu mai rămînă nimeni?

– Dacă te-aş fi văzut înainte de clipa aia, altfel decît în filme, nu te-aş fi lăsat să tragi scena aia, îşi aminti feroce Dake, urmîndu-i exemplul pentru a lăsa vîltoarea dinlăuntrul lor să se ostoiască.

– Dacă eu aş fi ştiut că erai pe platou cu Will şi cameramanul, n-aş fi filmat secvenţa. Mi se garantase discreţie absolută pentru cadrele nude.

Reesa îşi trecu vîrfurile degetelor peste pieptul lui, respiraţia calmîndu-i-se în timp ce vorbeau.

– Ai lăsat să cadă halatul ăla de satin, şi o clipă am crezut că orbisem. Pielea ta era un fulger alb, sînii şi gleznele atît de perfecte, coapsele netede şi cu muşchi fini...

Dake îşi simţea răsuflarea accelerîndu-i-se iar, amintindu-şi cum arătase Reesa în lumina klieg-urilor. Fusese mesmerizat.

– Apoi, pe platou a apărut Barton şi aproape că l-am omorît dracului cînd te-a luat în braţe...

şi-a pus mîinile pe pielea ta...

Încleştă pumnii. Reesa rîse.

– Cînd am auzit agitaţia pe platou, nu mi-am dat seama că Will dăduse stop şi copiase. Am crezut că-mi spunea cineva să iau secvenţa de la capăt.

– Ţi s-a căscat o gură de-o milă cînd m-am repezit la tine cu halatul şi te-am înfăşurat în el, se îndulci gura lui Dake într-un surîs, lumina argintie a lunii preschimbîndu-i părul castaniu într-un arămiu lucitor.

Reesa îşi simţi pulsul luînd-o la galop, în timp ce el o privea cu ochii aceia aurii, fierbinţi.

– Ai spus că să nu mai joc niciodată în vreo secvenţă de nud!

– Şi tu ai spus că tu cine moaş-ta mai eşti.

– Sînt dragostea vieţii tale – asta mi-ai mîrîit-o.

Reesa înghiţi în sec, sfîşiată între groază şi amuzament, amintindu-şi cum stătuse Dake acolo, aruncînd fulgere din ochi. Apoi o urmase la cabină, rămînînd în faţa uşii cînd ea i-o trîntise în faţă şi anunţînd cu glas sonor că n-ar fi stricat să accepte inevitabilul, că erau sortiţi să fie împreună. Ea aşteptase pînă răsunase un ciocănit uşor la uşă. Norma, garderobiera şefă, şoptise că tipul

a plecat. Nu-l mai văzuse, nu-i răspunsese la mesajele pe care i le lăsa la studiou, pînă cînd se reîntîlniseră la petrecerea senatorului Wicklow.

Nu-i trebuiseră decît cinci zile, după acea petrecere, pentru a o convinge să se mute la el. După aceea, se îndrăgostise de el tot mai mult, cu fiecare zi, chiar dacă ştia din capul locului că Dake avea o aversiune faţă de căsătorie, că fosta sa soacră, căreia-i era devotat, prefera să nu se mai însoare. Şi fiul lui la fel. Gîndul o făcu să sară în sus:

– Robert! Ce face Robert?

– Bine. A suferit după tine şi te pomeneşte des. Nu i-am spus că veneam să verific un raport, că ai fi în viaţă. N-am vrut să-i trezesc speranţele.

Reesa dădu din cap, rezemîndu-şi-l un moment de pieptul lui.

– Ţin la Robert.

Şi întotdeauna am vrut să fie al meu, recunoscu în sinea sa. Era geloasă că soţia lui Dake fusese mama băiatului pe care ea, Reesa, ar fi dorit atît de mult să-l aibă de fiu.

– I-a fost dor de tine şi mi-a spus că te iubea atît de mult şi că-i plăcea să stea cu noi, la noi acasă.

Încuviinţă, ştiind că era adevărat. Un băiat de unsprezece ani nu-şi putea falsifica sentimentele efervescente pe care le dovedea Robert ori de cîte ori erau împreună.

Dake o răsfăţa sub bărbie, plimbîndu-şi uşurel buzele peste pielea ei.

– Iubito, amîndurora ne-a fost dor de tine... am avut nevoie de tine.

Zgomotul uşii de la *Constellation Lounge* îi smulse din reverie.

– Reesa, mîine avem zi plină, şi începem devreme, îi strigă Dave.

– Mulţumesc, Dave, tocmai intram, răspunse repede Reesa.

Cu un sărut fugar către Dake, se grăbi spre cabină, îşi controlă echipamentul pentru dimineaţă şi se strecură în pat. Lumina lunii se strecura înăuntru, amintindu-i Reesei felul cum sclipea în părul lui Dake, şi rămase trează aproape o oră înainte de a adormi.

Trei

A doua zi, nava ancoră pentru cîteva momente în Playa del Carmen, pe coasta Peninsulei Yucatán. O abordă un tender, pentru a transporta pasagerii care aleseseră să facă un tur al ruinelor mayaşe de la Tulum. Grupul de Scufundări Marine avea să acţioneze într-o lagună numită Xalha, aşa că Dave, Andy, Arthur şi Reesa îşi încărcară echipamentele la bordul tenderului. Cerul era de un orbitor albastru-azuriu, scămoşat ici-colo cu nori, ziua fiind perfectă pentru admiratul priveliş-

tilor şi scufundării.

Aşezată lîngă Arthur, Reesa simţi o bătaie pe umăr şi, întorcîndu-se, îl văzu pe domnul Calkins.

– Mă surprinde că te scufunzi, draga mea. Am auzit că eşti, ăă, o persoană foarte importantă – Reesa Hawke.

Reesa zîmbi la vederea expresiei neliniştite a domnului Calkins şi a soţiei lui.

– Continuu să fiu membră a *Sea Dive Group,* domnule Calkins, indiferent ce nume port.

Vorbi încetişor, încercînd să nu atragă atenţia spre sine. Era foarte convinsă că mulţi dintre pasageri auziseră vestea. Zvonurile circulau ca fulgerul la bordul navei, dar Reesa încă mai spera că nimic n-avea să intervină în activitatea ei de scufundătoare. Cînd se răsuci mai mult pentru a asculta vîrstnica pereche, ochii i se întîlniră cu ai lui Dake. Acesta stătea aşezat în ultimul rînd de bănci ale tenderului. Ce făcea acolo? Nu era membru al Grupului de Scufundări Marine, iar turul Tulum-ului era complet, după cum îi spusese Dave.

– Scuzaţi-mă, doamnă Calkins, n-am auzit ce-aţi spus.

– Mă-ntrebam dacă rămîi cu scufundătorii, sau

te vei întoarce la munca dumitale pe scenă.

– Fii serioasă, Myra. Sigur că va reveni la actorie. Era o persoană foarte importantă în profesiunea dumneaei, îşi mustră blînd soţia domnul Calkins. Reesa le zîmbi celor doi, apoi se întoarse cu faţa înainte.

– Nu ne-am aştepta ca noi să concurăm cu strălucirea cinematografului, spuse Andy, imitînd prost accentul englezesc.

– Zău, bătrîne, nici n-aş putea fi de altă părere, confirmă Dave, cu un accent şi mai maltratat.

– Azi să fiţi cu ochii-n patru, actorii lu' peşte, îşi preveni Reesa torţionarii care rînjeau. La prima ocazie, vă bag cu capul la fund.

– Şi eu o s-o ajut, adăugă moale Arthur.

– Vedeţi, aţi dat de dracu', îi ameninţă Reesa, recunoscătoare că nimeni din *Sea Dive Group* nu părea cîtuşi de puţin impresionat de trecutul ei celebru.

Cînd Reesa simţi ghiontul în spate, privi în jur, cu un zîmbet fix pe faţă. Dake! Se mutase într-un loc aflat chiar în spatele ei.

– Ce cauţi pe tender, Dake? N-ai bilete pentru ruine sau Xalha... sau pentru gustarea la cutie.

Vocea Reesei şovăi, văzîndu-i pe chip un

fulger de aroganţă. Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet.

– Cum? De unde le-ai luat? Nu mai erau.

– Am bilete pentru ruine şi pentru Xalha. Căpitanul mi le-a procurat, şi mă lasă să-i folosesc şi echipamentul de scufundare.

– Şi ai brevet pentru scuba, nu-i aşa? întrebă Reesa printre dinţii strînşi.

– Am brevet de instructor, dacă te interesează, declară el blînd.

– Grozav.

Reesa rămase cu privirea drept înainte, simţind sîngele năvălindu-i în obraji cînd Dake rîse.

– Nu te deranjează prezenţa mea la scufundări, nu-i aşa, iubito? întrebă tărăgănat Dake.

– Fireşte că nu. Vom încerca, bineînţeles, să te ţinem sub ochi exact ca pe oricare alt membru al Grupului de Scufundări.

Înghiţi un nod, nedorindu-şi nimic mai mult decît să-l arunce peste bordul tenderului, în apele intens-albastre ale Caraibelor!

– Sînt sigură că te-ai fi distrat mult mai bine dacă rămîneai pe navă pînă ancora la Isula Cozumel, în loc să vii cu noi pe continent.

– Îmi place la nebunie cînd vorbeşti ca un ghid turistic, Reesa, dar nu-ţi risipi oxigenul. Azi voi fi lîngă tine.

În restul călătoriei cu tenderul cel încet, Reesa rămase privind drept în faţă, răspunzîndu-le monosilabic celor ce i se adresau. După ce debarcară la cheiul prelung al Playa del Carmen, străbătură pe jos oraşul, spre locul unde-i aşteptau autobuzele.

Reesa fu surprinsă cînd simţi mîna lui Dake pe spate, la urcarea într-un autobuz. Dake o conduse la un fotoliu plasat printre ultimele.

– Vreau să stau cu prietenii mei, gîfîi ea, puţin cam sufocată după ce fusese împinsă de-a lungul culoarului maşinii.

– Îi vezi tu mai tîrziu, cînd ajungem la lagună. Aş vrea să privim împreună ruinele. Îmi poţi da explicaţii la fel de bine ca un ghid. Cred c-ai mai fost de cîteva ori pe aici.

– Da, desigur.

Uită să-i spună cît de tiranic îl credea.

– Sînt minunate. În fiecare an, Universitatea Pennsylvania organizează săpături şi, puţin cîte puţin şi pas cu pas, ia formă o mare parte din viaţa mayaşă, aşa cum se trăia la Tulum.

Vocea îi scăzu într-o şoaptă emoţionată.

– A mai fost o excavaţie, nu prea departe de aici, dar, în timpul celui de-al doilea război mondial, Forţele Armate ale Statelor Unite au construit deasupra un aerodrom, distrugînd situl. Aerodromul nu se mai foloseşte, se strîmbă Reesa. Mă-ntreb cît de multe situri sînt distruse pentru totdeauna datorită greşelilor omului, medită ea cu voce tare, plimbîndu-şi ochii peste kilometri de junglă deasă ce se întindea chiar în jurul autobuzului. Jose, ghidul lor, le spunea că jaguarii şi şerpii veninoşi bîntuiau în voie prin verdeaţa neatinsă de picior omenesc.

– Parc-ar fi altă planetă, aici, şopti Dake, privind cu ochi mari jungla. Preţ de-o clipă, se pomeni întrebîndu-se cum ar fi dacă el şi Reesa ar rămîne singuri pe drumul acela pustiu, lîngă junglă. Nu, ar fi fost prea înspăimîntător. Avea să găsească altă cale de-a rămîne singur cu ea.

– Şi, totuşi, José, ne-a spus că o mare parte din jungla asta va fi defrişată în cîţiva ani, pentru a se construi altă staţiune de agrement, cum e Cancún.

Sprîncenele lui Dake se arcuiră.

– Pare o investiţie bună.

– Yankee, go home[1] , murmură Reesa, crispîndu-se cînd îi simţi braţul strecurîndu-i-se ca un şarpe în jurul taliei şi strîngînd-o.

– Poate ţi-ar plăcea să faci un film aici, în jungla impenetrabilă? o întrebă el cu glas mătăsos.

– Tu Tarzan, eu Jane? îl repezi Reesa.

– Iubito, ce idee inedită. Nu cred c-am făcut vreodată dragoste în copac.

– Linişte!

Ochii Reesei fulgerară în ambele părţi, încercînd să descopere dacă glasul impozant al lui Dake fusese auzit de cineva din preajma lor.

– Am văzut cîteva ruine de pe peninsulă, dar aici n-am mai fost niciodată. Povesteşte-mi, porunci Dake, cu un licăr în ochi.

Reesa se bucură că schimbase subiectul.

– 21 martie, echinocţiul de primăvară, este şi Anul Nou la mayaşi. Poporul maya avea mari astronomi, şi-şi potriveau în mare parte vieţile după stele. Înfăptuiau sacrificii omeneşti în zilele sfinte deosebite. Cîte un tînăr respectat era ales

1. Yankei, plecaţi acasă = formulă tip adresată în general americanilor de către populaţiile indigene, nemulţumite de contribuţiile lor.

pentru a fi dat morţii...

Vocea Reesei slăbi.

– Dar... toate astea le ştii. Ai fost la mai multe săpături. Aşa mi-ai spus.

– Da, dar îmi place să-ţi aud ardoarea asta din glas cînd vorbeşti despre mayaşi. Ţii mult la aceste lucruri, nu-i aşa?

Arthur se aplecă spre culoarul autobuzului.

– N-ai cum să nu simţi ceva pentru oamenii ăştia, urmaşii direcţi ai mayaşilor care au clădit o asemenea mare civilizaţie, după ce-ai umblat printre ei atît de des ca noi, în vizitele noastre la Tulum şi Xalha.

Reesa era surprinsă că Arthur, cel mai timid din *Sea Dive Group,* vorbea acum cu atîta convingere.

– Cu cît vezi mai mult, cu atît doreşti să afli mai multe despre ei.

– Arthur studiază biologia marină, la facultate, dar îl interesează şi arheologia, zîmbi Reesa spre prietenul ei.

– Încîntător, răspunse rece Dake.

– E un domeniu foarte interesant, se lansă cu entuziasm Arthur într-una din temele sale favorite. Ştiaţi că mulţi oameni din regiunea asta au sînge

mayaş sută la sută? Că limba mayaşă e vorbită pe-aici în casă, şi e păstrată şi ocrotită cu grijă?

Nu păru conştient de scurta înclinare a capului lui Dake şi se aplecă mai aproape, cu ochii sclipitori.

– Mayaşii sînt descendenţii unei rase galbene, să ştiţi, şi unii susţin că-s membri ai grupului Maori, tocmai din Noua Zeelandă.

– Alţii spun că provin din grupurile japoneze sau chineze şi au traversat Oceanul Pacific în drum spre Yucatán, interveni Dake, simţindu-se mai relaxat, pînă observă zîmbetul de pe faţa Reesei, în timp ce-şi privea prietenul. Naiba s-o ia! Încă mai putea să-l facă gelos ca toţi dracii! Întotdeauna fusese capabilă de asta, chiar şi în perioada cînd trăiseră împreună. Uneori, la cîte-o petrecere, cînd era invitată la dans – Dake scrîşni din dinţi, amintindu-şi momentele cînd privise bărbaţii roind în jurul ei – cît de neafectată de privirile lor adoratoare părea, şi totuşi...

Arthur continuă:

– M-am întrebat adesea ce s-ar fi întîmplat dacă conchistadorii n-ar fi venit aici în 1517, încercînd să domine un popor de astronomi cultivaţi, care adula stelele şi dăduse numele

planetei căreia acum îi zicem Venus. Ştiţi că piramidele construite de mayaşi şi azteci erau observatoare astronomice?

– Da, am auzit de teoria asta, spuse Dake calm, amuzat de entuziasmul lui Arthur.

Dave se aplecă în fotoliul său şi-i puse lui Arthur mîna la gură.

– Scuteşte-ne de istorie, Art. Ar trebui să scrii naibii o carte.

– Oomph... rumph...

Arthur se eliberă din mîna lui Dave.

– Poate-o să scriu o carte, spuse el sfios. Îmi cer scuze, n-am vrut să mă reped aşa.

Dake zîmbi.

– Întîmplător, găsesc civilizaţia maya foarte interesantă. Îmi place.

– La început, nu s-ar fi zis, şopti Reesa. Aveai o expresie foarte înfumurată, îndrăzni ea să-l îmboldească, deşi vedea expresia neguroasă ce se aşternea pe chipul lui Dake.

– Ia seama, iubito. Nu sîntem prea departe de graniţa cu Guatemala. S-ar putea să-mi vină ideea să te răpesc şi s-o iau la fugă spre graniţă, o preveni el, dulce-ameninţător.

– Încetează, se exasperă Reesa, încercînd

să-şi potolească galopul inimii. Ar fi fost exact în stilul lui, o asemenea ispravă! Dă-i bătaie! Asta era maxima lui Dake, ori de cîte ori îl provoca cineva în vreun fel. Îi adusese succese fenomenale, dar lăsase în urmă şi cîteva trupuri neînsufleţite, reflectă Reesa. Era sfîşiată între teama că ar putea efectiv s-o tîrască peste frontieră, şi furia că încerca s-o intimideze.

Autobuzul frînă, iar grupul debarcă în grabă, adunîndu-se în jurul ghidului.

– ...şi astfel, spunea ghidul, în timp ce Reesa şi Dake se strecurau în cercul oamenilor din jurul lui, cînd au venit aici, franciscanii au crezut că vor nimici religia „păgînă" a mayaşilor, interzicîndu-le să vorbească altă limbă decît spaniola. Numai în ascunzişul propriilor case îndrăzneau mayaşii să-şi vorbească limba natală.

Ghidul preciză că a doua zi aveau să facă turul marii construcţii piramidale, care era un templu maya. Unii membri din Grupul de Scufundări Marine îi ajutară pe ceilalţi să parcurgă terenul accidentat, urcînd cele douăzeci şi şapte de trepte din piatră, pînă la platforma unde se afla masa de jertfă.

Personalul se împrăştie apoi, să hoinărească

în voie prin zona ca o fortăreaţă, care acoperea panta pînă la buza unei faleze ce dădea spre mare. Mayaşii aleseseră bine locul. Faleza le oferea o vedere panoramică asupra mării precum şi a uscatului care făcea legătura cu satul.

Reesa se plimba cu doi dintre scufundători, iar Dake o urma permanent alături. Dorise să-l consemneze alături de ceilalţi pasageri, dar n-ar fi avut cum s-o facă fără a ieşi tărăboi. Dake ar fi făcut şi el tărăboi, dacă Reesa scotea vreo vorbă. La naiba, ar fi făcut ditamai tămbălăul, dacă aşa-i venea! Reesa strînse din buze şi rămase în urma lui Dave şi Andy, care făceau fotografii.

– Hei, Maria – vreau să zic, Reesa. Lasă-mă să-ţi fac şi ţie una, se răsuci Dave, cu aparatul la ochi.

Reesa se simţi prinsă de mijloc şi trasă lîngă Dake.

– Dă-mi drumul, scrîşni, cu dinţii încleştaţi.

– Zîmbeşte, Reesa. E-o poză foarte bună, cu amîndoi.

– Vezi, iubito? Pînă şi prietenii tăi găsesc că facem echipă bună, chicoti Dake, în timp ce Reesa zîmbea la îndemnul prietenului ei. Înainte de a-i da drumul, o sărută, lăsîndu-şi gura să

treacă uşurel peste a ei. Îl înfuria faptul că era ceva care să-l silească să-şi ţină poftele-n frîu, fie şi simpla prezenţă a membrilor *Sea Dive Group,* despre care ştia că avea relaţii strict platonice cu ea.

– Pitecantropule, se bîlbîi Reesa, simţind că i se zbătea inima ca un peşte azvîrlit pe plajă; nici vorbă să-l mai primească pe Dake Masters în viaţa ei! Nu-s marioneta ta!

– Nu, dragostea mea, n-ai fost niciodată aşa ceva! îi zîmbi el, deşi în ochi i se zărea un luciu oţelit. Cred că eu am fost ăla trasu' pe sfori, iubito.

– Poveşti.

Reesa trase adînc aer în piept, conştientă de ameninţarea palpabilă care radia din el precum dogoarea din drumul asfaltat, pe care-l parcurseseră de la Playa del Carmen.

– Zău că-ţi forţezi norocul, Teresa Martita Delgado Hawke.

Un muşchi tresări pe obrazul lui ca de piatră, apoi rămase neclintit. Înălţă capul, privind în jur.

– Hai să urcăm scara pînă la masa de sacrificiu.

Reesa înghiţi în sec, simţind un pîrîiaş de

transpiraţie prelingîndu-i-se de la subsuoară. Doamne, Dake n-avea ce căuta aici. Locul lui era printre nordici, îşi spuse Reesa. Odin – Odin, zeul vikingilor, ar fi trebuit să-i fie idol.

– A, ştiai că multiplii lui trei le erau sacri mayaşilor, motiv pentru care aici sînt douăzeci şi şapte de trepte în loc de...

Cuvintele îi rămaseră neterminate, observîndu-i amuzamentul răutăcios de pe chip.

– Hai, iubito.

O luă de braţ, strînsoarea ca de cătuşă contrazicîndu-i cuvintele blînde.

Din experienţă, Reesa ştia că ascensiunea scării abrupte de piatră nu era nici pe departe atît de înfricoşătoare precum coborîrea înapoi. Totuşi, se aplecă mult înainte, pentru a-şi ţine echilibrul în timp ce urca.

– N-ai de ce-ţi face griji, iubito. N-am să te las să cazi, şopti în urma ei Dake, bătîndu-i uşurel şi mîngîindu-i spatele.

– Încetează, şuieră Reesa, încercînd să-i dea una, prilej cu care aproape că-şi pierdu echilibrul.

Un moment, braţele i se rotiră ca două mori de vînt, după care fu prinsă de mijloc şi dusă drept peste ultimele zece trepte, ţinută strîns de

Dake.

Una dintre pasagerele care stăteau în apropiere, cînd ajunseră la masa de jertfă, oftă:

– Ce-aş mai vrea să faci şi tu la fel cu mine, Dennis.

– Io nu-s băiat *macho*[1] de plajă, replică bărbatul pe care-l numise Dennis.

Reesa jubilă, văzînd sîngele care i se ridica lui Dake în cap. Cît trebuia să-l mai urască pe omul acela pentru a-l fi numit macho *şi* băiat de plajă, îşi spuse ea. Dake se întoarse şi o privi, iar Reesa încercă să-şi şteargă zîmbetul de pe faţă. Nu reuşi.

– Rîzi pe socoteala mea, iubire?

– Da. Şi nu-s iubirea ta, contaatacă ea.

– Ba eşti. Şi-ai s-o plăteşti, îngeraşule, ameninţă Dake, cu ochii aruncînd scîntei verzi din adîncurile lor căprui.

– Ia mai mergi de sări în mare.

Reesa se strecură în spatele unuia dintre pasagerii mai corpolenţi de pe *Windward,* care-şi croia conştiincios drum prin opt mese pe zi la bordul navei.

1. Viril, curajos, violent; caracterizat prin machismo.

– Bună ziua, domnule Johnson. Ce vreme frumoasă!

– Prea al dracului de cald. Nu-i aer condiţionat, gîfîi domnul Johnson, cu chipul său ca un pepene îmbrobonat de sudoare.

Reesa îl privi pe bărbatul cel obez.

– Să v-ajut în jos pe scară, domnule Johnson? întoarse ea ochii spre alarmanta coborîre.

– Nnţ. Se descurcă nevasta-mea.

Reesa îi aruncă o privire înaltei dar slabei şi îndelung-suferindei doamne Johnson, care petrecuse o mare parte din croazieră citind, în timp ce soţul ei mînca.

– Ah, dar nu pare în stare să...

– O să poată, insistă domnul Johnson, făcîndu-i semn soţiei să vină lîngă el, pentru a indica apoi că reveneau în jos pe trepte.

Cînd domnul Johnson îşi înşfăcă zvelta nevastă, perechea păru să se clatine un moment înainte şi-napoi.

– Ce naiba, Grace, nu poţi să faci nimic ca lumea? Vrei să cad?

O privire îngîndurată trecu peste faţa lui Grace, apoi dispăru. Oftă, îşi luă soţul de braţ şi se apropie din nou de margine.

– Ia-o tu-nainte, Grace. Dacă cad, să mă poţi prinde, anunţă domnul Johnson.

– În nici un caz, aţi strivi-o, şopti Reesa.

Capul domnului Johnson se întoarse spre ea.

– Ai spus ceva, duduiţă?

– Am spus că trec eu în faţă, împreună cu doamna Johnson, ca să vă putem ajuta amîndouă la coborîre.

Reesa porni spre trepte, şi imediat se simţi ridicată drept în sus şi pusă la loc pe platformă. Înghiţi în sec, ridicînd ochii spre chipul furios al lui Dake.

– Fir-ai a dracului! Vrei să păţeşti ceva?

O împinse în urma lui şi privi în jos spre doamna Johnson, indicîndu-i printr-o smucitură enervată a capului să vină înapoi.

Femeia se repezi să i se supună, cum făceau toate, întotdeauna, observă nemulţumită Reesa.

– Mă poate ajuta soţia mea, spuse bătos domnul Johnson.

– Te-ai putea ajuta singur, dacă n-ai fi aşa de-al naibii de supraponderal încît abia poţi să te mişti, mîrîi Dake la rîndu-i, coborînd agil pe a treia treaptă de sus, pentru a se opri în faţa domnului Johnson, care era iritat şi roşu la faţă. Acum,

aşază-te şi coboară pe fund.

– Ar fi nedemn, tresăltară scandalizate nenumăratele bărbii ale domnului Johnson.

– E cam tîrziu să te preocupe demnitatea, i-o întoarse Dake. Acum, mişcă, sau poţi să rămîi aici, fiindcă n-o voi lăsa pe nici una din femeile astea să te-ajute să cobori piramida, încheie el, privindu-l cîteva secunde cu ochii îngustaţi.

Domnul Johnson se lăsă în şezut, făcînd aproape să-i plesnească şortul Bermuda pe care-l purta. Apoi, începu să coboare din treaptă-n treaptă, pînă jos. După ce se ridică şi se scutură de praf, se întoarse cu o căutătură feroce spre nefericita de nevastă-sa.

– Vino aici, Grace. Vreau să-ţi spun ceva.

Doamna Johnson înghiţi un nod.

– Nu. Du-te-napoi la autobuz şi stai jos acolo. Eu merg la piaţă să fac nişte cumpărături. Şi... şi dacă crezi c-ai să-mi faci mizerii cînd ne-ntoarcem pe vas, mai gîndeşte-te. O vorbă să scoţi, şi cobor, iau un avion şi plec la soră-mea.

Gura domnului Johnson se deschise şi se închise la loc de cîteva ori, dar apoi se întoarse, pornind cu mers legănat spre scurtul tunel care avea să-l scoată pe colină, deasupra pieţei unde

erau parcate autobuzele.

– Vă mulţumesc, domnule, că l-aţi ajutat pe soţul meu. Aubrey e cam prost crescut.

Grace le adresă atît Reesei, cît şi lui Dake un mic surîs şi porni după bărbatul ei.

– Mergem să cotrobăim şi noi prin piaţă, Reesa? se aplecă Dake asupra ei, ridicînd o mînă pentru a-i netezi şuviţele de păr ce-i scăpaseră de sub batic, pe care briza înmiresmată a mării i le sufla împrejurul feţei.

– Biata femeie, să trăiască alături de...

– Uneori ne creăm singuri închisorile, Reesa, o întrerupse Dake, cu glasul plin de nemulţumire.

Reesa continuă să o privească pe doamna Johnson cum se îndepărta. Apoi se răsuci spre el, cu bărbia în sus.

– Cît de tipic e pentru tine, să crezi că o femeie ar crea o asemenea situaţie!

Dake o apucă de braţe, scuturînd-o o dată:

– Pe-asta să nu mi-o arunci mie-n cîrcă. Nu sînt, şi nici n-am fost vreodată, omul care să subjuge femeile, psihic, fizic sau spiritual. Iar implicaţiile mă deranjează al dracului de tare!

Reesa privi în sus spre el, cu buzele uşor despărţite, apoi dădu din cap.

– Ştiu. A fost o mojicie. Iartă-mă. Pur şi simplu mi-e milă de oricine trăieşte alături de un albatros, surîse ea jalnic.

– Mereu ocrotitoarea asupriţilor, Superlady? întrebă el tărăgănat, cu zîmbetul învăluind-o ca mierea.

– Ce-ai spus despre piaţă... şi cumpărături?

Simţi că i se tăia respiraţia, în timp ce el continua s-o privească pătrunzător. Cînd îi văzu gura puternică lăsîndu-se încet peste a ei, preferă să întoarcă în altă parte capul. Încă mai prefera să-l fi întors, cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, se retraseră, o atinseră din nou, cu limba strecurîndu-i-se în gură.

– Cumpărăturile... gîfîi ea, cînd Dake îi eliberă un moment gura.

– Cum vrei tu, iubito.

Glasul îi suna răguşit; soarele tropical, fierbinte, îi scînteia în păr, aprinzînd luminiţele arămii; ochii păreau să-i ardă ca aurul topit. Părea să fi uitat de toţi oamenii din jurul lor.

Reesa era perfect conştientă de privirile piezişe care le erau adresate, dar anii de experienţă profesională o ajutau să-şi mascheze agitaţia pe care-o simţea. Se obişnuise cu discreţia, cu

absenţa luminilor rampei, departe de vulcanul emoţional în care trăise împreună cu Dake.

Piaţa forfotea de turişti tîrguindu-se încîntaţi cu proprietarii numeroaselor prăvălii cu faţada deschisă.

Reesa hoinări spre taraba unde se oprea de obicei, şi o salută pe proprietăreasă, Juana Oros.

– Bună, Juana. Ce-avem azi? îi zîmbi ea femeii cu faţă rotundă, care se agita cu un şir de haine agăţate de tavan. Folosind o prăjină lungă, Juana desprinse cu dibăcie un veşmînt de pe bara de deasupra.

– P-asta am păstrat-o pentru tine, Maria. Uită-te la ea. Vară-mea, Margarita, a făcut-o cu mîna ei.

Coborî prăjina şi apucă rochia, desfăcînd-o în faţa sa pentru ca Reesa s-o vadă.

Rămase cu gura căscată în faţa incredibilei frumuseţi a dantelei lucrate manual, de culoare ecru. Rochia nu era din bumbac cu inserţii de dantelă. Era *numai* dantelă, de la berta adînc decoltată pînă la nenumăratele volane de la poale.

– E minunată! Pentru asta precis ceri un preţ foarte mare, Juana.

– Margarita ţi-e recunoscătoare pentru ce-ai făcut cu fiul ei şi nepotul meu, Marquito.L-ai dus la Cozumel şi-ai pus-o pe doctora vasului să se uite la el. I-a făcut injecţia care-l însănătoşi şi-acuma tu-ntotdeauna-i trimiţi vita... vitamine.

Ochii frumoşi de onix ai Juanei stăteau aţintiţi asupra Reesei.

– Pe-asta tu o iei.

– Am să-ţi plătesc rochia. Merită mult mai mult decît cîteva vitamine!

Dake veni lîngă ele şi ridică eticheta de la gulerul rochiei.

– O luăm.

– Nu... nu, señor. Nu-i a dumneavoastră, nu-i de vînzare. De-asta i-am pus un preţ aşa de mare, îl privi Juana pe Dake, cu ochi mari.

– E-n regulă, Juana, spuse el liniştitor, sînt cu Maria şi vreau să plătesc preţul pe rochie pentru ea.

– E prea mult, murmură Juana, rostogolindu-şi ochii spre soţul ei, care venise alături.

– Eu-s Francisco, domnu'. Şi nu putem primi să plătiţi atîta pentru rochie. Vedeţi dumneavoastră, e pentru Maria, îi zîmbi el Reesei.

– Ştiu că rochia e pentru ea, dar vreau să vă

achit preţul. Îl puteţi împărţi cu verişoara voastră.

Dake plăti în dolari americani, nu în pesos, şi nici chiar protestele bîlbîite sonor ale Juanei nu-i putură schimba gîndul.

– Rochia asta a fost făcută tocmai pentru... Maria, aşa că va primi rochia, iar dumneata şi verişoara dumitale veţi primi un preţ cinstit pentru toată munca ei.

– Are dreptate, interveni şi Reesa, îmbrăţişînd-o pe Juana, apoi şi pe Francisco. Îmi place mult rochia. Spuneţi-i Margaritei şi lui Marquito c-am să le fac o vizită, data viitoare cînd mai trec prin Tulum.

Peste cîteva minute, în timp ce se îndepărtau, Dake ţinînd în braţe rochia împachetată, Reesa îl privi.

– Ai fost atît de bun. Pot trăi o lună numai cu suplimentul pe care li l-ai dat, şi n-a fost nevoie să simtă că era din milă. Îţi mulţumesc.

– Nu eram un tip chiar atît de egoist. Abia aştept să te văd în grozăvia asta. Dar, se încruntă el un moment, ar trebui să porţi pe dedesubt un dress de corp sau aşa ceva.

Reesa rîse zgomotos, hohotele ei fericite, făcînd să se întoarcă vreo cîteva capete. Se opri

din mers, cînd observă că Dake nu mai era lîngă ea. Răsucindu-se pentru a-l privi, observă că faţa îi devenise o mască schimonosită, iar mîinile-i stăteau încleştate pe pachet.

– Dake? Ce este? Ce s-a întîmplat?

Dake înghiţi convulsiv.

– Nu crezusem că mai aud vreodată sunetul ăsta. Nici măcar n-am ştiut că dispariţia lui lăsase un gol atît de mare în viaţa mea, pînă...

Murmură ca şi cum nici el n-ar fi crezut ceea ce spunea. Gîtul şi obrajii i se înroşiseră.

– Dumnezeule mare! Reesa, rîsul tău a fost pentru mine ca o transfuzie, m-a făcut iarăşi să trăiesc pe deplin.

Reesa îi scînci numele. Detesta senzaţia fierbinte, de topire, care-i alerga prin vene. Îşi smulse ochii dintr-ai lui, aruncînd priviri nervoase spre cei din jur. Cînd Dake păşi lîngă ea şi-i cuprinse talia cu braţul, tresări, ochii săgetîndu-i din nou spre chipul lui.

– Ai dreptate, iubito, e un loc prea public pentru tot ce-avem să ne spunem unul altuia, gînguri Dake, mîngîindu-i părul cu gura.

– Nu, chiţăi Reesa.

Dake o trase spre o tarabă unde se vindea

onix.

– Nu ce, Reesa? întrebă el în sfîrşit. Luă un pieptene de onix şi o perie, studiindu-le atent.

– N-avem nimic să ne spunem.

Ochii îngustaţi ai lui Dake se abătură spre ea, privind-o de la faţa cam albă, pînă-n vîrful degetelor înlănţuite.

– Îţi faci prea multe griji, iubire. N-o să se-ntîmple nimic neplăcut.

– Am avut parte de destulă neplăcere cînd trăiam împreună, făcu Reesa un pas înapoi, în timp ce pe chipul lui Dake se ivea o expresie furioasă.

– Am fost fericiţi, mîrîi el.

Reesa o privi pe indianca ai cărei ochi semănau cu onixul pe care-l vindea şi încercă să zîmbească, dar îşi simţea faţa îngheţată.

– Mă-ntorc la autobuz.

Dake o privi încruntat, apoi, destul de surprinzător, îi dădu liber cu o scurtă înclinare a capului.

– Vin şi eu într-un minut, spuse, şi se întoarse să studieze sortimentul larg de articole de onix şi turcoază din faţa lui.

Reesa îl salută în spaniolă pe şoferul auto-

buzului şi-l întrebă despre familia lui. Îşi ocupă locul, în spate, începînd să urmărească revenirea răzleaţă a celorlalţi pasageri, pe măsură ce se apropia ora stabilită pentru plecarea spre Xalha. Se mai calmă cît de cît în autobuzul cu aer condiţionat, dar, cînd simţi fotoliul de lîngă ea mişcîndu-se, se crispă.

– Întoarce-te-ncoace, iubito. Vreau să-ţi arăt ce-am cumpărat pentru noi, îi şopti Dake în ureche.

Avea de gînd să-i spună să se ducă dracului, dar, cînd văzu jocul de şah din onix despachetat de el, tresări de plăcere.

– E minunat!

– O să arate drăguţ în casa noastră, îi zîmbi el. Poate acum vei fi în stare să mă baţi.

– Nu cîştigai tot timpul, protestă Reesa, repezindu-şi în sus bărbia, cînd zîmbetul lui se lăţi.

– Zău? Ai cîştigat şi tu o dată?

– Mai mult decît o dată, îl înghionti ea, cu buzele tremurîndu-i într-un zîmbet abia stăpînit.

– De două ori?

Simţind că-şi scăpa singură de sub control, se întoarse spre fereastră, cu buzele arcuite într-un

zîmbet plin.

– Nu-ţi ascunde rîsul, iubito. Îmi place la nebunie să-l aud, spuse Dake, glasul lui făcînd să-i fluture părul fin de pe ceafă.

Reesa se înfioră.

Rămaseră amîndoi tăcuţi, în timp ce autobuzul îşi relua călătoria. Şoferul o luă spre Playa del Carmen, cotind apoi pe un drum lăturalnic spre Xalha.

Reesa închise ochii, cufundîndu-se într-o picoteală uşoară. Putea auzi glasurile ridicîndu-se şi scăzînd, în timp ce Dave şi Andy stăteau de vorbă cu Dake, şi cîte o măruntă intervenţie ocazională din partea lui Arthur, deşi nu distingea nici un cuvînt.

Unii dintre pasageri începură să cînte, dar asta n-o trezi pe Reesa. Se cufundă şi mai adînc în somn.

Cînd simţi că se clătina, fu convinsă că reveniseră pe navă.

– Deşteptarea, iubire, sîntem în Xalha, şopti Dake, cu buzele fierbinţi lipite de urechea ei.

Ochii Reesei se deschiseră cu un fluturat de gene.

– Bună dimineaţa, iubitule. Unde ziceai că

sîntem? bolborosi ea somnoroasă; apoi se trezi complet, cu o tresărire, auzîndu-i chicotitul. A, în Xalha. Da, trebuie să aduc echipamentul...

Lua-l-ar dracu'! Ştia că, buimacă un moment, se crezuse împreună cu el, înapoi în viaţa pe care o duseseră înaintea accidentului.

– Îţi car eu echipamentul împreună cu al meu, îi spuse Dake, cu glasul colorat de amuzament.

Reesa scutură capul, să şi-l limpezească.

– Ba nu. Ni-l ducem fiecare pe-al lui!

– Haide, Maria – Reesa, adică, se strîmbă Dave, strigînd din uşa autobuzului. Scuze. O să-mi ia un timp pînă o să mă obişnuiesc cu schimbarea de nume, continuă el, pe un ton de scuză.

Reesa îi zîmbi.

– Nu-ţi face griji. Îmi place numele Maria.

– De ce n-am striga-o Tu-de-acolo? propuse Andy, chicotind de propria-i tentativă de umor.

– De ce nu te-am striga pe tine cap-de-măgar? întrebă dulce Reesa. Chicotitul lui Dake în spatele ei, pe cînd mergea încet, în şir, spre partea din faţă a maşinii, o făcu să-i tresară inima.

– Subscriu, fu Arthur de acord.

– Foarte comic, copii, da' fac pariu că grupul meu găseşte specimene mai interesante decît ale

voastre, îi provocă Andy.

– Ţin pariul! zîmbi Reesa.

– S-a făcut, adăugară Arthur şi Dave în cor.

Ridicară toţi trei mîna dreaptă.

– Fie să cîştige cel mai bun... sau cea mai bună... spuse Andy, rostogolindu-şi ochii spre Reesa şi simulînd că se face mic cînd ea îi aruncă o privire feroce.

Îi urmară pe cei ce mergeau de-a lungul cărării şerpuitoare, mărginite de palmieri, pe lîngă o parte, plină de peşte, a lagunei, unde accesul înotătorilor era interzis. Peştii săreau din apă, cînd oamenii le aruncau firimituri de pîine.

Reesa văzuse aceaşi scenă de nenumărate ori, dar imaginea peştilor cu culori de nestemate, fulgerînd prin lumina soarelui, nu contenea s-o fascineze.

– Rubinele, smaraldele şi diamantele n-ar putea scînteia mai strălucitor, îi şopti Dake.

Reesa dădu din cap, după care ridică ochii spre el şi-i zîmbi. Întotdeauna fusese capabil să-i citească gîndurile, să ştie ce simţea.

La zona de înot, pasagerii din programul de scufundări îşi legau deja labele la picioare şi-şi puneau măştile. Reesa uită complet de frumuse-

ţile lagunei, concentrîndu-se asupra siguranţei odraslelor ei.

Adunînd zece dintre participanţii la programul *Sea Dive,* li se adresă înainte de-a intra în apă:

– Vom înota spre insulă, arătă ea un pîlc de stînci din mijlocul lagunei, cam la o sută de metri distanţă de mal. Acolo ar fi de văzut cîteva specimene interesante. După aceea, vă duc la peştera din cealaltă parte a lagunei.

Gesticulă spre malul îndepărtat, la vreo alţi trei sute de metri, poate, dincolo de insulă.

– Dacă e cineva care crede că şi insula şi peştera e prea mult, vă rog să-mi spuneţi acum. Avem un grup care se va scufunda chiar în partea asta a lagunei, lîngă mal.

Ridică din nou braţul, de astă dată pentru a arăta spre cei ce stăteau strînşi în jurul lui Dave. Doi dintre scufundătorii ei părăsiră grupul, alăturîndu-se celui al lui Dave.

– Mie mi-ar plăcea să merg, dar cred că voi avea nevoie de ajutor, murmură Katie Thorpe, o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani. Rămase cu ochii la Dake, care stătea lîngă Reesa, cu masca atîrnîndu-i în degete.

– Voi fi încîntată să nu vă scap din ochi, miss

Thorpe, se răsti Reesa, chiar mai iritată cînd auzi rîsul gros al lui Dake. În apă, toată lumea!

Îi mîna pe treptele de piatră ce coborau spre apa albastră şi limpede precum cristalul, după care se întoarse spre Dake.

– Nu e nevoie ca un expert ca tine să stea cu noi. Poţi oricînd să mergi de unul singur.

– Mulţumesc, iubire, tărăgănă el, luînd-o de braţ şi ajutînd-o să coboare, fără a părea să aibă vreo dificultate cu înotătoarele pe care le încălţase deja. Rămîn cu tine, Reesa.

Încîntarea şi furia se războiau înlăuntrul ei, la gîndul că-l va avea alături.

– Cum pofteşti.

Se lăsă în apă, tresărind la fiorul uşor dinaintea căldurii binevenite a curenţilor. Apoi îşi petrecu masca peste nas şi gură şi trecu în centrul grupului său, lopătînd rapid şi lin prin apă, conştientă că trupul robust al lui Dake o însoţea pe-alături.

Era o zi minunată pentru scufundări la Xalha. O mare diversitate de peşti abundau în apa limpede; pasagerii, care închiriaseră camere subacvatice de la *Sea Dive Group* fotografiau cu entuziasm tot ce se zărea.

După ce grupul îşi croi drum împrejurul formaţiunilor stîncoase ale insulei, Reesa se opri şi-şi scoase masca. Le ceru să aştepte acolo, pînă se scufunda ea la o mică grotă, să vadă ce putea găsi.

Strîngîndu-şi genunchii la piept, îşi aplecă faţa în jos, apoi întinse picioarele cu un zvîcnet, propulsîndu-se într-o coborîre lină spre fundul apei. Mîngîie un grouper tigrat blînd, aproape cît era de mare, şi-l aşteptă răbdătoare să elibereze intrarea în mica peşteră. Găsi imediat o anemonă de mare şi o culese cu mîna, ţinînd-o cu grijă pentru întoarcerea la suprafaţă. Apoi văzu o mişcare în stînga şi un moment înţepeni. Era Dake; o urmase. Îi făcu semn s-o ia înainte, ca şi cum ar fi ştiut că plămînii-i erau gata să explodeze.

Reesa ţîşni spre suprafaţă, cu capul pe spate pentru a nu-i intra apa în tubul de respirat, şi mîna continuînd să strîngă anemona.

Frumoasa făptură trecu, cu grijă să rămînă sub apă, de la un om la altul. Cînd fu sigură că toţi membrii grupului erau ocupaţi cu vietatea marină, Reesa se întoarse spre Dake.

– O duceam absolut splendid acolo jos. N-a fost nici o nevoie să...

– Taci, Reesa, o întrerupse el, într-o şoaptă

furioasă.

Vru să-l trimită dracului. Cînd colo, se întoarse spre ai ei şi-i privi, în timp ce dădeau drumul anemonei de mare.

– Să mergem. Urmaţi-mă, doar. Dacă vă simţiţi dezorientaţi, ajunge să vă ţineţi de cordonul de salvare pînă la mal, le indică ea cablul marcat cu culori ţipătoare, care se întindea peste laguna liniştită, departe de marea largă.

Înotară de voie spre celălalt mal, cu grouperul-tigru urmîndu-i îndeaproape, peşti-înger[1] unduindu-se împrejurul lor într-un balet graţios, iar un peşte-papagal albastru executînd un dans subacvatic. Reesa se bucura că existau atît de multe vietăţi care să le distragă atenţia înotătorilor ei, astfel încît nu observau agitaţia crescîndă a conducătoarei, pe măsură ce se apropiau de grotă. Reesa se scufundase în multe deschideri spre mare, dar într-o peşteră de uscat n-avea decît să stea locului sau să umble, pentru a paraliza, aproape, de frică. Se luptase să-şi învingă acest sentiment ca instructoare de scufundări marine, chiar şi atunci cînd nu-şi amintea ziua din

1. Peşti viu coloraţi ai mărilor calde, din familia *Chaetodontidae*, cu tfupul turtit lateral.

copilăria ei cînd doica o închisese în debara, pentru a ieşi din locul întunecat speriată pentru totdeauna de spaţiile închise. Mama ei concediase doica imediat, dar paguba se produsese.

Acum, după ce-şi instrui grupul să respire adînc pentru scurta distanţă pe care o aveau de înotat pe sub apă pînă la gura grotei, îi conduse înainte. Cînd ajunseră cu toţii înăuntru, scoţînd *ooh*-uri şi *aah*-uri la vederea interiorului, Reesa trebui să înfrunte tenebrele crescînde ale spaimei.

Dake alungă repede scufundătorii afară din peşteră, declarînd că-i era frig, apoi se întoarse spre ea:

– Hai, iubito.

O scutură uşurel pentru a o face să-l privească.

– Fac asta de fiecare dată cînd venim aici. Mă voi obişnui, îi spuse Reesa, cu buzele amorţite.

– Sînt cu tine pînă la capăt, iubire. Nu-ţi fie teamă.

Ea îl privi, simţind cum umbrele se risipeau. Trase aer în plămîni, îşi fixă masca pe faţă şi ieşi, înotînd pe lîngă el, ţinîndu-l de mînă.

Patru

În seara aceea, pe cînd Reesa se dezbrăca, pe sub uşa ei fu împins un plic. Era o invitaţie la „un cocktail în apartamentul privat al domnului Masters".

Se privi în oglindă, strîngînd în mînă invitaţia. Ochii ei păreau mai mult rotunzi decît migdalaţi, pe faţa încă prea slabă. Ultimul lucru care-i trebuia era încă o doză de Dake Masters! Totuşi, cum ar fi putut scăpa de el? N-avea nici o-ndoială că ar fi căutat-o, indiferent ce ascunzătoare şi-ar fi

ales pe navă. Luă rochia primită de la Dake cînd coborîseră de pe tender, la întoarcerea pe bord.

Sub duş îşi aminti cele patruzeci şi cinci de minte ale plimbării cu barca, după-amiază, spre insula Cozumel. Mulţi dintre pasageri intonaseră cîntece; Dake cumpărase coşuri indiene lucrate manual şi feţe de masă de la vînzătorii înşiraţi pe cheuri.

– Vom avea nevoie de ele cînd o să ne clădim casa aia pe care ţi-ai dorit-o dintotdeauna în Santa Barbara, cu vedere spre port. Am cumpărat terenul înainte... înainte de accident, îi şoptise Dake la ureche.

– Lucrurile s-au schimbat! îi replicase cu fermitate Reesa.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Ieşi din boxa duşului şi-şi şterse părul şi trupul cu prosopul. Goală, trecu în cabina mică, luă rochia de dantelă şi şi-o puse înaintea trupului.

Tot ce trebuia să poarte pe dedesubt era un furou din cel mai pur bumbac, pe care i-l lucrase Liza. Pieptarul, fără bretele, servea drept sutien, iar poalele brodate erau înflorate şi mărginite cu frou-frou-uri mărunte. Reesei îi plăcea mult veşmîntul, dar nu-l prea purta, preferînd să cruţe

marchizetul delicat. Îl scoase din sertar şi-l îmbrăcă. În timp ce trăgea pe deasupra rochia de dantelă, o auzi pe Consuela intrînd în cabină, aproape lovind-o cu uşa.

– Iartă-mă, n-am...

Consuela se întrerupse, cu gura căscată.

– E superbă. Asta-i rochia pe care a făcut-o Margarita pentru tine? Mi-a spus de ea. Parc-ai fi o mireasă!

Rămase sufocată de admiraţie, cînd Reesa făcu o piruetă în faţa ei.

– Hopa... te vezi straşnic de mult, chiar şi cu furoul.

– Mi-era teamă de asta, se strîmbă Reesa, privindu-se. Ar trebui s-o port altă dată. Poate nici măcar n-ar trebui să mă deranjez, mergînd la...

– O, te rog, las-o pe tine, şi te rog să nu renunţi la cocktail, o imploră Consuela, sîntem invitaţi şi Barney cu mine, şi vreau să nu-l bag în seamă!

Ridică din umeri, cînd Reesa rîse.

– Am hotărît să mă prefac că Barney Freedling nici nu există.

– Bravo ţie, o lăudă Reesa, coborînd iarăşi privirea spre sine însăşi. Poate dacă mi-aş pune

alt furou pe sub...

– N-ai să faci una ca asta. Arăţi trăsnet. Strînge-ţi părul în creştet şi pune-ţi pieptenii ăia de fildeş, pe care ţi i-a făcut Figueroas, insistă Consuela, înainte de-a o zbughi în mica baie pentru a face duş.

Reesa nu purta nici o bijuterie în afara pieptenilor, nici măcar cercei. Îşi adună părul în vîrful capului, lăsînd buclele să-i cadă împrejur. Nu folosea pudră, doar ruj de obraz şi fond de pleoape verde, care-i scotea în evidenţă ochii. Dantela, de culoarea şampaniei, era atît de fină, încît fremăta la fiecare mişcare, dezvăluind furoul fin de dedesubt şi picioarele dezgolite. Nu purta ciorapi, şi-şi vîrî picioarele într-o pereche de sandale din şamoa moale, cu toc înalt, de aceeaşi culoare cu rochia. Părul negru şi ochii verzi puneau singura pată discordantă, pielea ei, de nunaţa mierii, avînd aproape aceeaşi culoare cu dantela.

Consuela îşi puse o rochie neagră de bumbac, tivită cu dantelă asortată.

Fetele rîseră la vedera contrastului dintre ele.

– Da' zău c-arătăm minunat, cred, observă neinhibata Consuela, în timp ce se înghesuiau una-ntr-alta ca să se vadă în oglindă.

Reesa se bucura de sporovăiala Consuelei, în timp ce urcau cîteva tronsoane de scară, spre puntea unde avea Dake apartamentul.

– Asta va fi prima mea vizită într-unul din apartamentele de lux, îi mărturisi Consuela, în afară de ziua cînd ai leşinat...

Reesa o întrerupse.

– Eu cred că n-am fost oricum niciodată într-unul, la vreo petrecere. Oricum ar arăta, e sortit să fie mai bun decît ce-avem noi.

Consuela chicoti, apoi îşi duse mîna la gură, reducînd-o şi pe Reesa la tăcere, în timp ce se apropiau de uşa deschisă prin care se auzea sunet de muzică şi conversaţie.

– Crezi că şi-a adus acolo formaţia de alămuri? întrebă Consuela în şoaptă.

– Nu. Sînt sigură că ceea ce auzi e un disc sau bandă.

Reesa încercă să-şi înăbuşe nervozitatea, chemîndu-şi în ajutor talentele actoriceşti. Trase adînc aer în piept, îi adresă Consuelei un zîmbet cam smucit şi intră în cabină.

Îl văzu imediat pe Dake stînd de vorbă cu chipeşul şi înaltul lor căpitan, Henrdick Ivarsen, amîndoi avînd cam aceeaşi statură, de un metru

optzeci şi cinci. Deşi căpitanul şi Dake aveau coloraţii radical diferite, amîndoi posedau o anume consideraţie faţă de ei înşişi, care depăşea infatuarea sau încrederea în sine. Poate că Dake avea o atitudine mai nepăsătoare faţă de viaţă decît un căpitan de vas, dar în ochii amîndurora se zăreau luciri aventuroase, care nu tolerau nici o provocare fără a-i da replica.

Reesa nu le acordă decît un interes sumar celorlalţi musafiri, deşi conversă cu primul ofiţer şi zîmbi spre doi pasageri pe care-i recunoscuse.

– Hopa, murmură Consuela. Căpitanul te măsoară de parc-ai fi un prînz gratuit.

Rîse. Deşi Henrdick Ivarsen era considerat a fi un gentleman, îi mersese vestea şi ca manifestînd o înclinaţie accentuată spre doamne.

– N-ai grijă, mormăi drept răspuns Reesa. Căpitanul şi cu mine avem o convenţie. Nu mă ţin după el, nu se ţine după mine.

Căpitanul îşi ceru scuze de la Dake şi veni spre ele, prin salonul spaţios al celui mai luxos apartament de la bordul lui *Windward.*

Reesa înghiţi un nod, simţind că ochii lui Dake o sfredeleau. Urmară cîţiva fiori, cînd privirea lui o petrecu de la sprîncene pîn-la glezne. Îşi fixă cu

hotărîre ochii asupra căpitanului.

– Maria... Vreau să spun, Reesa, draga mea, înclină acesta capul, într-o atitudine galantă. Ţi-aş putea spune că în seara asta arăţi formidabil?

– Vă mulţumesc.

Cuvintele i se îndesară printre buzele care-i erau ţepene, ca de plastic. Privi cu teamă cînd Dake se apropie pînă-n spatele căpitanului, ocolindu-l apoi.

– Şi tu arăţi absolut fermecător, Consuela. De fapt, cred că-i provoci o mare consternare unuia dintre ofiţerii mei, o tachină căpitanul, lăsîndu-şi privirea să-i lunece spre un Barney Freedling cu chipul încremenit, care nu-ncetase să caşte ochii, de la sosirea Consuelei.

– Chiar aşa? Care dintre ei? întrebă Cónnie cu glas dulce.

Se auziră murmure şi cîteva hohote de rîs.

– Permiteţi-mi să vă ofer ceva de băut, domnişoarelor, se strecură Dake pe lîngă căpitan, păşind între Reesa şi Consuela pentru a le apuca pe fiecare de cîte un cot. Mă scuzaţi, i se adresă el căpitanului şi celorlalţi doi ofiţeri, care se apropiaseră. În ton i se ghicea o undă îngheţată.

De ce era supărat? Reesa îşi scormoni mintea.

Folosea tonul acela distant şi glacial, întotdeauna cînd îl enerva ceva. Dake fusese toată viaţa lui un luptător de stradă. Străzi de ştabi – Beacon Street, Wall Street – dar tot luptător de stradă era. Ori de cîte ori se simţea ameninţat, ieşea din colţul ringului, la luptă, reflectă ea.

Dake îi întinse o Saratoga cu două felii de chitră.

– Eşti extraordinară, mîrîi el încetişor, lăsîndu-şi privirea s-o devoreze.

Reesa se crispă. Consuela rîse, apoi îşi muşcă buzele şi tăcu, în clipa cînd privirea lui Dake se abătu spre ea.

– Să nu-ndrăzneşti s-o repezi, se zbîrli Reesa.

– N-am repezit-o, se răsti şi Dake.

– Te răsteşti acum! îl bruscă ea.

Consuela stătea cu un pahar cu vin alb înaintea buzelor, privirea lunecîndu-i de la unul la altul.

Barney veni lîngă ea.

– Bună, Consuela.

– Bună, abia dacă-i aruncă o privire Consuela, rămînînd cu privirea îngrijorată spre Reesa şi Dake.

– Aş vrea să stăm de vorbă.

Consuela inspiră adînc şi se întoarse spre norvegianul cel înalt şi atrăgător.

– Nu era timpul să-i scrii lu' logodnica ta? Dispari de aici, Barney.

Răsuflarea o părăsi într-un oftat tremurător, în timp ce-i privea chipul împurpurîndu-se.

Dake întrerupse contactul vizual cu Reesa, timp destul pentru a le arunca o privire:

– Aveţi probleme?

Consuela tresări şi clătină din cap.

– Nici o problemă, murmură ea, cu ochii spre umerii ţepeni ai lui Barney Freedling, care ieşea cu paşi mari din cabină.

Reesa profită de atenţia acordată Consuelei de către Dake, pentru a se întoarce din nou să stea de vorbă cu căpitanul.

– Deci, în tot timpul ăsta, eraî stea de cinema în America şi nu ştia nimeni, comentă Henridick, măsurînd-o din nou cu ochii, în rochia ei dantelată, de culoarea şampaniei.

– Nici măcar eu, încercă Reesa să zîmbească.

– După croaziera asta, n-o să te mai vedem, declară căpitanul.

Reesa nu ştiuse ce-avea să spună, pînă cînd cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

– Nu... nu. Voi termina croaziera, apoi ar fi mai bine să merg şi să le explic Lizei şi lui Miguel... şi... mă rog, cred că va trebui să mă întorc în State şi să văd cîte cioburi din viaţa mea am de adunat.

– Unul dintre cioburi sînt eu, iubito, interveni la spatele ei Dake, cuprinzîndu-i mijlocul cu mîna şi făcîndu-i trupul să se arcuiască.

Reesa întoarse capul, privind pe lîngă el.

– Unde-i Consuela? întrebă.

– A spus că are treabă un timp la casierie, să servească pe cineva.

– Şi trebuie să plec şi eu, domnule Masters. Vă mulţumesc pentru încîntătoarea seratã, înclină căpitanul din cap, mai întîi spre Dake, apoi spre Reesa. Şi, fireşte, vom mai discuta, domnişoară... ăă, Hawke.

Îi făcu cu ochiul.

După ce căpitanul plecă, o parte din ofiţerii şi statul său major îl urmară.

Reesa se pregătea să se alăture domnului şi doamnei Calkins, cînd simţi o mînă pe braţ. Ridică privirea spre Dake.

– Prezintă-mă prietenilor tăi, spuse el, cu ochii aurii în lumina lustrei.

Inima Reesei tresări în piept.

– S-a făcut.

În cabină nu mai erau decît două perechi în afară de soţii Calkins, cînd ea li-l prezentă pe Dake:

– Iar dumnealui este Dake Masters...

– Ce mai faceţi? se repezi doamna Calkins. Deci, dumneavoastră sînteţi tînărul prieten al Mariei, al Reesei, adică. Ce drăguţ!

– Da, foarte drăguţ.

Dake o cuprinse pe Reesa cu braţul; glasul său era ursuz, integrîndu-se în conversaţia ce curgea cu hopuri, alăturîndu-li-se şi celelalte două cupluri rămase. De astă dată, prezentările le făcu Dake.

Reesa începea să se simtă cam zăpăcită, zîmbindu-le celorlalţi dar fără să participe în nici un alt fel la conversaţie. Cînd văzu musafirii îndreptîndu-se spre uşă, îi însoţi pînă fu oprită de braţul acela ca oţelul, care-o trase uşurel înapoi, pînă ajunse în faţa lui Ake, lipită de trupul lui, în timp ce ceilalţi musafiri îşi luau rămas bun.

Dake închise uşa, întinzînd mîna pe lîngă Reesa. Dangătul înfundat al uşii metalice reverberă în încremenirea încăperii.

– Nu pot rămîne, şopti Reesa, privind peretele. Am de lucru.

– M-am interesat.

Gura lui Dake era pe gîtul ei, răscolindu-i urechea cu limba.

– N-ai nici un angajament în seara asta.

– Trebuie să mă amestec printre pasageri, se bîlbîi ea.

– Amestecă-te cu mine, şopti Dake. Şi eu sînt pasager.

– Am discutat. Mi-amintesc că... în noaptea cînd... cînd... am căzut şi m-am lovit la cap...

– Eram prea înfuriaţi, prea băgaţi în priză. Ca de obicei, în jurul nostru erau prea mulţi oameni şi ne bucuram de o discreţie minimă.

Mîinile i se încleştară pe trupul ei, făcînd-o să tresară.

– Iartă-mă, iubire. Nu vreau să te rănesc. Vrei să mă-asculţi un pic? îi murmură el în ureche, cu palma lipită de abdomenul ei.

– Da.

– Bine.

Îi suflă peste gît o respiraţie cutremurată.

– Cînd în sfîrşit au contramandat căutarea, a trebuit să înfrunt un alt monstru pe care-l aveam

în minte. Nu mai aveam nici o cale de a-ţi spune că te iubeam, că nu voiseм să ne despărţim.

Reesa îşi simţea gîtul contractat şi aspru ca şmirghelul.

– Ţin minte că ne-am spus adesea că ne iubeam, dar...

– Nici un dar, scrîşni Dake, răsucindu-i braţele sale. Ne-am iubit. Am fost fericiţi.

Reesa clătină din cap.

– Vrei să zici că n-am fost fericiţi? Că nu ne-am iubit? o apucă Dake de umeri.

– Am avut o iubire stranie, sofisticată.

Reesa vorbea într-un mod distrat, ca şi cum n-ar fi gîndit cuvintele care-i ieşeau pe gură.

– În lumea în care am trăit eram fericiţi... dar... dar în timpul pe care l-am trăit ca Maria Halcon, am cunoscut adevărata iubire! Şi am descoperit că nu vreau un înlocuitor – tipul de relaţie concentrată, condesată-ntr-o cutie, care te cuprinde întotdeauna cînd trebuie să te-ngrijeşti mai întîi de alţi oameni, de slujbă, de lume.

Cuvintele o şocau, o mutilau. Iubirea ei pentru Dake era un obiect de staniol? Un fals de plastic cu sclipici? Nu! Îl privi, văzîndu-i în ochi o suferinţă care se arăta cu siguranţă şi într-ai ei.

Dake se îndepărtă cu un pas.

– Vreau să te iubesc.

Glasul lui era abia auzit.

Mîna Reesei se ridică spre obraz, găsind umezeală.

– Şi eu am dorit-o. Am vrut să fiu soţia ta. Am vrut să fiu mama lui Robert.

Se simţea gata să-şi dezgolească sufletul în faţa lui cum n-o mai făcuse niciodată.

– Putem avea copii.

– Fără iubire?

– Avem iubire, vibră glasul lui prin cabină.

– Sau un facsimil rezonabil al acesteia.

Reesa descoperi că-i era greu să respire.

– Pe-asta am citit-o undeva.

– Vrei să pleci?

– Nu!

Cuvîntul se smulsese din ea cu forţa. Nici măcar nu se prefăcu că l-ar fi înţeles greşit.

– Ceea ce vreau eu, Dake, e autenticul.

– Iubirea mea, asta vreau şi eu să-ţi dăruiesc.

Şuieratul său sibilant o învălui ca un colac mătăsos, dar nu schiţă nici o mişcare de-a o atinge.

Reesa surîse, simţindu-se întristată şi amuzată de atitudinea precaută, furioasă, nedumerită, a lui

Dake Masters cel ţanţos şi peste măsură de încrezător.

– Dacă pun întrebarea următoare, reflectă ea cu voce tare, va veşteji pentru totdeauna tot ce-am avut şi, poate, ce-am putea să avem.

– Întreabă, vorbi Dake printre dinţi, cu trupul adunat şi pumnii strînşi în faţa lui.

Ştii ce este iubirea adevărată? Chiar dacă am trăit într-o casă a adevăratei iubiri, aş recunoaşte-o în propria-mi viaţă? Am fi oare ca doi oameni însetaţi, întinzîndu-şi unul altuia cupe cu apă dintr-o fîntînă otrăvită?

Un muşchi palpită lîngă gura lui, altminteri însă Dake nefăcînd nici o mişcare.

– Eşti cu siguranţă mai filosofică decît altă dată.

– Am ajuns al naibii de-aproape de-a da în primire, se răsti la el Reesa; un tremur îi jucă pe faţă. Poate de-asta, şopti ea.

– Ah, Reesa, trase el adînc aer în piept. Ştiai că fotografia mea a apărut în *Los Angeles Times?* Mi-a pus cătuşele un şerif federal. Am fost citat ca martor material, apoi procurorul federal mi-a spus că s-au acumulat rapid probe circumstanţiale că te omorîsem într-un acces de furie şi-ţi arun-

casem trupul peste bord.

Dake vorbea rapid, cuvintele explodînd ca un catharsis al sufletului său bolnav. Nu dorise să-i spună amănuntele, dar acum vorbele şiroiau dintr-însul, dărîmînd casa de cărămizi în care-şi zidise spiritul de cînd Reesa fusese declarată dispărută şi presupusă moartă în împrejurări neelucidate.

– Am stat închis două săptămîni, fiindcă, la insistenţele acuzării, judecătorul n-a fixat cauţiunea. Cînd mi-au dat drumul, după ce audierea preliminară a fost respinsă, am înfruntat duşmănia reală a publicului, pe care mass-media îl convinsese că eram înnebunit de droguri...

– Droguri? îşi forţă Reesa cuvîntul din gîtul uscat.

Dake vorbise, umblînd prin cameră. Acum se opri.

– A, da. Prietenul nostru, Haddon James, avea cocaină pe *Firewitch.* O, ştiam că o consuma ocazional, dar habar n-am avut că adusese la bord, pentru călătorie.

– Eu nici măcar n-am ştiut că folosea.

Interveni un gînd răzleţ.

– Jazz Leaman mai lucrează pentru el? Nu mi-l

amintesc, dar a spus că e publicist la D.M. Productions, iar Haddon James e şeful companiei.

– Nu, nu mai e, spuse cu bruscheţe Dake, fără să intre în amănunte. Iar Leaman lucrează acum strict pentru mine.

Reesa îi privi trăsăturile ferme. Chipul lui ar fi putut să fie sculptat în granit, hotărîrea forjată din fier. Oftă. Nu avea nici o cale de-a scoate de la Dake informaţii pe care nu era pregătit să i le dezvăluie. Familia lui avea putere şi bani, dar dinamismul personal al lui Dake era acela care-i adusese atîtea succese. Trecuse năvalnic prin Facultatea de drept, printr-un stagiu de doi ani în calitate de congressman al regiunii Boston. Tatăl lui avea relaţii, dar instinctul şi talentul lui Dake făcuseră din el producător de piese mîna întîi, montate pe *off-Broadway*,[1] apoi chiar pe Broadway-ul propriu-zis. Răvăşise Hollywood-ul, găsindu-i pe cei mai buni din industria cinematografică şi de televiziune. În timp ce-l privea, ieşi la iveală un gînd imposibil de schimbat, ceva care nici măcar nu-i trecuse prin minte pînă în acel moment.

1. A doua dintre cele trei categorii de prestigiu ale teatrelor din New York, în funcţie de amplasament: *Brodway, off-Broadway* şi *off-off-Broadway.*

În pofida faptului că părea a fi mereu centrul atenţiei, Dake Masters era un singuratic. Dădea pumni, dar încasa şi el. Cît de singur probabil că se simţise cînd fusese acuzat de-a o fi ucis!

– Continuă. Spune-mi tot ce ţi s-a întîmplat. Acuzaţiile... totul.

Înghiţi dureros.

– Te rog.

– Cînd F.B.I.-ul a percheziţionat iahtul, au găsit coca. Haddon le-a spus că le oferisem tuturor oaspeţilor...

– Nu-i adevărat. Niciodată n-ai consumat mai mult decît un strop de alcool.

– Îţi mulţumesc, iubirea mea, scrîşni Dake. Dar tu nu erai acolo ca să le-o spui, nu-i aşa?

– Nu.

Cuvîntul abia se auzi.

– Cîteva luni, am fost chiar persona non grata în afaceri, apoi lucrurile s-au calmat. Am reuşit să-ncep munca la un nou film, dar cînd mă recunoştea publicul se schimba treaba.

Încercarea lui de a zîmbi rezultă într-o tăietură în jos pe faţă, fără pic de umor în expresie.

– Publicul ţi-era loial, dulceaţa mea. Am fost atacat mai mult de-o singură dată... şi, uneori, de

către femei.

– Doamne, suspină Reesa.

Dake inhală, simţind că zalele emoţionale i se crăpau.

– Cel mai rău lucru era că ştiam că nu te voi mai vedea niciodată, nu-ţi voi mai vorbi niciodată, nu-ţi voi spune niciodată că n-am vrut să ne despărţim...

Trase aer adînc, tremurat.

– Voiam să-ţi spun că urma să fac tot ce-mi stătea în putere pentru a te lua de soţie. Apoi Cynthia a murit şi mi-am dat seama că toată aşa-zisa protecţie a sentimentelor soacrei mele era ridicolă, că ar fi înţeles ce simţeam pentru tine, că toate barierele pe care mi le ridicasem împotriva căsniciei se întorseseră asupra mea, mă îngropau. Divorţasem de Linda înainte ca Cynthia să fi murit. Îi purtam pică Lindei, pentru ceea ce ne făcuse lui Robert şi mie.

Dake îşi mai putea aminti şi-acum goliciunea pe care o simţise cînd o privise pe Linda în instanţă, iar judecătorul anunţase că era liber. Pe chipul ei se citise o indiferenţă desăvîrşită.

– Ai la tine un cec? întrebase ea.

– Taci din gură, Linda! răcnise el, înainte de-a

se răsuci pe călcîie, ieşind cu pas întins din sala tribunalului.

– Nu uita să-l iei pe Robert, strigase ea în urma lui. Sîmbătă plec în Franţa.

Dake se scutură de amara amintire.

– O treabă bună, mormăi el, lunecînd cu ochii aiurea, apoi din nou spre faţa Reesei. N-a trebuit niciodată să intentez acţiune pentru custodia lui Robert. Cred că Linda a fost uşurată să i-l iau de pe cap, cu excepţia cîte unei vacanţe din cînd în cînd.

– E fericit cu tine, observă Reesa, cu glas nesigur. Vreau să-l văd.

– A vorbit despre tine atît de mult, zîmbetul i se şterse lui Dake. Uneori îmi venea să urlu la el să-nceteze, dar n-am făcut-o.

– Nu. Copiii probabil că-şi pot elimina prin vorbă temerile şi suferinţele.

Dake dădu din cap, apoi privi în jur, fixînd hublourile gemene pe unde pătrundeau în cabină sunetele estompate ale valurilor oceanului.

Zîmbetul îi îndulci liniile colţuroase ale feţei.

– Mi-am amintit de sentimentele tale pentru Robert şi urma să mă folosesc de ele dacă n-aveam încotro.

– Pungaşule.

El oftă, făcînd un pas, apoi doi, pentru a o cuprinde strîns în braţe.

– Am să-mi scot armura bucăţică cu bucăţică, nu cu grămada.

Reesa dădu din cap, simţind căldura braţelor lor împrejmuitoare răspîndindu-se prin ea.

– Întotdeauna mi-ai spus că e bine să-ţi acoperi spatele în orice situaţie.

O undă de rîs i se strecură printre buze.

– Înţelept, nu?

Se aplecă înainte, apăsîndu-şi buzele pe fruntea ei, cu restul trupului la distanţă.

–Viclean, ar fi un cuvînt mai potrivit. Vicleanul luptător de stradă îţi corespunde ca din carte, murmură ea, strecurîndu-şi piciorul drept înainte, pînă cînd îi atinse pulpa cu genunchiul.

– Familia mea, cea cu sînge albastru, ar fi făcut mutre să te-audă, i se mişcară lui Dake buzele la marginea părului ei.

– Familia ta are o mutră permanentă în tot ce nu-i Back Bay[1] şi Wasp[2].

1. Golf dosnic; tradiţionalist.
2. Wasp (lit.) „viespe"; protestanţi americani albi, din strămoşi anglo-saxoni.

Piciorul stîng al Reesei se instală puţin mai în faţa celui drept, ajungînd astfel între ale lui Dake, iar trupul ei îl atingea acum de la piept pînă la şolduri.

– Adevărat, dar cui îi pasă?

Dake îşi putu auzi tremurul din propriul glas, cînd trupul ei satinat se frecă de al său.

– Acum eşti atît de micuţă...

Braţele i se strînseră împrejurul ei, rezemîndu-i-se de umeri şi de baza spinării.

– Cîtă greutate ai dat jos?

– Cam cinşpe livre, poate ceva mai mult, ridică Reesa capul, privindu-l.

– Plîngi, şopti Dake, simţind lacrimile izvorînd şi într-însul, cînd îşi dădu seama de emoţia ei. O, iubito, iubito, erai singură şi lovită, şi eu nu eram acolo.

Glasul i se frînse, inima bătîndu-i într-a ei.

– Am fost aşa de speriată cînd am ieşit la suprafaţă, după ce mă lovisem la cap. Aveam gura plină de apă. Am încercat să strig. Iahtul s-a îndepărtat tot mai mult şi mai mult. Am rămas singură, suspină Reesa, agăţîndu-se cu mîinile de el. Din cînd în cînd adormeam... şi pe urmă mă trezeam. Ştiam că urma să mor. Mă durea capul.

Uneori nu vedeam nimic. Nici măcar nu mai ştiu cum m-a cules Miguel. A spus că aveam febră şi tot strigam *halcón... halcón...* iar şi iar.

– Numele tău în spaniolă.

Dake se îndepărtă de ea, cu un zîmbet nesigur, simţindu-şi obrajii uzi.

– Trecutul tău de Californio e înrădăcinat în tine mai adînc decît credeai.

– Da, ridică Reesa un deget spre obrazul lui, ştergîndu-i lacrima.

Chipul lui Dake se răsuci în palma ei, sărutîndu-i fiecare deget, gustîndu-i pielea uşor sărată, inspirînd parfumul acela dulce şi nedefinit care era numai al ei.

– Doamne, ce dor mi-a fost de mireasma asta.

– Hmmm?

Reesa se rezemă de el, scormonindu-l cu mîinile ca şi cum ar fi vrut să se convingă de realitate, ca şi cum ar fi trebuit să ştie dacă era acolo cu adevărat, dacă era într-adevăr în carne şi oase.

– Trupul tău are o aromă ca a nici unei alte femei din lume. Întotdeauna m-ai excitat cu mirosul tău adorabil care-i mai mult decît săpun, dincolo de parfum, îi murmură el la tîmplă,

răvăşindu-i cu respiraţia firele fine de păr.

Nava se clătină, şi compensară amîndoi mişcarea încordîndu-se, cu trupurile apropiindu-li-se şi mai mult.

Reesa ridică ochii spre el, simţindu-şi toate punţile fărîmiţîndu-se şi căzînd, instinctul de a scăpa topindu-i-se la vederea lui.

– Nu vreau să mă părăseşti, spuse Dake, slăbind strînsoarea ca pentru a o lăsa să aleagă.

– Nu vreau să plec.

– Îţi mulţumesc.

Avea glasul îngroşat. Se aplecă şi-i sărută nasul, trăgînd cu degetul arătător de pieptarul dantelat al rochiei, îndepărtîndu-i-l de trup. Ochii lui urmară mişcarea, pulsul accelerîndu-i-se cînd îi văzu curbura alburie a sînilor sub marchizetul fin.

– Ai pe tine prea multe găteli sexy, domnişoară.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

Trase dantela şi mai mult, peste braţ, mişcarea antrenînd după sine şi bumbacul subţire, dezgolindu-i şi mai mult sînii şi scoţînd la iveală sfîrcurile.

– Iubito, am nevoie de tine...

Glasul lui Dake era ca un croncănit. Gura îi poposi pe sînii ei, blîndele tracţiuni şi sugeri făcîndu-i inima să bubuie necontrolată. Cînd o auzi scîncind, avu impresia că-i va izbucni sîngele afară din vene.

– Dake... murmură ea, agăţîndu-se de el, în timp ce-o ridica şi o purta spre patul de proporţii regale din camera învecinată.

O depuse pe picioare, lîngă pat.

– Îmi place mult rochia asta, aşa c-am să ţi-o scot cu grijă, iubire. Nu vreau să se rupă sau să se strice.

– Nu, încuviinţă Reesa, legănată de dragostea ce-o inunda. Margarita a muncit atît de greu la ea.

– Da, era şi Dake de acord, cu ochii aţintiţi spre pielea ei ca smîntîna, în timp ce-i ridica rochia peste cap, scoţînd apoi furoul de marchizet.

O privi aşa cum stătea în faţa lui, în chiloţii din nailon ieftin, de culoarea pielii.

– Eşti prea slabă, spuse ursuz, cuprinzîndu-i oasele bazinului în palme. Ce-i cu cicatricea asta?

– Miguel nu ştie să înoate, cel puţin cînd m-a găsit pe mine nu ştia, cu toate că e pescar. M-a agăţat cu cangea şi aşa m-a tras în barcă. La vremea cînd m-a lăsat febra, rana se vindecase

frumos.

Încercă să-i zîmbească lui Dake, să-i şteargă de pe chip expresia sumbră.

– Acum Miguel ştie să înoate. L-am învăţat şi pe el şi pe Liza şi-i dau lecţii şi lui Miguelito.

– Minunat.

Se lăsă în genunchi. Buzele lui şterseră cicatricea zimţată de pe şold. Apoi îi sărută abdomenul, coborînd cu gura peste piele, zăbovind asupra imperfecţiunii.

Mîinile Reesei îi ciufuleau părul, asprimea întunecată a acestuia atingîndu-i pielea ca un masaj erotic. Se aplecă peste el, ţinîndu-i strîns capul şi dezmierdîndu-i-l cînd Dake o privi, cu ochii ca aurul topit.

– Iubito, ai aceeaşi piele ca o mătase alburie care am vrut întotdeauna s-o acopere pe a mea.

Îşi îngropă chipul în pîntecul cu muşchi subţiri, deschizînd gura peste trupul ei.

– Desigur, îţi iubesc tot trupul, dar prefer părţile nebronzate.

Cuvintele-i ieşeau ca dintr-o mlaştină.

Şi deodată se ridică, ţinînd-o de şolduri astfel că trupul ei se înălţă deasupra lui, cu vîrful bărbiei deasupra creştetului său. O privi.

– Eşti minunată.

Cuvintele se încolăciră împrejurul ei ca un şarpe de argint.

– Sînt şi înaltă! rîse foşnitor Reesa, ştiind că aproape atingea cu capul tavanul cabinei.

Dake gemu încetişor, lăsînd-o să lunece în josul trupului său excitat, simţindu-i fiecare tremur al atingerii.

– Vreau să fac dragoste cu tine cît e noaptea de lungă, dar dacă în clipa asta îmi spui nu, ne-mbrăcăm şi mergem sus la dans.

– Şi nu te-ar deranja? îi zîmbi Reesa, cunoscîndu-l prea bine.

– Ba da, fir-ar să fie, foarte tare. Şi fii sigură că m-aş strădui ca toţi dracii să te fac să te răzgîndeşti.

– Pe-asta o cred.

– Dar la fel de-al naibii de sigur, nu te-aş ţine cu forţa dacă ai vrea să pleci...

– Iubitule.

Reesa mai mult suflă alintul decît să-l fi rostit, desfătîndu-se cu revenirea la cuvîntul familiar.

– E confortabil patul tău?

Suceala sardonică a gurii lui Dake era de asemenea un lucru pe care Reesa şi-l amintea

prea bine, dar văzu uşurarea fulgerîndu-i în ochi.

– Nu la fel de confortabil ca patul nostru de-acasă.

Se referea la monstruosul pat rotund prin care zburdaseră şi se iubiseră acasă la ei, în California.

– Atunci să mai amînăm? rîse de el Reesa.

– Fir-ai să fii, Reesa. Cînd ai devenit atît... atît de rece?

Dake se aplecă şi o ridică sus în braţe, apoi îngenunche pe pat, căzînd înainte, şi totuşi răsucindu-şi trupul astfel încît ajunse sub Reesa, cu ea deasupra.

Reesa se aplecă peste el, părul ondulat căzîndu-i între ei ca o cortină de catifea neagră.

– Te asigur că nu-s rece.

– Doamne sfinte, nici eu.

Cuvintele lui guturale se stinseră îngropate, în timp ce-i lua sînul în gură, începînd să sugă încet, ritmic.

Reesa îl apucă strîns, fără a-şi da măcar seama că i se înfigeau unghiile în el sau că sunetul ca un tînguit înalt de mulţumire pe care-l auzea răsuna din pieptul ei.

Dake trecu la celălalt sîn, apoi prinse a-i depune mici sărutări muşcătoare pe gît şi umăr.

În tot timpul cît îl iubea şi ea, trupul Reesei se arcuia, minunîndu-se de amintire, pe cînd explorarea tactilă asupra trupului lui se înteţea.

– Dake... Dake!

Miriade de lumini îi explodară îndărătul ochilor. Îl dorea acum.

– Nu încă, nepreţuita mea, nu încă, gînguri el, întorcînd-o încet pe spate, cu mîna şi gura neîncetîndu-şi ritmul iubitor peste formele ei.

Cînd îi ridică piciorul şi începu să-i sărute glezna, apoi talpa, Reesa îşi simţi capul zbătîndu-se dintr-o parte în alta, patima intensificîndu-i-se. Simţea o iritare senzuală faţă de el că nu i se alătura, şi totuşi se delecta cu emoţia crescîndă, fiecare terminaţie nervoasă furnicînd-o la atingerea lui.

El o întoarse pe burtă şi începu o dulce călătorie în susul spatelui, masîndu-i cu degetele fiecare muşchi şi tendon, astfel că, în timp ce tensiunea dragostei creştea într-însa, trupul i se relaxă complet, deveni flexibil, maleabil, moale, cald.

Se răsuci pe pat şi-l prinse.

– Te-am aşteptat destul.

Dake chicoti, răsuflarea accelerîndu-i-se la

vederea trupului ei arcuit senzual lîngă el, cu picioarele frecîndu-i-se în sus şi-n jos a cerere nerostită.

– Sînt al tău, i se oferi, lunecînd încă o dată în josul corpului ei, despărţindu-i coapsele tremurătoare, cu gura violîndu-i intimitatea umedă, cu sîngele zvîcnindu-i cînd o auzi gemînd, cînd îi simţi trupul zvîrcolindu-se sub el.

– Dake...

– Da, iubito.

– Iubeşte-mă, se rugă Reesa.

– Da... Acum, jură Dake, penetrînd-o cu o blîndă violenţă care-o făcu să se sufoce, încleştîndu-se strîns de el.

Începură să se rotească, prinşi de vîrtej, închişi în el, despărţiţi de întreaga lume în afara lor înşile, unde nimic şi nimeni nu mai putea pătrunde.

Dake o ţinu în braţe în timp ce gîfîiau şi suflau unul în gura celuilalt, culminaţia dragostei stingîndu-se treptat, depunîndu-i în sfîrşit pe pămîntul de care se desprinseseră împreună.

– A fost minunat.

– Da... deschise Reesa ochii, simţind uşoare înţepături. Întotdeauna am făcut bine dragoste, dar nu e numai atît...

Nu putea explica un lucru pe care nu-l ştia, nu-l mai cunoscuse.

– Dacă e mai mult, atunci o vom găsi împreună, spuse Dake pe un ton arzător.

Reesa se eliberă din braţele lui, ridicîndu-se în capul oaselor.

– De unde ştim ce să căutăm? Cum o vom recunoaşte cînd o vom găsi, dacă nu ştim ce căutăm?

Îşi înghiţi emoţia, cu spatele la el.

Îi simţi gura la baza şirei spinării, împungîndu-i cu limba fiecare vertebră, pînă ajunse la ceafă.

– Dake, am vorbit serios. Mai vreau.

– Atunci vei mai primi, iubirea mea.

Reesa îşi răsuci trupul cu faţa spre el, gură-n gură, nas în nas.

– Dake, ţi-a trecut vreodată prin minte că ceea ce se întîmplă între noi nu-i materia din care sînt făcute visurile, că „etern" şi „întotdeauna" nu se aplică legămintelor ca al nostru?

– Nu. Gîndul ăsta nu mi-a venit niciodată.

– Totuşi, în noaptea aceea cînd... cînd am căzut în apă, conveniserăm că ceea ce era între noi se sfîrşise. N-aveai intenţia să te căsătoreşti, şi nici eu...

– Ne-am spus prea multe la mînie, izbucni Dake. În seara aia am spus că nimic nu se schimbase, că n-aveam intenţia să mă-nsor. M-am folosit de scuza inimii slabe a Cynthiei, cum mai făcusem şi-nainte.

– Vezi...

– Dar cînd te-ai pierdut, cînd te-am crezut moartă, aş fi dat orice ca să te am înapoi, să-ţi pot spune că aveam să te iau de soţie imediat.

Reesa îl privi, în timp ce îngenuncheau faţă în faţă, ochii ei cutreierîndu-i trupul musculos, castaniul mai deschis al părului de pe piept ce-i cobora într-o săgeată spre coapse. Faptul de-al privi îi dăruia bucurie. Era un bărbat frumos!

– Nu vezi? Nu auzi ce spui? A trebuit să mor ca să te eliberezi în mintea ta de angajamentele pe care ţi le luaseşi faţă de altele şi faţă de tine însuţi.

– Nu-i aşa, lătră Dake, trecîndu-şi mîna viguroasă prin păr, ciufulindu-i-l ca un băieţandru. Ne tot învîrtim în jurul chestiei ăsteia iar şi iar ca nişte afurisiţi de dervişi trăncănitori, iscînd praf, dar nimic concret.

– Rotindu-ne într-un vîrtej, spuse Reesa cu un mic rîs sec.

Capul lui Dake se repezi în sus.

– Fii a dracu' de sigură că n-am să accept c-aş fi prins într-o vîltoare. Nu există nimic pe lumea asta din care să nu-mi pot croi drum afară, cu forţa, domnişoară.

Cinci

După ce se îmbrăcară, Reesa şi Dake urcară în night-club, cu tăcerea ca o stavilă de granit între ei.

Reesei îi venea să-l facă cu ou şi cu oţet, să zbiere şi să urle pînă cîştiga conflictul, dar nu era sigură despre ce anume era vorba în conflict. Nu se putea exprima mai bine decît o făcuse deja, şi ştia că Dake nu înţelegea ce simţea ea.

Trăseseră hainele pe ei, cu ochii întîlnindu-li-se pentru a luneca apoi iarăşi altundeva, cu gurile deschizîndu-se să vorbească, după care se închideau la loc. În respiraţie li se simţeau sunete astmatice; gîturile le funcţionau în contracţii sonore.

Cînd Drake îi ţinu uşa cabinei să iasă, Reesa îşi impuse să se stăpînească.

– Mă... mă duc sus în nigh-tclub. Vom...

– Bine, o întrerupse Dake, cu chipul ca un totem cioplit, în timp ce-i făcea semn s-o ia înainte, după care îşi încuie cabina şi o urmă pe culoarul îngust al navei, spre scări.

Intrară în bar, iar Ressa dădu din cap spre membrii jamaicani ai orchestrei de alămuri. Arthur le făcu cu mîna din partea opusă a sălii, să li se alăture altor cîţiva membri ai echipajului.

– A, prietenii mei, spuse Reesa.

– Îi văd. Pariez că vrei să mergi la ei, replică laconic Dake.

– Nimeni n-o să-ţi facă nimic, se răsti ea.

– Ne luăm la bătaie aici lîngă ringul de dans, iubire? o întrebă el mătăsos.

– Ticălosule, pufni Reesa.

Comandară de băut, iar Reesa îl prezentă pe Dake celor din echipaj pe care încă nu-i cunoscuse, inclusiv Lacey Wells. Doctoriţa Margaret Roberts stătea vizavi de Dake, pe banchetă, şi se aplecă, antrenîndu-l în conversaţie.

Reesa avea senzaţia că-i ieşea fum pe nas şi pe urechi, în timp ce Lacey şi Margaret îşi disputau amîndouă atenţia lui Dake. Simţi o bucurie macabră la gîndul de-a le arunca pe ambele femei peste copastia de la pupa.

– Nu-ţi mai muşca aşa buza de jos şi hai la un dans, o chemă Arthur, chicotind.

– Minunată idee.

Reesa sări în picioare, ştiind că ochii lui Dake se abătuseră spre ea. Nu-l băgă în seamă şi luă braţul lui Arthur, rotindu-şi trupurile în armonia frumoasei muzici locale din Indiile de Vest.

– Reesa eşti o dansatoare minunată, dar cred că domnul Masters o să-mi prindă bazinul de falcă dacă mai stăm mult aici! rînji Arthur, deloc intimidat de privirile fioroase aruncate de la masă.

– Nasol. Îmi place să dansez cu tine.

Reesa spunea adevărul. Ea şi Arthur dan-

saseră adesea împreună, cînd aveau ocazia. Iar în seara următoare, cînd personalul organiza un spectacol pentru pasageri, aveau să ofere amîndoi un număr de muzică-şi-dans pe un potpuriu de leit-motive de pe Broadway. Vocea de mezzo-soprană cam bosumflată a Reesei era un fond perfect pentru baritonul puternic şi plăcut al lui Arthur.

De multe ori, cînd repetau fantezia pentru alte croaziere, Reesa se întrebase dacă în cealaltă viaţă nu cumva fusese cîntăreaţă. Alunga întrebarea de cum se ivea, nevrînd să înfrunte întunecimea pe care-o aduceau cu ele asemenea speculaţii.

– Eşti gata pentru mîine seară? Să mai facem o repetiţie rapidă după scufundarea de dimineaţă? întrebă Arthur, cînd se alăturară să danseze un blues.

– Da, sînt gata ca oricînd pentru spectacole. Şi, da, cred că încă o repetiţie n-are de ce să ne facă rău, îi zîmbi Reesa.

– Nu-i de mirare că proiectezi atît de bine, fiecare cuvînt cu propria lui sonoritate, fiecare silabă enunţată cu precizie. Ai *fost* o profesio-

nistă, tot timpul.

Reesa dădu din cap, continuînd să-i surîdă.

– Dar glasul meu nu-i la fel de bun ca al tău.

– Da, însă cînţi versurile limpede precum cristalul, clipi rapid din ochi Arthur. Acum mai spune ceva drăguţ despre mine, dragă.

Îi rînji.

– Cum mă descurc? Crezi c-aş avea şanse la Hollywood?

– Lovitură sigură, rîse Reesa. Apoi privirea îi căzu peste Dake, care încă mai stătea gîrbovit în scaun, cu ochii la ei, o ameninţare posomorîtă emanînd din el.

Cînd o văzu pe Margaret trăgîndu-l de mînecă, astfel că Dake întoarse capul spre ea, Reesa reveni către Arthur.

– Ce-ai zice să ne-ncercăm un timp norocul la cazinou?

– Blackjack? chicoti Arthur.

Reesa îl privi în lungul nasului.

– *Vingt-et-un,* dacă sînteţi amabil, domnule.

– Fireşte, *madame,* schiţă Arthur o plecăciune ironică, făcîndu-i semn să plece prima de pe ringul de dans; ieşiră printr-o uşă din latura opusă a

sălii faţă de cea unde stătuseră.

Reesa riscă o privire rapidă spre masă. Atenţia lui Dake continua să fie captată de Margaret.

Trecu împreună cu Arthur printr-o zonă care găzduia bandiţi-cu-un-singur-braţ, poposind un minut pentru a introduce într-unul cinci *quarters*-i[1]. *Pierdu. Arthur băgă cinci quarters*-i în acelaşi aparat şi cîştigă zece. Reesa îi dădu un pumn uşor în braţ, cînd tînărul rîse satisfăcut.

Apoi intrară într-o zonă tăcută, cu mese acoperite cu postav şi taburete înalte, unde crupierele lucrau în linişte. Nu spărgeau încremenirea decît instrucţiunile şoptite ale jucătorilor, cînd cereau carte sau îi spuneau crupierei că rămîn cu ce au.

Arthur şi Reesa îşi ocupară locurile, zîmbindu-i lui Janie Lynd, una dintre fetele englezoaice care lucrau în cazinou şi serveau în seara aceea la blackjack.

Cărţile nu fuseseră niciodată o pasiune de-a Reesei. Niciodată nu pierduse mai mult decît pusese deoparte tocmai pentru acest scop, dar

1. (Lit.) Pătrare, sferturi, monede de 25.

găsea totuşi jocul distractiv şi foarte amuzant din cînd în cînd.

– Cît de mult poţi pierde astă-seară? o întrebă Arthur, depunînd o hîrtie de douăzeci de dolari pe masă şi luînd jetoanele.

– Cinşpe mi-e limita în seara asta, îi zîmbi Reesa. Azi am cumpărat cîte ceva de pe ţărm.

– Cheltuitoareo, rîse Arthur, apoi îşi muşcă buza. Dar chiar nu trebuie să-ţi faci griji, nu-i aşa, Reesa? Nu ai... vreau să zic, nu eşti cam bogată?

Reesa îl privi cu ochi mari.

– Cred că-s ceea ce s-ar putea numi bine aranjată, dar nu bogată. Totuşi, mă gîndesc la mine ca la Maria Halcon, fata care trăieşte pe buget, şi probabil aşa voi continua pînă terminăm croaziera asta.

Se simţi cuprinsă de tristeţe.

– Încă mai trebuie să vorbesc cu Miguel şi Liza despre mine. Nu vreau să fiu despărţită de ei. Îi iubesc.

Îşi înghiţi lacrimile şi rămase tăcută, acceptînd fără cuvinte cărţile împărţite, dar fără s-o vadă cu adevărat pe nici una.

– Iau una, murmură.

– Reesa, şuieră Arthur. Uită-te-acolo: ai nouăşpe! Nu trebuia să mai ceri carte.

– Oh.

Reesa îi aruncă un zîmbet jalnic şi întoarse cartea pe care i-o împinsese Janie. Era un doi! Avea douăzeci şi unu! Se holbă la Arthur, cu gura căscată, apoi puse cărţile jos, după ce Juana le arătă pe ale ei, la optsprezece.

Arthur şi Reesa rîseră, în timp ce Janie împingea spre ei o grămadă de jetoane.

După un timp, cărţile începură să-i absoarbă atenţia şi uită de tristeţea pe care-o simţise la gîndul despărţirii de Miguel şi familia lui.

Ea şi Arthur pierdură mai mult decît cîştigaseră, dar nici unul din ei nu scăzu sub limita pe care şi-o impuseseră, aşa că jucară în continuare.

Reesa întinse mîna să ia cărţile oferite, abia observîndu-l pe jucătorul care se aşezase în stînga ei, dînd din cap că dorea să intre în joc.

Cînd persoana cîştigă cu as, rege şi valet, Reesa se întoarse să- i vadă faţa.

– Tu! Trebuia să fi ştiut. Trişorule!

Pufni, înălţînd bărbia, drept pentru care Arthur o privi cu gura căscată, iar Janie o cercetă nedumerită.

Din fericire, la masă nu se mai aflau şi alţi jucători, cînd Janie se aplecă spre ea, şuierînd:

– Maria?

Privindu-şi cărţile, Reesa nu părea să distingă figurile.

– Ăă, rămîn cu...

– la o carte, interveni Dake, cu glasul său dulce ca mierea învăluindu-i pe ceilalţi.

– Joacă-ţi cărţile, băiatu', îl fulgeră Reesa cu privirea, după care luă un as care, cu şaptele şi doiul ei, făcea douăzeci. Cred c-am să...

– E încăpăţînată, zîmbi Dake. Dar am să iau eu una.

Reesa deschise gura să-i spună să se bage printr-un hublou, cînd deodată el se aplecă spre ea, săgetînd-o în gură cu limba de parcă ar fi fost o catifea electrică.

– Ahhh...

Reesa îşi rostogoli ochi spre Janie.

– Iar ai cîştigat, Maria... îi, Reesa, zîmbi Janie, lăsînd privirea să-i lunece spre Dake. Doamne, în veci n-am să mă obişnuiesc!

Reesa se smulse din sărutarea lui Dake.

– Maria e un nume frumos. Spune-mi aşa, dacă vrei.

Se întoarse cînd îl auzi pe Lin, chelnerul coreean, interesîndu-se dacă voiau de băut.

– Da, mi-ar plăcea un Jack Daniel's *on the rocks*. Ăă, pune dublu, te rog.

– Reesa, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Arthur din colţul gurii.

Janie se zgîi la ea, cu gura căscată.

– O să te prăvăleşti ca macaroanele prea fierte, Reesa, nu eşti obişnuită cu tăria.

Continuă să împartă, dar ochii îi săgetau de la Arthur la Reesa şi-napoi.

– Iau un suc de portocale, murmură Reesa. Cu multă gheaţă... şi vodcă.

– Le joc pe-astea, le zîmbi Dake tuturor pe rînd, mulţumindu-i lui Lin pentru whisky-ul său irlandez, sec, aşa cum îl comandase.

Janie sorbi din *ginger ale*-ul pe care-l bea întotdeauna la lucru. Arthur luă o înghiţitură din

berea sa olandeză, Reesa îşi privi sucul, dorindu-şi să nu fi cerut şi vodca din el. Trase o duşcă zdravănă, tuşi, apoi apucă paharul cu apă şi gheaţă de lîngă băutura lui Dake.

– Acidul din oranjadă, horcăi ea.

– Adevărat? îi privi Dake, rînjind, ochii înlăcrimaţi. Băutul unei oranjade duble e-atît de eficient! Nu va trebui să comanzi prea multe băuturi, medită el.

O studie în timp ce dădea pe gît, hotărîtă, o cantitate mare de vodcă şi suc, din două sorbituri rapide. Nu era băutoare!

Arthur se aplecă pentru a-l putea privi pe Dake.

– Reesa nu bea nimic de obicei. I se face rău.

Janie ţuguie buzele, dînd din cap şi aruncîndu-i priviri Reesei, care între timp îşi înghiţise aproape toată dinamita.

Reesa rîcîi cu muchea unei cărţi pe postav, semnalizînd că mai voia o carte.

– Gata.

Trase aer în piept, tremurat, privind-o pe Janie solemnă. Am pierdut.

Sughiţă.

– Deja cherchelită!

Accentul britanic al lui Janie era foarte pronunţat.

– Mai bine s-o duc la culcare, se aventură nervos Arthur.

– Dave şi Andy m-au dus odată la culcare... în patul lor... anunţă Reesa pe-un ton cu forma ca de pară, ştiind că Dake se întorsese s-o privească. Am dormit cu ei toată noaptea.

Dădu din cap de mai multe ori, simţindu-se cam ameţită, dar încîntată că-l împunsese.

– Şşş, se aplecă spre ea Janie, apăsîndu-i buzele cu arătătorul. Ce te-a apucat?

– Tăceţi, şopti Arthur.

– Toată noaptea? În patul lor?

Mugetul înfundat al lui Dake îi opri pe jucătorii de la mesele din apropiere.

– Categoric! îi mai înfipse Reesa un ghimpe. Prietenii au grijă unii de alţii.

Se răsuci pe taburet, ridicînd mîna şi împungînd pieptul lui Dake cu degetul.

– Sînt prietenii mei. Şi eu aş face cu ei la fel.

Se ridică, se clătină într-o parte, apoi înapoi,

apoi iar împrejur.

Dake o prinse, ridicînd-o pe umăr ca un pompier.

– O bag eu în pat.

– Ăă...

Arthur se ridică, petrecînd sala cu privirea. Ceilalţi jucători păreau concentraţi asupra jocurilor lor.

– Cred c-ar fi mai bine s-o duc eu.

– Nu-ţi face griji, împinse Dake spre el jetoanele lui şi ale Reesei. Bucură-te.

Apoi ieşi din încăpere, cu capul Reesei bălăbănindu-i-se pe spate.

– Opreşte, pot să merg.

Cuvintele ei, uşor nazale, fiindcă stătea cu capul în jos, ajunseră pînă la Arthur şi Janie, în timp ce Dake deschidea o uşă de metal care-i scotea pe punte.

– Crezi c-am procedat bine? reveni Arthur pe scaun, privind posac jetoanele din faţa sa.

– Ascultă, Arthur, spuse Janie, aplecîndu-se spre el, dacă după mine se ţinea un mascul ca ăsta, n-aş vrea să mi se-amestece nici un prieten.

Arthur dădu din cap.

– Pare să ţină la ea.

– Să ţină la ea? Sfinte, e lulea după ea, şi turbează pe chestia asta! chicoti Janie. Pe-astea le joc eu, îl informă ea pe Arthur, şi începu să-l bată măr.

Dake potrivi mai bine trupul Reesei, în timp ce mergea în jurul punţii aproape pustii, cu stelele ca miriade de cristale suspendate pe o catifea neagră şi luna întinzînd peste ape un drum de argint.

– Respiră adînc, iubito.

– Okay, spuse Reesa, în timp ce o puse pe picioare în faţa sa; îşi rezemă capul de umărul lui Dake. Cred că am spi-spinală... ş.. probleme cu spatele. Sînt ameţită. Nu m-ascultă picioarele.

– Au să te-asculte dimineaţă, o linişti Dake, ţinînd-o dreaptă, cu braţele sale puternice. Respiră adînc.

– Grozav. Acum mai eşti şi doctor.

Îşi linse buzele uscate.

– Pe-asta n-o ştiam.

– Trage adînc aer în piept, o instrui el, zîmbindu-i în păr. Mîine s-ar putea să te doară capul.

– De la spatele bolnav, sughiţă Reesa. Asta de unde-a mai apărut? Cred că acum mi-e bine.

– Mîine n-ai s-o mai crezi, murmură Dake, înainte de a-i spune din nou să inspire adînc.

– Respir tot timpul, replică ea, da' mă face să ameţesc.

– Stingerea, ordonă Dake, zîmbind unei perechi care trecu pe lîngă ei şi reuşind să-i pună Ressei mîna peste gură, în clipa cînd o deschise să vorbească.

– Împl... mîmpl...

În cele din urmă, Reesa îl muşcă de palmă. Asta-i scoase o înjurătură, dar îi eliberă gura.

– Mulţumesc. Nu cred că-ţi dăduseşi seama, da' nu puteam vorbi, îi zîmbi ea; apoi aruncă un harpou. Mă duci în cabina lui Dave şi Andy? M-am culcat acolo...

– Nu, lătră el.

Picioarele îi bocăniră pe fiecare treaptă, în timp ce-o conducea pe scară spre puntea cabinei lui.

– Ohhh... expiră zgomotos Reesa. Ei, dacă ai de gînd să dormi cu Consuela şi cu mine, trebuie să-ţi spun că n-ai să-ncapi!

Îl privi radioasă, apoi se încruntă.

– Ştii, mă bucur foarte mult că mîine n-avem lecţie de scufundare. Nu-s... nu-s sigură c-aş face faţă... ştii...

– Pe pariu, i-o reteză Dake tăios.

– Ai dureri de cap? Durerile de cap te fac arţăgos. Fac prinsoare că..

Îşi ridică arătătorul la tîmplă şi ciocăni de două ori.

– Întotdeauna.

– Cred că *tu* ai să fii arţăgoasă mîine, iubito, spuse Dake ştergîndu-i urechea cu un chicotit gros.

– Eu nu. Minunată dispoziţie. Dragule, asta-s eu.

Tangajul navei o făcu să se-mpiedice.

Dake o susţinu cu o mînă, în timp ce bîjbîia după cheie, introducînd-o apoi în încuietoarea cabinei.

– În noaptea asta dormi aici, dulceaţa mea.

Inhală profund, apoi îi îndreptă trupul cu un

braţ petrecut pe după mijloc şi subsuori.

– Drăguţ din partea ta...

Reesa miji ochii văzînd interiorul cabinei, dorindu-şi să fi avut o aspirină. Consuela avea întotdeauna aspirine!

– Da' eu mă duc.

Se răsuci cam nesigură şi porni cu paşi mărunţi înapoi spre uşă.

Dake o prinse de talie.

– Nu-i cazul să fii ţîfnoasă. N-am nici un chef să fac dragoste cu o femeie în stare de ebrietate, anunţă, ştiind că dacă Reesa făcea o singură mişcare senzuală spre el, ar fi sfîrşit împerecheaţi. Fi-i-ar pielea ei a dracu'! Încă mai avea putere să-i răpească stăpînirea de sine şi să i-o trimită-nvîrtindu-se ca pe-un scaiete în vîntul deşertului.

Reesa ridică privirea spre el.

– Aşa? Bine, da' de fapt mă-ntorceam doar în cabină fiindcă Connie are-ntotdeauna aspirine. Să fac dragoste cu tine nu-mi dăduse prin cap.

Se linse pe buze.

– Nu că nu mi-ar fi venit ideea la vreun moment dat, noaptea... poate.

Îi aruncă un surîs orbitor, părînd inconştientă de privirile furtunoase pe care i le stîrnea.

– Sînt sigur că-ţi pot face rost de aspirină, repezi el cuvintele trosnind ca nişte surcele uscate.

– Zău? Asta-i foarte ino... inova...

Sughiţă, îi zîmbi şi continuă.

– Foarte deştept din partea ta, izbuti ea să încheie, radiind. Vrei s-o aduci acum, te rog? Mă dor ochii te-ri-bil.

Dake îi dădu drumul, iar Reesa se prăbuşi pe canapea, privindu-l un moment cînd se duse la telefon şi tastă cîteva cifre.

Apoi Dake se întoarse.

– Stewardul de la cabine va...

Tăcu, îngustîndu-şi ochii spre făptura răstignită pe sofa, cu capul căzut pe spate, gura întredeschisă şi un sforăit foarte scăzut răsunîndu-i dintre buze.

– Tot mai sforăi dacă nu dormi pe dungă, văd.

Se apropie, simţind cum ajungea pînă la el respiraţia ei adîncă, oarecum hîrîită.

Aplecîndu-se, îşi puse gura peste a ei, absor-

bindu-i sforăielile joase, simţind că inima începea să-i bubuie, ca urmare a contactului.

– Dracu'.. dracu' să te ia, Reesa Hawke. Rup eu jugul în care mă ţii!

Era gata s-o ridice în braţe, cînd auzi un ciocănit la uşă. Răspunse, stînd cu trupul în deschizătură astfel ca stewardul să nu poată vedea în cameră.

– Mulţumesc pentru aspirină.

Îi dădu omului o bancnotă de zece dolari, zîmbi, închise uşa şi o încuie din nou, punînd şi zăvorul pentru noapte. Apoi se întoarse spre Reesa, care acum lunecase puţintel într-o parte, cu gura căscată.

– Acum nu mai arăţi ca sirena sexy care pîrleşte ecranul, iubito, spuse el, apropiindu-se şi trăgînd-o în faţă, încît trupul ei i se răsturnă în braţe, parcă lipsit de oase. O ridică şi o duse în dormitorul apartamentului, întinzînd-o pe pat, după care începu să-i scoată hainele.

– Ştii ce faci cu mine, iubire, chiar dacă eşti, clinic vorbind, inconştientă?

Îi atinse pielea catifelată şi sări înapoi ca şi cum l-ar fi fript. Muşcîndu-şi buza, îi desprinse

rochia de pe trup, lăsînd-o doar în chiloţi.

– Doamne, gemu, strecurîndu-o sub cuvertură, privindu-i cum îşi strîngea genunchii şi adopta poziţia ghemuită în care dormea aproape întotdeauna. Ar trebui să fie o noapte interesantă pentru tine, Masters, se dăscăli el singur, pe un ton sarcastic.

Dezbrăcîndu-se la rîndul său, îi mai aruncă o privire, înainte de-a intra în baie, şi clătină din cap.

– Mă pui să fac duşuri reci, dracu' să te ia, Rees!

Se aruncă în nişa duşului şi deschise apa rece. Sufocat, stătu sub torentul îngheţat cît de mult timp putu, după care se şterse şi se uscă.

Stinse lumina de lîngă uşa băii şi-şi croi drum spre pat, orientîndu-se după raza de lună care intra prin hublou.

Cînd patul se înclină sub greutatea lui, Reesa se rostogoli spre Dake, scoţînd sunete ca un tors de satisfacţie cînd îi găsi fierbinţeala dură a trupului.

– Rees, pentru numele cerului.

.Gemu cînd ea i se foi la piept, încercuindu-i mijlocul cu braţele calde. Încercă să se îndepărteze, dar Reesa îl urmă imediat, înfigîndu-şi în el degetele cînd căută să scape. În cele din urmă, renunţă şi o cuprinse strîns. Mîrîitul ei dulce îi azvîrli temperatura pînă-n creştetul capului, aproape ţîşnind afară.

Era sigur că n-avea s-adoarmă nicicum, dar legănatul navei şi căldura femeii de lîngă el îl alinară, cufundîndu-l pînă la urmă într-un întuneric profund.

Se trezi auzindu-i geamătul. Coborî ochii spre capul cuibărit în umărul lui.

– Rees?

– Cred că-s Rees. O, Doamne, rău mai îmi e! Îmi bubuie capul! Stomacul îmi...

– Fierbe? se interesă Dake cu glas blînd.

– Nu spune vorba asta! pronunţă ea pe un ton sepulcral.

– Îmi pare rău, zîmbi Dake în părul ei.

– Nu-ţi pare.

Reesa înghiţi dureros.

– Aud că te hlizeşti.

– Habar n-aveam că se poate auzi un hlizit.

– Jubilezi în sinea ta... Ahhh, îmi vine să

vărs.

Tuşi, apoi se simţi ridicată şi dusă la baie, cu capul aplecat, pentru a începe să vomite.

– Nu pot bea, scînci cînd Dake îi şterse faţa cu un prosop uscat şi cald.

– Aşa e, nu poţi, confirmă Dake.

– Toată lumea-ai urăşte pe-ăi de fac pe deştepţii, bombăni Reesa, continuînd să-şi simtă stomacul nesigur ca o barcă pneumatică pe furtună.

Dake rîse, ridicînd-o în braţe şi purtînd-o apoi înapoi la pat, unde o rezemă de perne.

– Sun s-aducă un ceai fierbinte.

– Sună după formaldehidă, suspină zguduit Reesa, simţindu-se mai neiubită şi mai neatrăgătoare decît oricînd în viaţa ei.

Dake chicoti, se întoarse spre telefon, făcu o comandă, apoi închise. Reveni la pat, aşezîndu-se pe margine, şi observă că mişcarea o făcea pe Reesa să tresară.

– Ai să te simţi mai bine după un ceai cu pîine prăjită.

– Aaaagh... nu vorbi de mîncare, se milogi ea.

– Ai să trăieşti, iubito.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Ochii Reesei se deschiseră tremurători.

– Se pare că-ţi face plăcere că mor.

– Unu, nu mori. Doi, nu-mi face deloc plăcere că suferi de-o uşoară mahmureală...

– Uşoară?

– Uşoară, confirmă el. Adu-ţi aminte, am avut şi eu cîteva la viaţa mea.

– Cum aş uita? închise Reesa din nou ochii, în timp ce durerea îi încreţea fruntea. Mai ştii cînd ai sărit gol-puşcă în piscina senatorului Wicklow? Pe urmă, toată ziua următoare, te-ai învîrtit cu-o pungă de gheaţă pe frunte, mormăind: „Ce dracu' era-n punciul ăla?" Şi pe urmă...

– M-am simţit ca iadul pe Pămînt. Tocmai terminasem un film. Şi e cazul să-ţi amintesc că nu eram singurul care-a sărit în piscina aia, fără nimic pe el.

Se ridică şi trecu în baie, revenind cu un prosop umed pe care i-l apăsă pe faţă.

– Mi-aduc aminte foarte bine acum că Nissa James a sărit imediat lîngă tine, goală cum a făcut-o mă-sa, spuse ursuză Reesa, şi mai trase un geamăt.

– Aia a fost a doua oară cînd ne-am întîlnit, rîse Dake, amintindu-şi cum ieşise la suprafaţa piscinei, privise în sus şi-i văzuse ochii de jad măsurîndu-l, pentru a trece apoi la altcineva din apă. Ieşise în faţa ei, uitînd că era gol, uitînd totul în afară de ochii aceia şi faţa în formă de inimă cu pielea pală, vag măslinie.

Ea îl privise de sus şi pînă jos, înclinase capul într-o parte şi spusese:

– Bineînţeles.

Pocnise din degete.

– Eşti noua atracţie de care vorbeşte toată lumea.

Apoi ridicase din umeri, îl mai măsurase o dată din cap pînă-n picioare şi zîmbise.

– Nu eşti cel mai grozav pe care l-am văzut, dar vei... trece.

Accentul ei tărăgănat i se tîrîse-n sus pe şira spinării ca un magnet electric, imprimîndu-i sîngelui un pas alergător, pentru a i-l face apoi să-i cînte necontrolat prin vene.

– Eşti frumoasă... îşi amintea el că murmurase, neluîndu-l în seamă pe un îngrijitor care încercase să-i ofere un prosop.

– Iar tu eşti gol.

Zîmbetul ei întîrziase să se ivească, dar acum îi sclipea şi în ochi.

– Cît îmi place mie plăcinta cu carne de vită, cred c-ar trebui să-ţi pui hainele.

– Nu eşti pe cît de blazată ai vrea să te cred, replicase el alene. Ţi s-au cam făcut roz obrajii. Niţel jenată, frumoasă domnişoară.

Se aplecase spre ea şi-i mîngîiase obrazul cu degetul arătător.

Reesa inspirase adînc, privindu-l apoi din creştet pînă-n tălpi, încet, cercetător.

– Poate speram doar să fii mai bine clădit...

Suliţa ei îi străpunsese armura. Dake fusese întotdeauna foarte conştient de felul cum arăta şi ştia că trupul său înalt şi musculos era atrăgător. Fusese abordat să pozeze pentru reclame de lenjerie... şi chiar dacă îl tentase să-ncerce, doar de al naibii, încă n-o făcuse. Ascunzîndu-şi iritarea faţă de ea, o măsurase cu privirea la fel, luînd în sfîrşit prosopul de la valet şi înfăşurîndu-se, cu un nod la talie.

– Te asigur, nu-ţi găsesc nici o lipsă.

Atunci ea se îndepărtase de el, ignorîndu-l cu

deliberare cînd o urmase. Stătuse lîngă ea cînd conversa cu alte persoane, fără să spună nimic, doar privind-o.

Fără nici o grabă, se despărţise de Reesa pentru a se îmbrăca, într-o cabină de lîngă bazin. Revenind la petrecere, o căutase, dar ea nu mai era. Îi întrebase pe toţi care-i ieşeau în cale, pînă-i aflase adresa. Nu se aşteptase s-o vadă la petrecerea de la Wicklow, fiindcă Reesa Hawke avea reputaţia de-a fi rezervată, iar bairamurile de la Wicklow aveau reputaţia de-a fi oricum, numai astfel nu. Voise s-o vadă, dar nu se ţinuse de capul ei, simţind că încă se mai jena de el datorită primei lor întîlniri pe platou.

Plecase curînd de la petrecere, mergînd cu maşina pînă-n Santa Barbara, la adresa pe care i-o dăduse Marty Rosen, un agent ce lucra pentru firma care-o reprezenta pe Reesa Hawke. Marty Rosen îi datora cîteva favoruri.

– Ce naiba, Dake, aş putea să zbor de la Brownlee's c-un picior în dos dacă-ţi dau adresa ei. Ascultă-mă pe mine, cucoana nu se-amestecă în gloata obişnuită a Hollywood-ului, spusese plîngăreţ Marty.

– Atunci ce căuta la petrecere?

– Wicklow a fost însurat cu verişoara ei de-a doua. Era o favorită de-a Reesei. Verişoara a murit într-un accident de avion... sau aşa ceva, ridicase din umeri Marty. Aşa a obţinut senatorul voturile latino-ilor. Familia de Californio cu care s-a înrudit prin căsătorie, şi alte de-astea. Mama nevesti-sii era o Delgado, la fel ca mama Reesei Hawke.

– Are o înfăţişare euroasiatică, reflectase Dake. Ochii ăia migdalaţi şi verzi arată ca jadul oriental cel mai fin.

Rînjise, absent.

– Dar picioarele i-s strict americane – lungi şi nemaipomenite!

Marty mîzgălise pe-un bloc-notes:

– Toate astea am să le folosesc cînd îi scoatem următorul comunicat de presă!

– Foloseşti pe dracu'!

Dake întinsese mîna, smulsese foia din carnet şi şi-o îndesase în buzunar, ignorînd urletele indignate ale lui Rosen.

– Mulţumesc pentru adresă.

Se dusese în Santa Barbara deşi era trecut de

miezul nopţii, iar el locuia în direcţia opusă.

Înscriindu-se pe aleea curbată din faţa casei ei, observase cei doi dobermani pincher de pe gazon, care însoţiseră maşina pe toată lungimea aleii.

Uşa de la intrare se deschisese, iar Reesa chemase cîinii.

– Ce doreşti, domnule Masters? întrebase, ţinîndu-i în faţă pe cei doi dulăi care mîrîiau.

– Pe tine, îi răspunsese Dake cu un glas încet şi totuşi puternic, care străbătuse văzduhul parfumat al nopţii, ca o stea căzătoare.

Şase

Dake se smulse din reverie cînd Reesa gemu iarăşi. Îşi dădu seama că nu era complet trează şi se desprinse din braţele ei, pentru a se duce la baie, de unde reveni cu un prosop nou. Îi puse materialul rece şi umed pe frunte şi peste ochi, stîrnind încă un sunet din partea Reesei.

Apoi reintră în baie să facă un duş şi să se bărbierească. Tocmai termina, ştergîndu-şi ultimele urme de cremă de pe faţă, cînd o auzi ţipînd. Se repezi în dormitor.

– Reesa!

– Am orbit! horcăi ea, cu trupul răstignit pe pat, cearceaful abia acoperind-o în partea de jos.

– Iubito, scoase Dake un hohot de rîs, după care se aplecă şi-i luă prosopul umed de pe faţă.

– Ce cruzime!

Reesa îşi rostogoli ochii spre el, apoi îi închise repede, pradă unei imense dureri.

– A fost o cruzime din partea ta.

– Ca să-ţi treacă durerea de cap.

– Ba nu! Ai vrut să mă torturezi.

– Am vrut să te-ajut, abia reuşi Dake să nu izbucnească în rîs.

– Exact. Dansezi pe mormîntul unei muribunde.

– Cred că le-ai întors pe dos. Moartele au morminte, muribundele...

– Nu mă mai zăpăci de cap,

– Lasă-mă să te-ajut să te ridici, se aplecă Dake peste ea.

– Nuuuuu, chirăi Reesa.

– Te vei simţi mai bine după un duş.

– Ba nu.

– Ba da.

– Nu mi-am făcut încă testamentul, scînci ea

cînd o luă în braţe. Am nevoie de-un avocat, gemu, în umărul lui.

– Ai nevoie de-un duş, o cafea tare şi mult suc de roşii proaspăt.

Răsuci robinetul de apă rece şi-i privi trupul descrijind un arc înapoi, cu gura căscată să urle.

– Vrei... să... mă... omori, icni Reesa, zbătîndu-se să scape, în timp ce Dake o ţinea sub apa rece.

– Nu, iubire, vreau să te simţi mai bine. N-ai spus că-n dimineaţa asta ai o repetiţie pentru spectacol?

Dădu drumul şi la apa caldă, zîmbind cînd Reesa oftă uşurată.

– Azi nu-s în stare să fac decît scena morţii dintre Othello şi Desdemona, anunţă ea pe-un ton funebru, clipind din ochi sub stropii duşului. Va fi de-un realism cum nu s-a mai văzut, fiindcă-s sigură că pînă la ora patru voi fi pe trei sferturi moartă.

Intonaţia sumbră părea să-i pricinuiască mari suferinţe, şi se apucă de cap, continuînd să stea sub duşul înţepător ca o ploaie de ace.

Dake îşi înghiţi saliva, plimbîndu-şi ochii peste trupul ei gol, cu inima bubuindu-i în piept şi

degetele încleştate pe talia Reesei. Era clădită atît de delicat! Atît de curat arcuită, dar şi cu moliciune femeiască. Îşi ridică privirea în sus spre faţa schimonosită, spre ochii încă închişi, spre mîinile cu care se ţinea de cap.

– Reesa, ştiu că n-am vorbit despre asta, dar trebuie să fii conştientă că luna de miere pentru presă s-a sfîrşit. Mîine, cînd ajungem pe Insula Maria, vor fi acolo.

Reesa ieşi de sub apa care curgea, luînd săpunul pe care i-l întindea Dake şi începînd să se spele.

– Eşti sigur? Nu credeam că va trebui să-i înfrunt înainte de-a ajunge iar pe continent.

– Nici o şansă. Vor fi prezenţi. N-au să rateze un subiect gras ca ăsta, mai ales de vreme ce au aflat între timp că sînt şi eu pe *Windward.*

– Le-o fi spus cineva, zise ea indiferentă, aplicîndu-şi şampon pe păr.

– Cine ştie cum le află pe toate?

Capul Reesei săltă în sus, cu o tresărire.

– Liza şi Miguel, şi Miguelito – ce-au să-i mai bată la cap!...

– Voi încerca să găsesc pe cineva care să-i bruieze, căută Dake s-o liniştească.

Reesa dădu din cap, fără a-i pune întrebări, ştiind că, atunci cînd Dake hotăra ceva, aşa se întîmpla.

– Crezi că poţi ieşi acum de-acolo? Vrei să-ţi clătesc părul de spumă?

– Da. Nu, îl repezi Reesa, întorcîndu-i spatele.

– Sfinte cerule, iubito, i se întretăie de rîs respiraţia lui Dake. E o privelişte minunată.

Se aplecă şi o sărută pe fese, apoi se întoarse şi ieşi cu un pas întins din încăpere, libidoul în clocot aproape împiedicîndu-l să-i audă gîfîielile.

Se rezemă cu o mînă de partea de sus a hubloului, privind în gol peste apele albastre, unduitoare ale Caraibelor. Ce naiba avea să facă cu ea? Nu intenţiona s-o lase să plece. Poate că, după ce Reesa le spunea povestea ei autorităţilor... Plesni cu palma peretele metalic.

– Nu te mai minţi singur, Masters. N-o poţi lăsa să plece fiindcă încă o mai vrei, fiindcă are aceeaşi putere asupra ta ca întotdeauna.

Bombăni nişte înjurături, scrîşnind din dinţi.

Reesa ieşi din baie, în spatele lui, iar Dake se întoarse, simţind un zîmbet înălţîndu-i colţurile gurii în vreme ce-o privea pe uda Reesa Hawke, steaua de cinema.

– Nu mai rîde, izbucni ea, încercînd să-şi şteargă şuviţele de păr lipite de cap, în timp ce-şi strîngea pe trup halatul lui flauşat care atîrna pe ea ca un sac, tîrîndu-şi poalele pe jos. Eu te-am văzut pe tine arătînd şi mai rău.

– Niciodată!

Dake se opri din rîs, cînd Reesa îl fulgeră feroce, apropiindu-se de el cu pumnul ridicat.

Halatul rebel o făcu să se împiedice, trimiţînd-o grămadă în braţele lui.

– Grozavă intrare, murmură alene, ridicînd-o drept în susul pieptului lui.

– Mulţumesc, pufni Reesa. Acum, dacă m-ai lăsa doar să mă-mbrac...

– Mai întîi am să-ţi usuc părul, replică el, după care scoase un feon dintr-un sertar, îl băgă în priză şi se apucă de treabă, înainte ca Reesa să poată protesta mai mult decît printr-o bîlbîială.

Blîndeţea lui o potoli. Primi bucuroasă să stea pe pat, rezemată de el, lăsîndu-l să-i perie şi să-i usuce părul lung şi des.

– Nu mi-l aminteam atît de greu, de ondulat...

Glasul său abia răzbătu prin zgomotul uscătorului, dar Reesa auzi ce spusese şi-l privi. Zîmbetul lui Dake îi făcu inima să se întoarcă

precum o clătită într-o tigaie încinsă. Simţi familiara slăbiciune a genunchilor pe care i-o stîrnea întotdeauna privirea lui.

– A fost o lungă perioadă de singurătate, fără tine, spuse el, cînd închise feonul.

– N-am simţit nimic de soiul ăsta, murmură ea. Tot ce ştiu e că nu voiam să-mi amintesc, că în viaţa mea fusese ceva ce mă făcea nefericită. Eram sigură că fusesem o criminală sau altceva la fel de îngrozitor.

– Cînd colo, era din cauză că ne certaserăm în noaptea aia. Amîndoi am spus că ne săturaserăm. Nici unul nu voia să cedeze.

În glasul lui se simţea o anume cruzime, dar mîna nu-i şovăia în timp ce continua cu mişcările prelungi, încete, ale periei.

– Da, şopti Reesa cu buzele ţepene ca de carton.

– Aş retracta tot ce ţi-am spus în noaptea aceea, dac-aş putea, abia se auzi glasul lui Dake.

– Eu... Eu cred că sînt unele lucruri care nu pot fi retractate.

Reesa simţea o apăsare în piept.

– Am putea încerca din nou, o îndemnă el.

Încercă să-i surîdă, ridicînd o mînă să-şi

maseze tîmpla, cînd Dake se îndepărtă de ea şi puse peria pe scrin.

– Poate-ar merge să...

Bătaia în uşă îl făcu pe Dake să înjure în termeni saxoni plini, flueţi.

– Da, lătră el într-acolo.

– A, domnule Masters, Consuela sînt. O caut pe Reesa. Ştiţi...

Reesa trecu pe lîngă Dake, pentru a trage zăvorul, şi deschise uşa.

– Sînt aici, Connie.

Uşurată, Consuela scoase un oftat şuierător.

– Bun. Te-am căutat peste tot. Repetiţia începe peste-o juma' de oră şi... ei, da' ce-i cu tine? Eşti bolnavă?

– S-ar putea spune şi-aşa, remarcă Dake, stînd lîngă Reesa şi făcîndu-i semn Consuelei să intre în apartament. Boală la sticlă.

Reesa îi aruncă o privire furioasă, apoi tresări, cînd mişcarea bruscă îi fulgeră capul cu un val de durere.

– Nebunu' dracu', murmură ea, cînd Dake chicoti şi o sărută pe obraz.

– Mahmură? Tu?

Consuela rămase un moment uimită, apoi rînji.

– De cîte ori nu mi-ai ţinut predici, cînd Barney şi cu mine...

Zîmbetul i se şterse, într-un tremur al buzelor.

– Ce s-a-ntîmplat, Connie? o luă Reesa de braţ, conducînd-o spre canapea.

– Barney Freedling şi-a luat permisie şi a plecat în Norvegia, fără-ndoială ca să se-nsoare cu Anna aia a lui.

Îşi înghiţi lacrimile şi se aşeză într-unul dintre fotolii.

– N-am să-l mai văd niciodată, şopti, privind-o pe Reesa. Va intra în echipajul altui vas.

– Dar, Connie, n-ai de unde şti.

Cealaltă femeie dădu din cap cu convingere.

– Ştiu. Ştiu.

Clipi din ochi spre Reesa, cu privirea lunecîndu-i pe lîngă ea, spre Dake.

– Dar domnul Masters n-are chef s-audă de necazurile mele...

– Cui îi pasă ce-are el chef?

Cuvintele Reesei erau aspre, atît de mult detesta să vadă nefericirea de pe faţa prietenei ei.

– Îţi mulţumesc, mîrîi încetişor Dake.

Cuvintele ei îl străpunseseră drept prin inimă! Nimeni în lume nu-i putea face una ca asta, decît

Reesa. Era imun faţă de vorbele oricui altcuiva, şi faptele majorităţii celorlalţi. Întotdeauna fusese un om puternic, încrezător în sine, capabil să înlăture cu uşurinţă vicisitudinile sîcîitoare ale vieţii. Cu Reesa însă lucrurile stăteau altfel. Îl putea doborî cu cîteva cuvinte, şi nu putea suferi lucrul ăsta.

Reesa se răsuci, privindu-l, masîndu-şi cu un deget tîmpla stîngă.

– Ştii ce vreau să zic, spuse ea iritată, revenind apoi cu privirea spre Consuela. Acum te doare, ştiu, dar...

– Nu, sări Consuela în picioare. N-am să-l las să mă distrugă. Voi uita pînă şi că a existat.

Ochii îi scînteiau.

– Acum vino, Reesa.

Smîrcîi pe nas, după care rîse anemic, cînd Reesa gemu.

– Fii vitează, surioară, poartă-ţi povara cu demnitate.

– Nu te hlizi, Connie, că te strîng de gît! făcu Reesa, destul de uşurată că prietena ei rîdea într-adevăr.

– Mai bine aşteaptă aici pînă-ţi aduc nişte pantaloni şi o bluză.

Consuela ieşi grăbită din cabină.

Cum Dake nu spunea nimic, Reesa îl privi. Tuşi.

– Ăă, pot aştepta în hol dacă vrei, aruncă ea, încercînd să-şi închipuie acum ce-i mai adusese pe chip expresia aceea trufaşă şi totuşi furtunoasă. Întotdeauna fusese la fel, cu ei doi! Niciodată nu ştia ce-avea să-l scoată din sărite în clipa următoare! Iar el nu păruse nicicînd să observe dacă vreun lucru îi rănea simţămintele. Clocotea pe dinăuntru. Cît de uşor i-era lui! Nu se încurca niciodată cu fiinţele pămîntene şi emoţiile lor prosteşti – oooh, ce rău o durea capul!

– Procedează cum pofteşti, se răsti Dake. Şi dacă vrei ceva pentru cap, încearcă Bromo-Seltzer-ul din dulăpiorul de la baie. Am o-ntîlnire de *skeet*[1] cu primul ofiţer, Tor Renquist.

Dake se răsuci pe călcîie şi intră în baie, trîntind uşa după el.

– N-ai să-l baţi, murmură Reesa în urma lui, cu capul bubuindu-i ca o tobă de oţel. E unul dintre campionii de tir din toată Norvegia.

Scoase limba spre uşa băii, apoi gemu şi iarăşi se luă cu mîinile de cap. Merse la uşă şi

1. Tir sportiv, folosind drept ţinte discuri de ceramică, catapultate

bătu cu pumnul.

– Cum să iau Bromo-Seltzer-u' dacă eşti tu acolo?

Uşa se deschise. Apăru o mînă, ţinînd flaconul de aspirină.

Reesa luă sticluţa. Mîna se retrase. Uşa se trînti.

– Măgar capricios!

Îşi lipi de frunte sticla rece şi se îndreptă spre barul instalat într-un colţ al salonului. Umplu pe jumătate un pahar cu apă şi scutură în el cîteva cristale. Sfîrîitul era prea zgomotos. Bău totul dintr-o suflare.

Răspunse la bătaia în uşă, deschizîndu-i Consuelei, care intră cu un mic vraf de haine.

– Ţi-am adus şi chiloţii şi sandalele. Cămaşa fără mîneci te aranjează?

Reesa ridică din umeri:

– N-am sutien, da' cine-o să se uite?

Lăsă halatul flauşat al lui Dake să cadă în spatele ei.

Consuela rămase cu gura căscată, zvîcnind din cap spre uşa închisă a băii.

– Şi dacă iese? şopti ea.

– Ce dacă?

Reesa se strîmbă, văzînd că prietena ei era şocată. Cum ar fi putut să-i explice Consuelei că era obişnuită să stea în pielea goală în faţa lui Dake, că trăiseră împreună ani de zile?

– Ăă, ne cunoaştem de mult.

– Chiar şi-aşa... începu Consuela, după care holbă ochii, cînd uşa băii se deschise şi apăru Dake, exact în momentul cînd Reesa, în chiloţii curaţi, începea să-şi tragă peste cap bluza fără mîneci, de bumbac.

Cînd Consuela văzu cum se plimba peste Reesa privirea lui Dake, închise ochii.

– Ce e, Connie? Acum pe tine te doare capul?

– Încă nu, murmură cealaltă, deschizînd apoi un ochi pentru a-l privi pe gigantul cu păr castaniu care părea încremenit în loc.

– Prin vesta asta ţi se văd sînii, iubito, remarcă el.

– O, Doamne, acum chiar îmi vine durerea de cap, behăi Consuela, aruncînd o privire iute spre uşă, ca pentru a măsura distanţa.

Reesa se privi pe sine, apoi pe Dake.

– Sînt acoperită.

Îşi trase pantalonii şi le închise fermoarul.

– Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, îi spuse lui

Dake, trăgînd de Consuela, care stătea chircită, şi ieşind din cabină.

– N-ar fi trebuit să-l ataci aşa, spuse Consuela. E ca şi cum te-ai lupta cu un jaguar, cu mîinile goale.

Se înfioră.

– Ochii ăia devin verzi, căprui şi galbeni, exact ca ai unei feline mari.

– Are ochi căprui-deschis, cu cercuri cafenii în jurul irişilor, o informă Reesa. Par să-şi schimbe culoarea odată cu starea lui de spirit, reflectă ea, cu voce tare.

– Am crezut c-o să te mănînce cu furculiţa de creveţi, cînd a ieşit din baie şi te-a văzut în chiloţi, trăgîndu-ţi bluza. Omul ăsta mă sperie, dar e atît de frumos!

Reesa simţi un junghi de gelozie.

– Cît de mulţi bărbaţi ca el ai cunoscut, Reesa? o întrebă Consuela curioasă.

Nici unul, răspunse Reesa în sinea ei. Nu există în lume nici un bărbat ca David Kennedy Masters. Era un model unicat, fără copii.

– Mii şi mii, spuse ea. Ţara filmului colcăie de fiinţe ca el.

– Nu ştiu de ce mă minţi, dar asta e. Clipeşti

din ochi cu toată viteza, ca atunci cînd încerci să-mi vîri ceva pe gît, observă Consuela senină, rîzînd cînd Reesa se strîmbă.

– Le ştii tu pe toate, oftă ea. N-am mai cunoscut pe nimeni ca Dake. Îl urăsc, dar...

– Cunosc sentimentul, rînji jalnic Consuela.

Cînd cele două femei intrară, repetiţia începuse de mult. Programul stabilit de oficiul central din Miami, însă, varia foarte puţin de la o croazieră la alta, aşa că nu se simţeau dezavantajate de întîrziere.

Reesa ajunsese la jumătatea unui număr cu Andy, cînd în faţa ei fulgeră un flash şi un glas rosti în nightclub-ul întunecos:

– Mulţumim, Miss Hawke.

Îşi puse mîna streaşină la ochi, privind pe lîngă microfon:

– Cine e?

– Wallings, de la „Tribune", Miss Hawke, am venit aici cu elicopterul.

Luminile de fond se aprinseră, iar Reesa îl privi pe omul cu păr ca nisipul care moşmondea la echipamentele fotografice agăţate de umeri şi gît. Părea cunoscut de undeva.

– Ne cunoaştem, nu-i aşa?

Wallings păru foarte încîntat, dînd din cap viguros.

– Da. V-am fotografiat de multe ori. Mă bucur că vă amintiţi de mine.

– Ascultă, Wallings, te-ar deranja să nu fotografiezi pînă nu termin repetiţia? Pe urmă, poţi face o grămadă de fotografii. Okay?

– Ăă, bine, miss Hawke, dar îmi promiteţi cîteva cadre bune şi un interviu?

– Piratule, îl acuză moale Reesa, consimţind apoi din cap.

– Mulţumesc, miss Hawke, radie Wallings, înainte de a se topi într-un colţ al clubului întunecat, trebăluind furios la aparatele fotografice.

– Acum, domnişoarelor, cîrîi Zev Lizzman cu un glas gîjîit de fum, ar fi bine să continuăm.

Reesa avu impresia că voise să spună mai mult, limba sa ca briciul fiind bine cunoscută majorităţii echipajului, dar imediat omul o privi, venind spre ea. Reesa îşi rostogoli ochii spre Consuela.

– Acum ce mai e?

– S-a hotărît probabil să facă un sacrificiu omenesc pentru marea finală, şi ai fost aleasă tu, spuse Consuela cu jumătate de gură.

– Îţi mulţumesc, dragă surioară, murmură la rîndul ei Reesa, în timp ce chinuitul regizor de croazieră se apropia de ele.

– Uite ce-i, ăă, Maria, ha ha, adică Reesa... ăă... miss Hawke... tuşi Zev.

– Ce-i cu tine, Zev? Te porţi de parcă ţi-ar fi murit piranhaşii din acvariu.

Reesa se încruntă, văzîndu-l izbucnind în hohote de rîs; ceilalţi membri ai echipajului se holbau la ei cu gurile căscate.

– Ce este? întrebă răstit Reesa.

– Ăă, păi, vezi, ăă, Richi Whyte, actorul nostru de comedie, care dă marele spectacol, e bolnav de gripă.

– O mahmureală gigantică, pe pariu, murmură Consuela.

Zev se uită urît la ea, apoi reveni spre Reesa, cu un zîmbet apărîndu-i pe chip.

– Aşa că mă-ntrebam dacă ai vrea să ne cînţi cîteva cîntece.

– Întotdeauna ai spus că eu cînt ca o broască pe moarte, rîse Reesa.

Zev făcu o mutră înspăimîntată.

– Nu, nu, ăă, ce-am vrut eu să zic era că ai o voce de cap, şi ar trebui să cînţi încet...

– Atît de încet, încît să nu te-auzi... jubilă Consuela, cîştigînd încă o privire ucigătoare din partea lui Zev.

– Deci, ce-ar fi să cînţi pentru noi? reveni Zev cu privirea spre Reesa.

Reesa ridică din umeri, ştiind că avea să primească, de vreme ce prietenii ei aveau nevoie de ea.

– Am s-o fac, pentru *Sea Dive Group.*

Îl privi pe Zev drept în ochi.

– Altfel, n-ai pune mîna pe mine, Zev.

Rîsul lui forţat îi făcu pe ceilalţi să se întoarcă spre ei.

– Poate-ar trebui să facem şi restul repetiţiei. Ai vrea să repeţi mai tîrziu? Îl pot convinge pe Harry să te acompanieze.

– Mă acompaniez singură.

Reesei îi fulgeră prin minte că ştia să cînte la pian, că o făcuse în mici cluburi de seară, prin toată ţara, înainte de-a fi obţinut primul rol într-un film – un rol mic, dar care-i lansase cariera.

Repetară numărul de comedie în care aveau cu toţii cîte un rol, după care restul trupei se împrăştie.

Cînd Wallings se apropie de ea, Reesa dădu

din cap, poză pentru cîteva fotografii, răspunse la o jumătate de duzină de întrebări, apoi ceru să se oprească. Era în sfîrşit singură.

Se aşeză la pian. Degetele-i păreau înţepenite şi străine, în timp ce făceau cîteva exerciţii de încălzire, întîi soprano, apoi bas, şi în sfîrşit amîndouă. Oftă, frecîndu-şi mîinile una de alta, încercînd să-şi întindă degetele fiecăreia.

– Ţi-ai ieşit jalnic din mînă, băbuţo, îşi zise ea.

– Dar tot minunat sună să te-aud cîntînd, şopti un glas din întunericul de după scenă.

Reesa nu ridică privirea de pe claviatură, cînd îi răspunse lui Dake.

– Din cîte-mi amintesc, tu însuţi cîntai destul de bine.

– A, da, draga mea mătuşă Minerva credea că în sfîrşit a găsit un muzician de concert în familia Masters, răsună amuzat glasul mătăsos al lui Dake.

– Şi cînd colo, s-a ales cu-o focă de circ, care se potriveşte perfect în situaţia aia zoologică, pe care o numeşti familie.

Rîsul Reesei sună aspru chiar şi-n propriile urechi.

– De ce nu i-ai aruncat pur şi simplu pe toţi în

stradă cînd au venit la noi acasă?

– Nu era casa mea.

– Să nu-ndrăzneşti să spui că nu era casa ta, o ameninţă şuieratul sibilant al lui Dake prin încăpere. Toate erau ale noastre... împreună.

Întotdeauna, ca şi de alte dăţi cînd se certaseră pe tema asta, Reesa sfîrşea prin a accepta faptul că, da, tot ce împărţeau era proprietate egală, întrucît casa era trecută pe numele ei, la fel cu tot mobilierul. Acum, în sufletul ei păru să explodeze un balon de resentimente, felurite cuvinte rostogolindu-i-se pe gură afară.

– Pe hîrtie erau ale mele, dar tu şi ai tăi m-aţi strivit mereu cu tăvălugul, de parcă nici n-aş fi existat. Nepoliteţea verilor tăi în vizită, Brahmin de viţă veche, domnea peste tot, ca o melasă caldă. Părinţii tăi au fost drăguţi cu mine, ce-i drept.

Înălţă capul, desprinzîndu-şi privirea de clape, spre întunericul clubului; cu o mînă streaşină la ochi.

– Nu mai vreau aşa ceva. Nu vreau făţărnicia familiei tale în jurul meu, vorbindu-mi despre draga de Linda şi dulcea de Cynthia. Ieşi afară din puţul ăla al tău, apoi vorbeşte cu mine, dar nu-mi cere să mă cobor în mlaştina pe care o

numeşti mod de viaţă.

Miji ochii, încercînd să străpungă zidul de întuneric.

– Dake? Dake, m-ai auzit?

Auzi o bufnitură înfundată, în care recunoscu uşa clubului trîntindu-se. Dake plecase!

Parcurse cîteva partituri, acompaniindu-se singură, într-o încercare de a ignora blocul de durere şi lacrimi care-i apăsa pieptul.

O oră mai tîrziu, părăsi nightclub-ul, revenind în cabina pe care o împărţea cu Consuela.

Colega ei de cameră dădu uşa de perete, cînd auzi cheia Reesei.

– Grăbeşte-te. Aşteaptă să vezi.

O trase de braţ, smucind-o în cabina strîmtă.

– Uite ce ne-a trimis Dake Masters.

Arătă cu braţul, aproape răsturnînd două rochii pe umeraşe agăţate de un cîrlig din tavan.

– Rochii? Reesa se holbă la mătăsurile care se legănau încet, apoi o privi pe Consuela, cu ochii strălucind de emoţie.

– Avem propriile noastre haine, începu ea, după care, văzînd faţa celei mai bune prietene a ei începînd să se scofîlcească, bătu în retragere.

Dar cui nu i-ar conveni să poarte ceva nou?

– Mie, da!

Consuela se sufocă de rîs, cu faţa cuprinsă de uşurare. Întinse mîinile şi o îmbrăţişă pe Reesa.

Încă se mai strîngeau în braţe, cînd răsună o bătaie în uşă.

Reesa deschise şi luă o floare ambalată în hîrtie de mătase pe care i-o oferi Kim, un băiat de la cabine. Închise uşa, ridicînd din umeri spre Consuela.

– E o carte de vizită... o, pe plic e scris numele tău, Connie.

Zîmbi şi-i întinse floarea prietenei ei.

– Eu mă spăl, pînă te uiţi la cadou.

Intră grăbită în baie, ştiind că trebuiau să-şi îmbrace costumele pentru spectacol, drept pentru care trebuiau să se prezinte din timp.

Cînd ieşi din mica baie, o văzu pe Consuela aşezată pe un taburet în faţa oglinzii de toaletă, privind trandafirul roşu pe care-l ţinea în mînă.

– E de la Barney Freedling. S-a-ntors pe navă şi vrea să ne vedem, să stăm de vorbă după spectacol.

Ridică spre Reesa o pereche de ochi rotunzi.

– Ce să fac?

– Fă ce vrei. Întîlneşte-te cu el, dacă-ţi convine, sau nu vă-ntîlniţi, dacă aşa preferi, dar hotărăşte-te singură.

O sărută pe obraz, apoi o ridică pe Consuela în picioare.

– Pînă una alta trebuie să mergem.

– Da.

Consuela continua să-şi privească trandafirul din mînă. Apoi păru să se dezmeticească.

– Pot să ţi-l pun în apă, se oferi cu blîndeţe Reesa.

– Nu-i nevoie, mormăi Consuela, trecînd în baie. Are propriul său rezervor de apă.

Reesa îi ciufuli cu degetele părul des şi negru, cîrlionţat, privind cele două rochii de mătase. Una, roşie-cireaşă cu tiv înfoiat, era de mărimea Consuelei, şi deşi ambele rochii aveau lungime midi, cea de culoarea cireşei părea a fi mai substanţială decît cealaltă, verde-strugure.

– Parc-ar fi din anii treizeci, cu gulerul ăla ca un ştreang. O, Doamne, n-are spate. Nu pot purta sutien, exclamă ea, învîrtind rochia pe

umeraş. Noroc că avea furnituri, de vreme ce n-avea să poată purta decît chiloţi pe dedesubt.

Se aşează în faţa oglinzii, aplicîndu-şi ruj şi fard pe obraji, conturîndu-şi ochii, fără însă a interveni cu nimic la genele şi sprîncenele negre naturale. Hotărî să-şi pună cerceii cu piatră verde de carieră, pe care i-i făcuse prietenul ei indian, Figueroa, şi nici o altă bijuterie.

Cînd Consuela ieşi şi începu să se îmbrace, se cam ciocniră amîndouă una de alta, dar, în cele din urmă fură gata.

– Doamne, să n-o laşi niciodată pe maică-mea să te vadă aşa, Reesa. Te-ar închide într-o mănăstire. Ţi se vede buricul şi coccixul, reflectă Consuela, întorcîndu-şi prietena încoace şi-ncolo.

– Da' tu? rîse Reesa. Barney o să-şi iasă din minţi.

Consuela roşi şi-şi apăsă cu mîinile pieptarul rochiei cu umeri goi.

– Se vede prea mult din piept?

– Exact cît trebuie. Mergem?

– Da... Stai. Vreau să-mi iau floarea, zîmbi Consuela.

Cele două tinere urcară grăbite scara să se pregătească pentru prima reprezentaţie. Mai tîr-

ziu, cînd avea să se fi sfîrşit şi cea de-a doua, urma o petrecere pentru toată lumea.

Spre surprinderea Reesei, primii spectatori îi primiră cu entuziasm indiferentul acompaniament la pian. Părea să le fi plăcut şi interpretarea vocală. În asta avea mai multă încredere.

La a doua reprezentaţie, sala păru să fie şi mai plină şi, cînd îi veni ei rîndul să cînte, se simţi sufocată de-o nervozitate care n-o mai încercase de cînd cîntase pentru prima oară într-un club de seară.

Cînd aplauzele politicoase se stinseră, merse spre pian, cu stomacul făcîndu-i tumbe, în timp ce se aşeza în faţa claviaturii. Trase de mai multe ori aer în piept, cu mîinile pregătite.

– Lasă-mă să cînt eu în locul tău, iubito. Tu ridică-te şi cîntă din voce. Ai să te simţi mai bine, şopti lîngă ea Dake.

Îl privi, întrebîndu-se de unde apăruse, fără a-l fi observat cînd se aşezase la pian. Rămase cu ochii holbaţi spre el, mută.

– Nu te-ai simţi mai bine în picioare la microfon, cu faţa spre public, în timp ce eu te acompaniez? întrebă blînd Dake.

– Ba da.

Înghiţi în sec, întinzînd mîinile spre ale lui şi apucîndu-i-le strîns.

Dake o ridică de pe taburetul din faţa pianului, zîmbindu-i în lumina reflectoarelor, fără a părea să audă rumoarea din public. O ţinu de mînă, în timp ce-o întorcea cu faţa spre mulţimea din night-club.

– Doamnelor şi domnilor, Reesa Hawke.

În timpul aplauzelor ce se înteţiră din nou, Dake reveni la pian, scoase cîteva note, apoi trecu la uvertura primului cîntec însemnat de Reesa pe partitură.

După ce întîia baladă se sfîrşi, urmă o tăcere prelungită. Reesa stătea cu faţa în jos, ridicînd apoi încet capul.

Bătăile din palme şi exclamaţiile laudative năvăliră spre ea ca un val. Inspira adînc, mulţumită. Se răsuci să-l privească pe Dake, care dădea din cap, zîmbind.

Cîntă patru melodii şi de fiecare dată fu întîmpinată cu vuiete de aplauze. Încrederea-n sine, care-i devenise parte integrantă după patru ani de antrenament şi de muncă grea, începu să se afirme din nou şi simţi un impuls de putere, desfătarea de-a face ceea ce-i plăcuse dintot-

deauna – să se producă.

Cînd aplauzele ultimului cîntec se stinseră, Reesa îşi drese vocea şi privi dincolo de proiectoare, spre chipurile din umbră.

– Doamnelor şi domnilor, aceasta e prima mea reprezentaţie sub numele de Reesa Hawke, după mult timp... şi sper că v-am dăruit aceeaşi fericire pe care mi-aţi dăruit-o dumneavoastră mie.

Aplauzele o întrerupseră şi rămase pe loc, îngreunată, pînă cînd în sfîrşit ridică mîna să se facă linişte.

– Doresc să vă cînt un ultim cîntec, unul pe care l-am înregistrat, dar, din cîte ştiu eu, n-a fost difuzat niciodată.

Tuşi din nou, spre a-şi uşura răguşeala.

– La vremea accidentului meu, încă mai erau probleme cu albumul în care era inclus acest cîntec. E o melodie dintr-un spectacol de pe Broadway, de-acum cîţiva ani, intitulat *Annie,* iar cîntecul se numeşte *Lipsea ceva.*

Se retrase de la microfon, întorcîndu-se să-l privească pe Dake, căci îşi dăduse dintr-o dată seama că s-ar fi putut ca el să nu ştie muzica.

Zîmbetul lui o izbi ca o tăietură dură pe faţă, confirmînd scurt din cap.

Nedumerită, Reesa se holbă la el un moment, apoi revèni spre public, în timp ce Dake cînta uvertura. Sfîşietoarele cuvinte îi umplură mintea şi întreaga făptură, revărsîndu-i-se din piept pe cînd amintirea zilelor alături de Miguel şi Liza şi, mai în trecut, a timpului petrecut cu Dake, o integrau în ritmul şi cuvintele cîntecului.

Ultimul acord se stinse, iar spectatorii fură străbătuţi de un oftat colectiv. În clipa următoare, erau în picioare, aplaudînd şi strigînd.

Reesa îi privi cu ochi mari, incapabilă să se mişte. Cînd simţi braţul cel puternic încercuindu-i mijlocul, se rezemă de el, uşurată.

– Ai fost minunată. Niciodată n-ai cîntat atît de bine, îi şopti Dake la ureche, totuşi cu o nuanţă sardonică în cuvinte. Iar albumul tău a fost difuzat acum două luni. S-a vîndut imediat. Am încercat să împiedic vînzarea, dar n-am reuşit.

– De ce? rosti mut Reesa întrebarea, pe sub aplauze, cu capul încă înclinat ca răspuns al aclamaţiilor mulţimii.

– Fiindcă n-am putut suporta gîndul să-ţi ascult vocea oriunde mă duceam, mîrîi el încet.

Ferocitatea lui o făcu pe Reesa să sară înapoi, dar Dake o trase din nou lîngă el.

– Zîmbeşte-le spectatorilor, iubito, şuieră. Sper că-ţi dai seama că mîine pozele tale vor fi în toate ziarele.

– N-ar fi prima oară, şarjă ea, ţinînd microfonul departe de gură.

– Nu, n-ar fi, nu-i aşa?

Dake muşcase cuvintele, cu mîna încleştată pe talia ei.

În sfîrşit, Reesa putu să plece de pe scenă, dar, în loc să treacă înapoia cortinei, Dake o conduse în public.

– Aşteaptă, spectacolul continuă.

– Nu pentru tine. Acum eşti extenuată.

Gura lui Dake era ţeapănă.

Zev ieşi din culise, urmîndu-i pe la marginea sălii, printre mese. Oamenii îi strigau Reesei felicitări; Dake se întoarse spre Zev, cu trupul crispat şi ochii îngustaţi, ca o felină la vînătoare.

– Ăă, Reesa, rîse forţat Zev, dînd din cap spre mesenii din apropiere. Vrei să vii în spate şi să te schimbi pentru...

– Nu, lătră Dake, cu glasul răsunînd peste muzica formaţiei de alămuri care tocmai intrase în scenă. E obosită. Şi-i e de-ajuns pentru seara asta.

– Sigur. Nici o problemă.

Zev rînji jalnic, cu ochii săgetînd în jur să vadă dacă nu observase nimeni incidentul. Majoritatea nu remarcaseră, dar erau cîţiva care nu scăpau din ochi zîmbetul de lup al lui Dake, dinţii dezveliţi şi trupul parcă gata să se repeadă.

– Ăă, staţi la dans? întrebă Zev.

– Nu, ripostă Dake.

Apoi o luă pe Reesa de braţ şi o împinse în faţa lui, scoţînd-o din sală.

Reesa aşteptă să ajungă în foaierul larg, unde erau mai puţini oameni, după care zgîrie cu unghiile mîna care-o strîngea de braţ.

– Încetează. Nu-ţi apreciez imitaţia după King Kong. Trebuie să mă-ntorc acolo.

– Ba nu. Dacă nu vrei să vii la mine şi să te culci, atunci îţi dau ceva de mîncare.

– Nu-i nevoie. Mănînc la bufetul de noapte. Am chef să joc la cazinou.

– Perfect, ridică Dake din umeri.

Reesa se opri în loc.

– Şi n-aveai nici un drept să-i spui lui Zev că nu particip la restul spectacolului.

– Mai era mult?

– Era un final, şi...

– Deci, n-ai pierdut prea mult, o întrerupse Dake, apucînd-o din nou de braţ. Hai să facem un tur pe punte, să respirăm puţin aer curat. Ai să te simţi mai bine.

– Nu mă simt rău.

Reesa nu reuşea să-şi elibereze braţul din strînsoarea lui.

– Eşti obosită.

– Nu-s.

– Ce-ai spus?

O cuprinse cu braţul, ţinînd-o în loc, pe cînd nava despica apele albastre ale Golfului Mexic, spre strîmtoarea Florida.

– Nimic.

Îi simţi braţele cuprinzînd-o, lipindu-i trupul de al lui, în timp ce privea peste parapet la apele ce se înspumau pe lîngă vas, spre a forfoti la pupa.

– Uite-l pe Orion, şopti Dake, ridicînd mîna şi arătînd.

Reesa dădu din cap, fără a şi-l desprinde de pe umărul lui.

– Stelele sînt atît de aproape de apă, atît de limpezi, rosti ea încet, simţindu-şi spatele încălzit şi răsfăţat, aşa cum se rezema de el. Aerul i se

revărsă din piept cînd îi simţi palma apăsîndu-i mijlocul, coborînd încet.

– Dake!

– Da, iubito, îi atinseră urechea buzele lui, pentru a se strînge apoi, muşcînd-o delicat de gît. Sînt aici.

– Ştiu, scînci Reesa. N-ar trebui să...

– N-ar trebui să ce? mîrîi el încetişor, apăsînd-o cu mîna şi mai jos, pe osul pelvian.

– Hmmm? toarse Reesa, închizînd ochii.

– Am aranjat să ne ia un avion din Miami, după care putem zbura pînă pe Insula Maria.

Mîna lui i se rotea de la un şold la altul, apăsînd uşor, în timp ce respiraţia-i devenea neregulată.

– Aha, răspunse Reesa; imediat, însă, ochii i se deschiseră larg. Dar Insula Maria n-are pistă de aterizare.

– Nu-ţi face griji, iubito. E un hidroavion, spuse liniştitor Dake.

– Aşa. Apă avem destulă.

Reesa îşi linse buzele uscate.

– Mi-am închipuit eu.

Amuzamentul catifelat din glasul lui o încercui ca o funie. Reesa inspiră adînc.

– Nu ne plimbăm.

– Ce? o sărută Dake pe tîmplă, lăsîndu-şi gura să-i lunece iarăşi pe gît.

– Ai spus c-o să ne plimbăm pe punte, gîfîi Reesa.

– Exact.

O întoarse în braţele lui, scăldîndu-i faţa cu răsuflarea.

– Eşti o doamnă foarte frumoasă.

– Şi tu eşti drăguţ, chicoti ea, simţînd că i se făcea bucăţi trupul, plutind drept peste bordul navei *Windward.* Dake o scutură uşurel.

– Ai chicotit doar?

– Aşa cred.

Ridică ochii spre el, pe jumătate închişi.

– Cred că nu te-am mai auzit făcînd-o decît o singură dată, cînd am fost în excursia aia la schi, în Laurentias, şi nimeni nu ştia cine eram.

– Am fost singuri... şi am vorbit... şi ne-am plimbat... şi-am schiat...

Se cuibări în cercul braţului lui, în timp ce străbăteau puntea, cu trupurile lipite unul de altul.

– O vom face iar, spuse Dake.

– Nu, n-aş crede. Întotdeauna am spus c-o

vom face, dar n-am făcut-o niciodată. Mereu erau bani de cîştigat, alt imperiu de clădit, industrii de cumpărat şi vîndut...

– Taci, scrîşni Dake.

– Nu-i adevărat?

– Ba da.

– Am fost fericită să scap de toată tevatura, meditä ea, simţindu-i braţul crispîndu-se în jurul ei.

– Chiar aşa? Deci, presupun că ai prefera să rămîi în afara ei.

– Da, cred că da. A, vreau să mai joc din cînd în cînd, dar în nici un caz să revin la stilul de viaţă frenetic pe care l-am avut. Nu vreau decît să-mi cîştig cinstit existenţa, prin ce ştiu mai bine. N-am să mă mai las devorată.

– Înţeleg.

Dake avea senzaţia că măruntaiele i se zdrenţuiseră, şi sîngerau. Nu mai dorea o viaţă alături de el! Nu voia ceea ce avuseseră!

– Atunci va trebui să schimbăm ce-am avut, s-o apucăm pe-un alt drum.

– Şi cu o altă viteză, adăugă cu convingere Reesa.

Nu spusese că nu-l dorea în noua ei viaţă. Lui

Dake îi crescu sufletul de uşurare.

– Putem găsi un loc mai liniştit decît California.

– Mi-a plăcut să trăiesc pe Insula Maria, propuse Reesa.

Gîndurile lui Dake goneau ca *Silver Streak*-ul[1] scăpat de sub control.

– Am putea trăi acolo în cea mai mare parte a timpului. Pe urmă, poate am reuşi să ne luăm un... un ranch în California, ceva departe de drumurile bătute.

Reesa dădu din cap.

– California e un stat întins.

– Foarte întins.

Orgoliul lui Dake se afirma din nou. Încrederea sa în sine, înnăscută, revenea la suprafaţă.

– O putem lua de la capăt împreună.

– Nu.

Reesa se întoarse spre el, cu trupul abia mişcîndu-se, după cum se adapta la mişcarea navei.

---

1. (Lit.) „Săgeata de argint"; Transamerican Express-ul pe ruta Los Angeles-Chicago; film omonim de Arthur Hiller, cu Gene Wilder, Jill Clayburgh, Richard Pryor, Patrick McGoohan, Ned Betty; aluzie la secvenţele finale, cînd trenul, scăpat de sub control, se repede spre gara oraşului Chicago.

– Eşti binevenit să mă vizitezi pe Insula Maria oricînd, sau să treci pe la locuinţa pe care cred că s-ar putea să mi-o cumpăr în Malibu, dar tu să-ţi alegi singur ranch-ul, oriunde-ţi place.

Privirea ei calmă şi limpede îl îngheţă.

– Ochii tăi aruncă nişte *fleches d'amour* foarte dureroase, iubito, emană din Dake o ameninţare mocnită. Nu te poţi descotorosi de mine chiar aşa uşor.

Reesa făcu un pas înapoi, atingînd copastia cu spatele.

– Nu-ncerc să mă descotorosesc de tine. Vreau... vreau doar să privesc realist relaţia noastră.

– Parc-ai fi un psiholog prin corespondenţă.

Dake avea senzaţia că asuda sînge prin tot trupul. Doar n-avea de gînd să-i deschidă venele şi să-l lase mort acolo! Avea să vadă ea ce fel de adversar îşi alesese să înfrunte!

– M-am privit prin nişte ochelari mohorîţi luni de zile, crezînd că lucrul pe care nu voiam să mi-l amintesc era cine ştie ce crimă pe care-o comisesem. În tot acel timp, m-am gîndit încontinuu cît de mult doream să-mi apăr modul de viaţă pe care-l găsisem.

Îşi mută privirea dinspre el, în lungul punţii, către pupa.

– Nu căzusem chiar în extaz de fericire, datorită norului care-mi ascundea trecutul, dar totuşi produceam ceva şi aveam prieteni.

Reveni cu ochii spre Dake.

– Nu vreau să reintru în fandoselile alea de staniol ale aşa-zisei elite. Niciodată nu mi-au plăcut verii tăi şi trebuie să presupun că şi restul familiei e la fel. Pe-a mea n-ai cunoscut-o niciodată, cu excepţia unchiului, care seamănă atît de mult cu clanul tău. Nu vreau să mă-nvîrt prin cercurile alea, cu remarci trufaşe în spatele meu.

Îl privi drept în ochi.

– Rudele tale au sînge albastru, dar sînt oameni destul de proşti. A, da, continuă ea, văzîndu-i buzele despărţindu-se surprinse, sînt drapaţi cu diplome, de la Harvard, de la Yale...

– Harvard şi Princeton, şopti Dake.

– Care-or fi, ridică Reesa din umeri. Dar sînt proşti şi mărginiţi. Fac opere de caritate, însă nu întind mîna nimănui. Sprijină cauzele din gură, dar nu ajută cu adevărat pe nimeni, doar pe ei înşişi.

Ridică iarăşi din umeri.

– Vreau să aparţin unei clase de oameni mai buni, ca Miguel, Liza şi Consuela cu mama ei.

– Nu mă cunoşti, nici pe mine, nici familia mea.

Pe Dake îl inunda amărăciunea. Deloc nu-l cunoştea. Se roteau pe aceeaşi axă a lumii, dar Reesa nu-l înţelegea, şi blestemat să fie, dacă i-ar fi explicat că nu era ca oamenii descrişi de ea.

– Nu vreau să mai aparţin nimănui.

Lacrimile izvorîră dinlăuntrul ei, cînd îl simţi pe Dake îndepărtîndu-se. Te iubesc, David Kennedy Masters, dar ştiu că nu te pot avea niciodată, acum sîntem doi oameni diferiţi.

Şapte

Dake o condusese pe Reesa înapoi la cabina ei şi a Consuelei, o sărutase rece pe obraz, îi urase noapte bună şi plecase.

Toată noaptea strînse perna la gură, încercînd să-şi înăbuşe suspinele care-o zguduiau, pentru a n-o trezi pe Consuela, care venise la culcare foarte tîrziu.

A doua zi se trezi în zori, pregătindu-se să adune echipamentele de scufundare ale celor

întîrziaţi. Intra de serviciu la ghişeul *Sea Dive,* lîngă casierie.

Discută şi le zîmbi multor membri ai grupelor ei, bucurîndu-se de diversiunea care-i alunga gîndul de la Dake Masters.

Urmă apoi o lungă perioadă liniştită, iar Reesa era sigură că terminase, cînd ridică ochii pentru a o vedea pe Consuela, radioasă, venind spre ea şi trăgîndu-l de braţ pe Barney Freedling.

– Reesa, uite, uite, întinse Consuela mîna stîngă, arătîndu-i un inel. Barney şi cu mine ne căsătorim. Se-ntoarce cu mine pe Insula Maria, ca s-o cunoască pe mama.

– Nici n-ajunsesem bine pe continent, spuse emoţionat Barney, cînd mi-am şi dat seama că făcusem o greşeală părăsind-o pe Consuela. Am telefonat familiei să explic că nu mă mai puteam însura cu Anna, de vreme ce-o iubeam pe Consuela. Bunica mea a spus că am procedat cum se cuvine. Connie a mea poartă doar un inel temporar, pe-al bunicii o să-l poarte, de cum ajungem în Norvegia.

Barney îi zîmbi Reesei, privind-o apoi cu drag pe Consuela.

– Onoarea mă obliga să discut cu Anna şi

familia ei, înainte de-a putea vorbi cu Connie a mea.

– Da, desigur.

Reesei îi venea să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp, privindu-i pe flegmaticul norvegian şi pe Consuela cea radioasă.

– Ştiu că veţi fi foarte fericiţi.

– Da. Aşa vom fi, dădu Barney viguros din cap. Am pus mulţi bani deoparte, pentru a-mi putea cumpăra un vas de pescuit.

Şi mai dădu o dată din cap, ferm.

– Ce drăguţ, replică Reesa, întrebîndu-se de ce-o fi găsit necesar să cumpere un vas pescăresc, cînd avea să se afle pe *Windward* sau pe altă navă timp de şase sau opt luni pe an.

– Barney o să organizeze o firmă de turism şi navlosiri. Se pricepe foarte bine la condiţiile meteo şi la apele din Caraibe, spuse mîndră Connie.

– A. Fireşte. Şi Miguel face la fel.

– Da. Ştiu. Am să-l întreb dacă nu m-ar dori ca partener, anunţă Barney. N-aş vrea să stăm prea mult departe unul de altul, Consuela şi cu mine.

Reesa simţi că i se dilatau ochii, privindu-l.

– Cred că Miguel va fi de acord, interveni şi Consuela.

– Şi eu sper, şopti Reesa, dar ceilalţi doi n-o auziră. Se întoarseră să plece, cu braţele petrecute unul împrejurul celuilalt şi chipurile luminate de zîmbet.

– A, adăugă Consuela peste umăr, încă lipită de Barney. Vom pleca împreună cu tine şi cu domnul Masters.

Reveni cu privirea spre Barney, apoi se îndepărtară.

– Staţi, strigă Reesa, făcînd să se întoarcă spre ea capetele celor cîţiva pasageri care debarcau. S-ar putea să nu merg cu Dake Masters, murmură ea, dînd cu pumnul în comptoar, fără să-i pese că vreo cîteva persoane o priviră din nou.

Păru să dureze o veşnicie pînă completă formalităţile necesare debarcării echipajului. *Windward* urma să treacă printr-o revizie completă în docul uscat, majoritatea echipajului mutîndu-se pe una dintre navele surori, şi anume pe *Leeward.* Pentru alţii, ca Reesa, Consuela şi Barney, avea să însemne o odihnă binemeritată..

Cînd Reesa ajunse în sfîrşit la cabină, Con-

suela îşi împachetase deja lucrurile şi părăsise vasul.

Contrar obiceiurilor ei ordonate, Reesa îşi azvîrli obiectele în doi saci marinăreşti de prelată, pe care i-i dăduse Miguel, după care se chinui să iasă din cabină, străbătînd coridorul, spre zona de ieşire a echipajului.

Transpirînd din cauza greutăţii celor doi saci, era pe cale să-i facă semn unui hamal s-o ajute pînă la un taxi, cînd în faţa ei se opri un om în livrea.

– Vă iau eu lucrurile, miss Hawke. Urmaţi-mă doar.

Omul cu uniformă neagră îşi aruncă sacii ei pe umăr şi se îndepărtă.

– Ei, staţi o clipă, protestă Reesa; apoi, văzînd că omul nu se oprea s-o asculte, o luă la fugă după el. Aşteptaţi! Hei!

Încă mai fugea după el, cînd acesta trecu prin clădirea vămii; încetinise la pas, ajungînd la o limuzină oprită la bordură. Gîfîind, Reesa îi puse o mînă pe braţ pentru a-l reţine, cînd omul deschise portbagajul şi băgă sacii înăuntru.

– Iubito, nu eşti deloc în formă.

Dake era lîngă ea, cuprinzîndu-i talia cu braţul

şi zorind-o spre portiera deschisă a maşinii.

– Deci, suflă greu Reesa, încercînd să se opună, tu eşti la baza acestei... acestei răpiri.

– Vai ce dramatic, murmură Dake, slăbindu-i strînsoarea mîinii cu care încerca să se împingă în clanţa portierei. Intră-n maşină sau te bag cu forţa.

– Nu fă pe durul cu mine, amice, îl repezi ea.

– Reesa, ce faci? întrebă Consuela din maşină. Nu vii cu noi?

– Vine, răspunse Dake, profitînd de surpriza Reesei la vederea Consuelei şi a lui Barney pe bancheta din spate pentru a o aşeza pe locul din mijloc, în faţa celeilalte perechi; o urmă înăuntru şi trînti hotărît portiera. Calc-o pe coadă. Ne aşteaptă un avion.

– Lasă-mă să plec, şuieră Reesa spre Dake.

– Fir-ai să fii, nu te las să pleci nicăieri. Oriunde ai să păşeşti sau ai să te mişti de-acum încolo, voi fi pe urmele tale, jură el, cu glas aspru.

– Nu eşti gardianul meu, scrîşni Reesa printre dinţi.

– Vedem noi ce-am să fiu eu în viaţa ta.

Deodată, Dake se îndreptă de spate.

– La dracu'. Ăştia de unde-au mai apărut?

Îi privi încruntat pe cei doi indivizi cu aparate foto, care încercau să sară în faţa maşinii.

– Scapă de ei, Henry. Ai o sută dacă nu ne urmăresc la hangarul avionului.

– 'ţeles, domnu' Masters, răspunse Henry cu însufleţire.

Maşina se repezi înainte ca o fiinţă vie, vîjîind pe străzi. Răsunară claxoane, pietonii îşi agitară pumnii, dar Henry avea o misiune de îndeplinit.

Reesa o auzi pe Consuela exclamînd pe bancheta din spate. Icni la vederea unui camion de mărfuri, urcînd în marşarier pe trotuar, cu spatele spre poarta unei magazii.

– Nu putem trece pe sub camion, scînci ea, fără a protesta cînd Dake o cuprinse în braţe.

– Vom muri împreună, murmură el.

– Aaaagh. Sadicule.

Reesa îl strînse şi mai tare, îngropîndu-şi capul la pieptul lui, în timp ce maşina sălta, se smucea şi cotea, scrîşnetul saboţilor suprasolicitaţi silind-o să ridice capul, deschizînd ochii.

– Unde ne-a dus Henry? rosti ea fiecare silabă cu o voce răguşită.

– Nu sub camion, declară Dake. Pe trotuar,

însă, da, cale de două străzi. Am buşit cîteva containere şi ne-am ales cu ceva îndoituri la aripi.

Ridică din umeri, apoi se aplecă înainte şi bătu pe umăr şoferul.

– Bună treabă, Henry. Cred că i-ai pierdut.

– Cred c-a pierdut mai mult decît doar pe ăia, îl privi feroce Reesa pe şofer, încercînd să-şi aranjeze hainele şi să-şi dea la o parte părul ce-i cădea în faţă.

Dake îi aruncă o privire piezişă şi continuă să-i vorbească lui Henry:

– Vreau să încarci bagajele în avion cît mai rapid posibil, apoi te duci înapoi pe unde-am trecut, vorbeşti cu comercianţii şi le spui să-mi trimită facturile pentru pagube. Nu te tocmi la preţ.

– Am înţeles, răspunse Henry, părînd încîntat de imitaţia sa matinală a unui cascador dintr-un vechi film cu Steve McQueen[1] .

Reesa se aplecă peste spătarul fotoliului

1. Aluzie la filmul „Bullitt" („Locotenentul Bullitt"), 1969, regia Peter Yates, cu Steve McQueen, Jacqueline Bisset, Robert Vaughan, celebru pentru urmăririle sale automobilistice prin San Francisco, pe-atunci fără precedent pe ecran

pentru a privi chipul palid al Consuelei, pe care Barney încă o mai ţinea strîns în braţe.

– Eşti bine?

Consuela dădu din cap.

– Acum ştiu cum e cînd te prinde un joc video!

Îşi privi „viitorul", observînd că avea ochii strălucitori de încîntare.

– Ţie ţi-a plăcut! îl acuză ea.

– Da, dădu viguros din cap Barney. Mi-ar fi plăcut să fiu eu la volan.

O strînse pe Consuela mai tare.

– Dar nu-mi place că te-ai speriat, *mi cortijo.*

Şi o sărută pe creştetul capului.

Reesa rămase cu gura căscată.

– Dar...

– Tocmai învaţă spaniola, spuse pe ton defensiv Consuela. Vorbeşte deja franceza şi germana.

Reesa închise gura, lăsîndu-se la loc în fotoliu. Înainte de-a se putea elibera, Dake o luă din nou în braţe, aplecîndu-se deasupra şi trecîndu-şi buzele prin părul ei.

– Aveai de gînd să fii atît de nedelicată, încît

să-i spui lui Barney că tocmai şi-a numit iubita „ferma"? îi şopti el la ureche.

– Cred că a vrut să spună *mi cortejo,* adică „iubita mea".

Reesa îşi simţi inima bătînd în coaste cînd mîna lui Dake i se strînse peste sîn într-o blîndă mîngîiere.

– Fără-ndoială, *mi cortejo,* murmură el, rîzînd neauzit.

– Am ajuns, domnule.

Henry opri maşina cu o smucitură, trase frîna, apăsă butonul de deschidere a portbagajului şi ieşi ca fulgerul.

Dake o eliberă pe Reesa, cu un scurt sărut pe nas.

– Continuăm puţin mai tîrziu.

– Bagă-ţi-o-n...

El izbucni în hohote.

– Eleganta miss Teresa Martita Hawke dintr-o veche familie Californio n-ar fi rostit nici moartă aşa ceva.

Sări din maşină pentru a-i face semn unui îngrijitor să aducă un transportor pentru bagaje; apoi trecu să-l ajute pe Henry.

– Sigur c-am spus aşa ceva, mormăi pentru

sine Reesa. O crezuse oare Dake o încuiată? Cum ar fi posibil? El era cel din „familia cu atitudini-de-caşmir". Un moment, îi fulgeră prin minte ce fel de viaţă dusese alături de Dake. Întotdeauna cinau în afara casei, după cîte se părea. Întotdeauna se îmbrăcau să plece undeva. Chiar şi cînd erau pe iaht, se găseau şi alţii cu ei, şi fiecare zi era plină de activităţi în grup, sfîrşind cu o cină formală, urmată de petrecere. În afara patului, rareori erau singuri.

– Mi-era frică de el, frică de tumult, de vîrtej, de vîltoarea iubirii lui...

– Ce vîltoare, Reesa?

Consuela îşi trăgea după ea valiza cu lucrurile pentru noapte, străbătînd bancheta pentru a coborî din maşină. Barney era deja afară, ajutînd la încărcarea bagajelor în hidroavion.

– Gîndeam şi eu cu voce tare, îi zîmbi Reesa femeii care-i era mai mult decît o prietenă, mai mult decît o soră. Ă-ăuu, Dake ne face cu mîna, şi arată ca un urs, adăugă ea cu voce tărăgănată, făcînd-o pe Consuela să rîdă.

– Nu-nţeleg cum îndrăzneşti să-l tragi de coadă, aşa cum faci tu. Eşti atît de sigură de el, nu-i aşa? clătină din cap Consuela, zîmbind, după

care o luă spre avion, grăbită, la chemarea lui Barney.

Reesa rămase pe loc, cu gura căscată.

– Eu? Sigură de el? Sfinte Doamne, probabil că glumeşti.

– Rees! Ce dracu', te mişti odată? o strigă Dake, pornind apoi spre ea, cu paşi lungi şi chipul înnegurat.

– Vin. Vin. Bagă apă la motoare, aruncă ea, folosind jargonul răspîndit în Grupul de Scufundări Marine.

Dake o fulgeră cu privirea.

– Şi nici în stilul ăsta de elevi corigenţi nu obişnuiai să vorbeşti.

– Schuzze, dhaagule, tărăgănă Reesa, dînd din mînă şi trecînd pe-alături, cu nasul sus. Voi încerca să nu uit să fiu mai Boston-snoabă pe viitor.

– Căţea, comentă el în urmă-i, trecîndu-şi mîna peste posteriorul ei, pentru a o ciupi apoi uşurel. Drăguţ.

Reesa se opri locului, se întoarse şi-i dădu un şut în fluierul piciorului. O duru degetul, căci purta sandale, dar simţi o reală satisfacţie cînd Dake se apucă de picior.

– Nici p-asta n-am mai făcut-o vreodată, zîmbi ea cu afectare, fluturînd din gene spre el.

O privi furios, stînd într-un picior, în timp ce şi-l masa pe celălalt.

– Îţi datorez vreo cîteva, domnişoară, şi nu în ultimul rînd nopţile petrecute la puşcărie.

Reesa se îndreptă spre avion, simţind că o urma îndeaproape, dar fără să-l privească.

– Cum au putut să te ţină în închisoare? Bateria de avocaţi mobilizată de familia ta va fi făcut arşice departamentul poliţiei. În plus, ai vreo douăzeci de unchi şi veri care-s avocaţi.

– Dooşdoi, da' asta pare să nu conteze cînd e vorba de crimă, cînd nu era nimeni, decît cîteva cunoştinţe de-ale mele, la bordul iahtului, care au furnizat dovezi că noi doi ne certaserăm timp de două zile...

– Trei zile, din cîte mi-amintesc eu, îl întrerupse Reesa, încercînd să şi-l închipuie pe Dake în închisoare şi simţind că-i venea rău la gîndul imaginii ce-i veni în minte.

Henry se apropie de ei, ducînd mîna la şapcă.

– Totu-i aranjat, domnu' Masters. Mă ocup eu de toate, în partea asta.

– Bine.

Dake se întoarse şi o ajută pe Reesa să intre pe uşa avionului, zgomotul motoarelor înăbuşind orice conversaţie.

Consuela stătea alături de Barney, ghemuită în scobitura braţului său, cu ochii fugindu-i încontinuu spre inelul de la mîna stîngă.

Cînd trecură vuind peste apele canalului, putură vedea vasul M/S *Windward* la ancoră, în partea opusă. Avuseseră nevoie de douăzeci de minute ca să ocolească pe pod pînă la hangarul hidroavionului. Dacă ar fi putut traversa cu o barcă, le-ar fi luat cinci minute.

Reesa privi prin ferestruica avionului spre „Windward", întrebîndu-se dacă avea să-l mai vadă vreodată. Motorul aeronavei mări turaţia; avionul se înscrise pe traiectoria ieşirii din zona canalului. Apoi se înălţară, şi zgomotul scăzu.

– Crezi c-am scăpat de reporteri? întrebă Dake, chicotind.

Capul Reesei se răsuci spre el.

– Categoric!

Totuşi, deodată, i se ivi în gînd imaginea dezgustătoare a unei mulţimi de oameni, mişunînd peste toată căsuţa şi curtea îngrădită

a lui Miguel.

– Aşa cred. Dacă Henry îşi ţine gura... şi de-asta depinde slujba lui!

– De unde ştii?

– Eu sînt proprietarul serviciului de limuzine unde lucrează, răspunse Dake.

– Dumnezeule mare, cînd s-a mutat în zonă familia aia a ta avară?

– Cînd au descoperit că e mai uşor să obţii navlosiri cînd eşti şi proprietar de linie aeriană, ridică Dake din umeri. Şterge-ţi de pe faţă expresia asta acră, iubire. Întotdeauna ai ştiut că familia mea are bani. N-o transforma acum într-o crimă pedepsită cu spînzurătoarea.

– Le dispreţuiesc aroganţa, nu banii.

Reveni cu privirea la mica fereastră, spre cerul de azur şcămoşat ici şi colo cu nori. Îi trecu prin minte că nu-i cunoştea atît de bine familia, că numai verii lui o iritaseră cu obiceiurile lor pompoase, că-i cunoscuse fugar părinţii, iar aceştia fuseseră foarte politicoşi.

Era o zi spălată-de-mînă, îşi spuse Reesa. Vremea avea să fie minunată pe Insula Maria, ca de obicei. Surîse la gîndul micului petec de pămînt, lung doar de cincisprezece mile şi lat

de trei[1], în formă de potcoavă. Portul de la Maria era adînc şi navigabil, astfel că multe nave de croazieră, ca M/S *Windward* acostau curent acolo.

Reesa nu era sigură cînd adormise, dar dintr-o dată murmurele lui Barney şi Consuela încetară să mai pătrundă pînă la ea şi ochii i se închiseră.

– Trezeşte-te, iubito. Tocmai aterizăm, spuse încetişor Dake. Deschide ochii.

– Trează... sînt trează... bîigui ea, mişcîndu-şi capul înainte şi-napoi, cu pleoapele grele, ridicîndu-se în sfîrşit. Aruncă o privire pe fereastră, spre insula care gonea pe sub ei, în timp ce pilotul manevra avionul spre punctul de amerizare al hidroavioanelor, de lîngă plajă.

– Acasă, oftă ea.

– Casa ta e alături de mine, replică furios Dake, întorcîndu-i capul spre el. O privi cîteva momente, apoi sări în picioare, spunîndu-le ceva cu glas scăzut Consuelei şi lui Barney.

Reesa îl privi ducîndu-se în carlingă să-i vorbească pilotului, ştiind că gura-i stătea căscată,

1. 21/4,8 kilometri

moale.

– Ce dracu' crede că rezolvă stropşindu-se la mine?

– Reesa? Ai spus ceva? se aplecă înainte Consuela, peste centura de siguranţă, în timp ce avionul sălta pe mal, micile roţi purtîndu-l în susul rampei de pămînt uscat.

– Am spus că-mi pare rău că n-avem rechini ucigaşi pe lîngă Insula Maria, mormăi Reesa.

– Pe aceia îi poţi găsi în ape mai adînci, o informă Barney.

Consuela îi mai aruncă o privire Reesei şi-şi împinse logodnicul să se ridice, desfăcîndu-şi grăbită centura şi urmîndu-l.

– Hei, repede.

Barney se încruntă nedumerit.

– De ce ne grăbim aşa?

– Se anunţă uragan, spuse Consuela, după care se înghesui pe lîngă el, trăgîndu-l după ea.

Reesa îşi muşcă interiorul buzei.

– N-am să-mi descarc pe nimeni altcineva dracii, din cauza lui Dake.

– M-ai chemat, iubito? întrebă alene Dake, aplecat în deschizătura dinspre carlingă.

– Nu.

– E timpul să mergem, iubire.

Străbătu spre ea culoarul îngust, o ridică din fotoliu şi-i pecetlui gura cu gura lui, ca o ceară fierbinte.

– Abia aştept să-ţi cunosc noua familie.

– N-am să te las să le vorbeşti de sus, se jură Reesa, cu mîinile încleştîndu-i-se şi descleştîndu-se pe pieptarul cămăşii lui.

Mîinile lui i le apucară ca într-o menghină.

– Unde naiba vrei s-ajungi vorbindu-mi aşa? Nu mă cunoşti deloc.

– Şi tu nici tu pe mine, ripostă ea. Cred că asta a fost tot timpul problema. Nu ne cunoaştem.

Avea senzaţia că tocmai se înjunghiase singură. Dake o eliberă cu o smucitură care-o făcu să se clatine din tot trupul. O sprijini, cu chipul ca sculptat din piatră.

– Haide. Connie e nerăbdătoare s-ajungă acasă, şi mergem toţi cu acelaşi taxi.

– Al lui Tonio, remarcă Reesa, simţindu-se pămîntie şi neatrăgătoare.

– Al cui?

– Tonio are singura staţie de taxiuri de pe

insulă. Uneori, conduc verii lui, în zilele de vîrf cînd e acostată vreo navă, dar, alteori, Tonio duce oamenii acolo unde vor să meargă. Mai are şi o firmă de turism.

– Grozav, murmură Dake.

Consuela stătea ca pe ace cînd ajunseră la maşină, grăbindu-i să urce pentru a putea pleca.

Tonio le zîmbi în timp ce-şi îndesau cu toţii o parte din lucruri în micul portbagaj al maşinii, după care luă restul pe scaunul din faţă, lîngă el.

– Poţi să-i stai în poală, Maria, arătă Tonio spre Dake. N-o să se supere.

Dădu din cap şi zîmbi cînd Reesa îl fulgeră cu privirea.

– Hai, se strecură Dake pe bancheta din spate, întinzîndu-i braţele şi trăgînd-o de mînă, cînd ea ezită, după care şi-o aşeză în poală.

La început, stătu ţeapănă ca un vătrai, dar după cîteva minute de cotituri de-ale lui Tonio la curbe, claxonînd nefericitele găini care se rătăciseră în drum, la ciugulit de pietriş mărunt, fu aruncată la pieptul lui Dake.

Braţele lui o cuprinseră de îndată, strîngîndu-se astfel încît să nu se mai poată mişca.

– Comoduţ? susură el.

Nu-i învrednici întrebarea cu vreun răspuns.

Mîna lui începu să-i maseze spatele, fără ca ochii să i se desprindă un moment de pe faţa ei, făcîndu-i inima să se zbuciume înnebunită. Era atît de frumoasă! Iar el se excita teribil, ţinînd-o astfel.

– A, s-ar putea s-ajungem la timp pentru o porţie din tortul de ziua lui Miguelito, spuse fericită Consuela, în timp ce taxiul frîna, aruncînd-o pe Reesa înainte. Dar Dake era prezent ca s-o tragă înapoi la pieptul său, ciupindu-i ceafa cu dinţii.

– Iată-ne ajunşi.

Reesa se smulse din braţele lui şi aproape se rostogoli afară.

– Reesa, ai băut ceva? întrebă sumbră Consuela.

– Nu, h-am... începu Reesa, cînd deodată auzi un chiţăit de rîs.

Se răsuci, spre a-l vedea pe Miguelito ieşind clătinîndu-se pe verandă, cu Liza imediat după el.

– Dragul meu! exclamă Reesa, împingînd poarta şi repezindu-se pe cărare. La mulţi ani!

Îl săltă în sus, iar braţele dolofane ale copilului îi înlănţuiră gîtul, rîsul lui de încîntare inundîndu-i urechile.

– Dacă ştiam că vii acasă atît de repede, amînam petrecerea pînă azi, zîmbi Liza, sărutînd-o pe Reesa pe obraz, cu ochii îndreptîndu-i-se nedumeriţi spre Barney, apoi spre Dake.

– Iată, surîse Consuela, întinzînd mîinile spre Miguelito. Ştiam eu că va fi destul tort.

Se întoarse, cînd cineva o strigă pe nume.

– Uite-o pe mama.

Apoi reveni cu privirea spre Liza.

– El e Barney, Liza. Ne căsătorim.

Mama Diego, o femeie trupeşă şi zîmbitoare, auzi aceste cuvinte, în timp ce se îmbulzea pe poartă ca să intre în curtea vecinilor.

– Ce-i asta? N-ar trebui să aflu eu prima? Lucrează? Cum te simţi, Maria, copila mea? Ce mai emoţii?

Se opri, gîfîind şi reuşind să-i îmbrăţişeze pe Consuela, Reesa şi Barney în acelaşi timp.

Barney se retrase, făcînd o plecăciune curtenitoare, după obiceiul lui, spre mîna Ma-

mei Diego:

– Sînt fericit să vă cunosc şi veţi învăţa să mă plăceţi, căci vă iubesc fiica foarte mult.

Consuela izbucni în lacrimi şi-şi ascunse faţa la pieptul lui Barney.

În următoarea oră, se făcură prezentări, toată lumea vorbind odată.

Făgăduind să vină seara după cină, cînd avea să fie şi Miguel acasă şi puteau sărbători cu toţii împreună, Consuela plecă împreună cu Barney şi mama ei.

Tăcerea din zona bucătăriei-sufragerie fu spartă de rîsul în hohote al lui Miguelito, în timp ce Dake zăcea pe podea cu băieţelul, înşirînd piese de domino, pe care Miguelito avea voie să le răstoarne din nou.

Liza privi peste tejgheaua despărţitoare în porţiunea camerei, spre bărbatul zîmbitor şi copilul care chicotea. Apoi reveni cu ochii spre Reesa.

– Deci, Maria, surioara mea, eşti ceea ce-am crezut întotdeauna, Miguel şi cu mine, o persoană deosebită. Reesa Hawke! Doamne, te-am văzut în filme şi la televizor! Cum de nu mi-am dat seama?

Clătină din cap, zîmbind.

Reesa o îmbrăţişă.

– Dacă sînt deosebită, e fiindcă voi m-aţi lăsat să devin membră a unei familii deosebite. Asta nimic n-o va schimba.

– Şi chiar aşa e.

Dake stătea în deschizătura dintre bucătărie şi cameră, cu Miguelito în braţe.

– Vom reveni des pe-aici, iubito. Poate găsim prin preajmă pămînt unde să putem construi. Industria pescuitului m-a intrigat întotdeauna.

Îi zîmbi Lizei, neluînd în seamă expresia uluită a Reesei.

– M-am gîndit să merg cu el pe-afară, dacă n-aveţi nici o obiecţie.

– Cît timp Maria, adică Reesa, spune că sînteţi în regulă, sînteţi în regulă şi din partea mea, îi zîmbi Liza, făcîndu-i bezele băiatului care privea peste umărul lui Dake şi le făcea celor două femei cu mîna, ieşind amîndoi. Grozav bărbat. Dacă Miguel al meu ar şti ce gîndesc, mi-ar suci gîtul.

Rîse şi se întoarse spre chiuveta plină dè vase.

Reesa îşi muşcă buza spre a-şi opri cuvintele

furioase ce i-se ridicară în gît. Înăbuşi gelozia chinuitoare pe care-o simţi şi rîse împreună cu Liza.

– Îţi văd iritarea în ochi, soră a mea, spuse Liza, punînd o farfurie spălată pe scîndura de uscat. Cît îţi mai urăşti iubirea pentru acest om, şi totuşi m-ai strînge de gît dacă aş încerca un joc cu el.

– Nici vorbă, se arătă indignată Reesa.

Liza luă un prosop şi i-l întinse Reesei.

– Nu?

– Nu. Probabil te-aş împuşca.

Reesa se strîmbă cînd Liza rîse.

– Ce-am să mă fac? Vreau să revin la profesiunea mea, dar nu mai pot duce aceeaşi viaţă personală dinainte. M-ar sufoca...

Înghiţi un nod şi încercă să zîmbească.

– Nu-ţi face griji.

Liza îşi şterse mîinile şi o cuprinse pe Reesa cu un braţ.

– Ia-o uşurel. Întîi ce simţi că-i cinstit şi lasă-ncolo restul.

– Vreau să rămîn prietena ta apropiată şi să mă-ntorc din cînd în cînd să stau pe Insula Maria.

– Fireşte.

În noaptea aceea, cînd veni şi Miguel, casa răsună de rîsete şi cîntece şi toţi vorbind în acelaşi timp, pe cînd vecinii treceau unul după altul să-l cunoască pe americanul care venise să le-o ia pe Maria.

Reesa şi Miguel ieşiră în curte, pe poartă şi pe drumul de pămînt.

– Liza spune că ai vrea să rămînem familia ta, Maria, îi zîmbi Miguel, fără a folosi numele *Reesa.* Asta-i bine, fiindcă n-aveam de gînd să te las să pleci, surioară. Omul tău îmi zice că şi-a propus să cumpere moşia Stetson din capătul insulei. I-am spus că pămîntul e de vînzare.

Dădu cu piciorul într-o piatră.

– A mai spus şi că i-ar plăcea să intre partener în afacerile mele cu pescuitul.

Miguel se opri, privind-o.

– Şi Barney vrea la fel.

Apoi ridică iarăşi din umeri.

– Poate că mă transform în corporaţie.

Reesa rîse.

– Barney mi-a spus că vrea să intre în afaceri cu tine.

Redeveni serioasă, apoi dădu din cap.

– Dake Masters e un om cu principii şi un businessman bun. Poţi avea încredere în el, după cum poţi avea şi în Barney.

– Dar tu nu ai, surioară. N-ai încredere în inima lui, nici în a ta.

– Nu, aşa este. Însă voi reveni la actorie. Am hotărît că ar fi o prostie să renunţ la munca pe care-o iubesc. Chiar dacă găsesc multe satisfacţii pe vasul de croazieră, voi reveni la actorie.

Se întoarse, strecurîndu-şi braţul într-al lui.

– Am să revin acasă în vizită de două ori pe an, frăţioare.

– Mă bucur.

A doua zi dimineaţă, Reesa îşi făcu bagajul, lăsînd cîteva lucruri neîmpachetate.

– Mă-ntorc în trei-patru luni, le spuse ea lui Miguel şi Lizei, care aveau ochii umezi; Consuela şi mama ei plîngeau pe faţă; Miguelito rîdea şi o trăgea pe Reesa de ureche.

– Ne vom întoarce amîndoi, spuse Dake, dăruindu-i lui Miguelito o sărutare pe obraz. Am să cumpăr nişte ambarcaţiuni cît voi fi în

California şi-l pun pe un avocat să se intereseze de proprietatea aia.

Reesa deschise gura să spună ceva, dar Tonio opri în faţa porţii, cu un scrîşnet de frîne, amortizorul său stricat făcînd ca taximetrul să duduie ca un tractor.

Reesa îşi trase nasul, privind prin luneta maşinii şi făcînd cu mîna pînă dădură colţul spre drumul ce ducea la plajă, unde era hangarul hidroavionului.

– Nu plînge. Venim înapoi în trei luni, patru.

– Ştiu, dar a fost o vizită atît de scurtă. N-am avut timp să mă joc cu Miguelito.

– De-asta i-am invitat să vină de Crăciun la noi, în Santa Barbara. Vin şi Barney, Consuela şi mama ei. Am să trimit după ei propriul avion.

– Vin la noi? făcu Reesa, năucită. S-ar putea ca peste şase luni nici măcar să nu mai fim împreună.

– Vom fi împreună, spuse Dake printre dinţi. Săptămîna viitoare zburăm la Boston şi ne căsătorim în catedrala de acolo.

– Niciodată, horcăi ea. Vrei ca bunică-ta să facă un atac? Mamei şi tatălui tău le-au plăcut Cynthia şi Linda. Crezi c-aş suporta o ceremonie

cu oamenii sfîşiindu-mă din priviri pe la spate? E o nebunie.

– Perfect, acceptă el moale. Ne căsătorim în Nevada, apoi zburăm la Boston de Thanksgiving[1]. Foarte tradiţional.

Ieşi din maşină, cără valizele din portbagaj, împreună cu Toniq, şi le încărcă în hidroavion. Apoi reveni la taxiu, se aplecă şi privi înăuntru.

– Vii de bună voie? Sau vrei să te tîrăsc de-acolo cu forţa?

– Cînd ai devenit atît de-al dracu'? Atît de *macho?* pufni ea fierbînd, şi coborî din maşină; fără a-l privi, se îndreptă hotărîtă spre avion.

În timpul zborului spre continent, nu-şi spuseră prea multe. Dake citi, iar Reesa se uită pe fereastră.

Cînd aterizară la baza de hidroavioane din portul Miami, aceasta forfotea de fotografi şi reporteri.

– Crezi că le-o fi spus Henry? se înfioră Reesa în avion, îngrozită de prima ei debandadă de

1. Ziua Recunoştinţei, celebrată în fiecare an, în ultima joi a lunii noiembrie, în amintirea primilor colonişti din Massachusetts, recunoscători indienilor băştinaşi care i-au salvat de la moarte prin inaniţie dîndu-le de mîncare friptură de curcan.

presă după atîta timp. Niciodată nu-i plăcuse. Acum o ura.

– Nu. Henry vrea să-şi păstreze slujba.

Dake muşcă vorbele, smucind din cap spre pilot să deschidă sasul.

– Nu-ţi face griji. Mă descurc eu cu ei. Şi ţine minte, am acolo oameni de la pază care vor crea diversiuni pentru tine. Tu nu te opri pînă n-ajungem la hangar. Acolo te vom acorda cinşpe minute. Ne aşteaptă avionul meu la aeroportul Miami, gata de plecare.

Reesa dădu din cap, clipi la auzul zgomotului şi strigătelor care o asaltară cînd se deschise uşa, apoi îl urmă pe Dake pe trepte.

Oamenii se agitau şi năvăleau în jurul ei ca nişte valuri seismice. Zîmbi şi dădu din cap, dar nu spuse nimic, recunoscătoare că Dake o ţinea cu braţul, în timp ce-şi croiau drum cu forţa spre hangar.

Odată ajunşi acolo, întrebările începură să zboare spre ea ca rachetele.

– Miss Hawke, aici Wethering de la *Times*. E adevărat că n-aţi ştiut nimic despre acuzaţia asupra domnului Masters, de ucidere a dumneavoastră? Că nu ştiţi că a fost deţinut în celulă fără

mijloace de comunicare? Că marele juriu l-a inculpat pe baza probelor circumstanţiale şi a mărturiei prietenului dumneavoastră, Haddon James, care a spus că v-aţi certat încontinuu în croazieră?

– Da. Nu. Nu.

Reesa îi zîmbi radioasă reporterului, cu inima bătîndu-i într-o cadenţă dureroasă. „Oh, Dake, rău mai trebuie să fi fost pentru tine", îşi spuse.

– Miss Hawke, încă mai nutriţi sentimente de spaimă în legătură cu domnul Masters? E adevărat că aţi leşinat cînd l-aţi revăzut prima oară?

Un alt chip nerăbdător se împinse înainte, cu o cameră de filmat pe umărul omului de-alături.

Reesa le surîse tuturor reporterilor, cu mintea învîrtindu-i-se ca un computer în timp ce privea chipurile lacome. O privire piezişă spre Dake îi dădu de veste că stătea cu faţa spre ea, împietrit şi tăcut, sub bombardamentul de flash-uri al multor aparate.

Îşi drese vocea.

– E adevărat că am leşinat prima oară cînd l-am văzut pe Dake, fiindcă în acel moment mi-a revenit memoria. Ca să vă răspund la cealaltă

întrebare, privind sentimentele mele de teamă faţă de el, pot spune doar că n-aş vrea, n-aş putea să aleg de soţ un om de care m-aş teme sau în care n-aş avea încredere.

Scurta privire spre Dake îi prinse dilatarea ochilor, uşoară tremurare a buzelor. Îl luase prin surprindere! Se simţea minunat.

– Cînd vă căsătoriţi, Miss Hawke? Cînd vă veţi hotărî? Acum veţi juca în toate producţiile domnului Masters?

Întrebările zburau dense şi rapide.

Reesa continuă să răspundă, zîmbind şi dînd din mînă. Cînd simţi braţul lui Dake pe talie, se relaxă, uşurată. Avusese un moment cînd crezuse că va repudia cele declarate.

– Domnilor, începu rar Dake, cu o sprînceană arcuită, care-i înştiinţa că găsea apelativul inadecvat. Domnişoara Hawke şi cu mine încă nu ne-am decis unde ne vom căsători, dar se va întîmpla înainte de Anul Nou. Vă mulţumim. Asta e tot.

O luă de braţ şi-o conduse prin hangar, printr-o cameră, pe-o altă uşă pînă afară, urcînd-o într-o limuzină condusă de temutul Henry.

– Să mergem, Henry. O sută dacă ne scoţi la

avion, fără să ne urmărească nimeni.

– Am înţeles.

Henry înşfăcă volanul cu zelul unui predicator de ţară în drum spre întîlnirea cu o mie de potenţiali convertiţi care-l aşteptau.

Vîjîiră prin Miami, dar Reesa nu se mai tulbură. Ţinea ochii închişi şi stătea la pieptul lui Dake.

– Deci, iubita mea, m-ai salvat, îi şopti Dake în păr.

– Asta nu-nseamnă că trebuie să ne căsătorim... începu Reesa. Apoi faţa îi fu împinsă înapoi la pieptul lui.

– Ne căsătorim, dulcea mea, de îndată ce pot aranja. Apoi vom zbura înapoi la Boston pentru Thandsgiving. Şşşş, făcu Dake, cînd ea înălţă capul să vorbească din nou.

Zborul spre California fu lipsit de evenimente. Reesa era conştientă că Dake vorbea foarte mult la telefon, dar era prea obosită pentru a lua în seamă ce spunea. Aţipea în răstimpuri, refuzînd chiar şi să mănînce cînd Dake îi aduse o gustare.

În vis, se afla din nou în apă, chinuindu-se să strige, suspinînd că rămăsese singură...

– Iubito, nu! Trezeşte-te!

Glasul lui Dake pătrunse bezna coşmarului.

Reesa deschise ochii, clipind, agăţîndu-se de el.

– O, Doamne, credeam că-s din nou în apă.

Respiraţia îi palpita în suspine, încercînd să se controleze, cu o transpiraţie îngheţată şiroindu-i printre braţe şi trup.

– Urăsc visul ăsta.

– Bine, bine, o legănă Dake în braţe. Spune-mi-l de la-nceput pînă la sfîrşit. Poate asta îţi va elibera subconştientul.

Reesa oftă.

– Nu pot suferi nici să vorbesc despre el, dar poate că ai dreptate.

Oftă din nou.

– Mai ţii minte cînd am avut cearta aia furibundă despre Cynthia, despre angajamente şi căsătorii...

– Ai avut dreptate. Trebuia să-i fi spus Cynthiei că te iubeam, că voiam să mă-nsor cu tine.

Tăcu un moment.

– De fapt, chiar asta mă hotărîsem să fac. Puteam simţi cum lunecai tot mai departe de mine. Simplul fapt că ţineam la Cynthia nu era un

motiv să-i permit să presupună că n-aveam să mă mai căsătoresc niciodată.

Dake trase adînc aer în piept.

– Dacă n-aş fi fost atît de furios, ţi-aş fi spus despre hotărîrea mea, dar cînd mi-ai dat ultimatumul că mă părăseşti definitiv dacă nu discutăm despre o schimbare în stilurile noastre de viaţă, asta m-a enervat şi mai tare şi pur şi simplu m-am încăpăţînat.

Braţele i se strînseră în jurul ei.

– Am fost un prost şi am plătit scump pentru prostia mea.

– Amîndoi eram săriţi de pe fix în noaptea aia. Tocmai încasasem nişte împunsături de la Haddon în legătură cu relaţia noastră şi parcă eram o rană vie cînd te-am găsit în salon...

– Cu capsa pusă pentru bătaie... scrîşni Dake.

– Cearta aia parc-a fost o explozie, îşi aminti Reesa.

– Ca o bombă de-o megatonă, îi şopti Dake în păr.

– Eram atît de înfuriată, încît nici nu mai vedeam bine. A fost destul ca să mă facă mai nesigură pe picioare decît în mod normal.

– Se poate întîmpla aşa ceva din cauza furiei.

În glasul lui se simţea un gust amar. Reesa inspiră adînc.

– Am ieşit pe punte doar pentru un minut. Eram absolut decisă să mă duc la culcare aşa cum îţi spusesem, dar aveam nevoie de puţin aer curat. Stăteam pe dunetă, cînd am observat că una dintre funiile bărcii pneumatice se desprinsese. M-am uitat în jur după cineva, apoi m-am hotărît să cobor scara de la pupa şi s-o fixez eu. Mi-am scos pantofii...

– I-am găsit pe punte, răsună răguşit glasul lui Dake.

– ...apoi am coborît pe scară spre barcă. În timp ce încercam să leg la loc saula, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut peste marginea bărcii.

– Doamne!

Dake îşi plimbă gura peste părul ei şi în josul obrazului.

– Cînd ţi-am găsit pantofii, am... aproape c-am sărit eu însumi peste bord. Nebunia e cel mai potrivit cuvînt care să-mi descrie acţiunile de-atunci. Căpitanul a ameninţat că mă leagă şi mă-ncuie-n

cabină dacă nu mă calmez.

Reesa se retrase să-l privească. Dake continuă:

– Toate focurile iadului n-ar fi o pedeapsă mai mare pentru mine decît momentele alea. Am chemat prin radio elicopterele să vină de cum se lumina de ziuă.

– Miguel m-a găsit chiar înaintea zorilor. Lucra la undiţele lui. Manuel ţinea timona. Carlito era pe catarg. El m-a zărit, mi-au spus ei mai tîrziu. Sincer, nu-mi amintesc mult din drumul înapoi spre mal. Aveam febră de la lovitura suferită în cădere, la cap. Din pură obişnuinţă mi-am pus, înainte de-a coborî la barca pneumatică, vesta de plută care mi-a salvat viaţa.

– Dacă n-aş fi fost aşa de-ncăpăţînat şi nu rămîneam în salon... zise Dake, strîngînd-o la piept.

– Am fost amîndoi nişte proşti în noaptea aia, şi amîndoi am plătit pentru asta. Cît de fericită eram cu Miguel şi Liza, mi-era groază să aflu ce coşmar îmi alungasem din minte.

Gura îi tremură un moment.

– Uneori, eram sigură că omorîsem pe cineva – sau chiar mai rău.

– Eu regret foarte mult că n-am divorţat de Linda mult mai-nainte, şi regret că nu te-am luat de soţie în prima săptămînă cînd te-am cunoscut, şi ştiu că, în unele sensuri, în pofida a tot ce spuneai despre a nu te mărita, nu mi-ai putut ierta îndărătnicia.

– Dake.

Reesa simţi o căldură incomodă, recunoscînd adevărul spuselor lui.

– Nu m-ai iertat, aşa-i?

– Aş... aş vrea. Asta mă face să mă simt meschină, dar nu-i din ranchiună, doar... doar că simt că avem un nivel scăzut de încredere între noi. Relaţiile de care te poţi lipsi sînt atît de răspîndite în viaţa pe care-o duceam, încît cinismul e un rezultat firesc al majorităţii vieţilor din jur, inclusiv ale noastre. Eram prinşi într-un ciclu de nereuşite, cînd e vorba de viaţa personală. Majoritatea prietenilor noştri aveau căsnicii ratate, relaţii eşuate. Succesul era un cuvînt care mergea împreună cu cîştigul material, cu abundenţa banilor.

Dake inspiră acut.

– Ai devenit filosoafă de-a binelea, cît timp ai fost Maria Halcon. Săgeţile astea pe care

le-arunci sînt ascuţite ca acele.

– Am trăit într-o casă unde oamenii se iubeau fără egoism. Am preţuit sentimentele pe care le-am găsit acolo. Să descoperi că eşti o persoană săracă emoţional e o experienţă tristă, dar chiar cînd nu ştiam cine sînt, mi-am dat seama că cealaltă viaţă a mea nu era la fel de plină de împliniri ca a lui Miguel şi a Lizei. Parţial, ăsta a fost motivul pentru care n-am vrut să-mi recapăt memoria, sînt sigură.

Dake îi dădu drumul, rezemîndu-se de spătar, puţin mai departe de ea.

Tocmai cînd Reesa credea că-l supărase, el îi luă mîna şi-şi înlănţui degetele printre ale ei.

– Amară pilulă, să mă gîndesc că, după părerea ta, ceea ce-a fost între noi era un abur fără substanţă.

– Nu, nu cred asta. Cred că ceea ce-a fost între noi era foarte puternic, dar nici unul nu eram dispuşi să facem sacrificiile necesare unei relaţii nobile.

Îi zîmbi, simţindu-şi buzele tremurînd.

– Îmi declar partea mea de vină pentru vîrtejul nostru personal. Mi-a fost mai uşor să mă eschivez responsabilităţilor căsniciei, după cum îmi

îngăduia relaţia noastră. O, am argumentat că ar trebui să ne căsătorim, am strigat şi-am ţipat, da, dar n-am plecat de lîngă tine, nu-i aşa? Şi ar fi trebuit s-o fac, dacă chiar voiam ca lumea să se retragă din jurul nostru, dacă doream un cămin alături de tine.

Îşi înghiţi lacrimile, sfîşiată de propria-i mărturisire.

Opt

Intrînd cu pas nesigur într-unul din saloanele aeroportului Los Angeles, ocrotită de braţul lui Dake, Reesa se întoarse spre reporterii cărora agentul ei, Ben Secomb, le permisese să intre în încăpere şi s-o chestioneze.

Ben o îmbrăţişă, cu lacrimi în ochi.

– În primele douăzeci şi patru de ore nici n-am putut să cred, îngeraşule. Ce bine-mi parte că te văd!

– Şi mie-mi pare bine că te văd, Ben.

Reesa interceptă privirea dură dintre Dake şi impresar. Nici unul nu-l simpatiza prea mult pe celălalt, iar Reesa simţi că Ben era pesemne unul dintre cei care îl acţionaseră pe Dake în instanţă pentru crimă.

– Ăă, Dake şi cu mine ne căsătorim. Ne hotărîsem înainte ca eu să cad din barca pneumatică.

– Aşa?

La cuvintele ei, pe chipul lui Seacomb apăru neîncrederea, după care se risipi într-o mască lipsită de expresie.

– V-aţi certat în noaptea cînd ai căzut în mare... şi nu-ţi mai aminteai, şopti Ben, cu un ochi spre ziariştii care se adunau în jur.

– Dake şi cu mine ne certăm din orice, dar n-a încercat să mă omoare, şi contest toate aluziile că ar fi putut conspira în accidentul meu, declară Reesa, rămînînd cîteva momente cu ochii spre Ben.

Acesta inhală, dînd din cap, înţelegător.

– În regulă.

Îl privi pe Dake, cu ochii sclipindu-i un moment, pentru a reveni apoi spre Reesa.

– Nu trebuie să le spui mare lucru, arătă el din cap spre mulţimea de reporteri. Dar vor dori

cîteva răspunsuri.

– Perfect. Acum mă simt mai bine.

Se simţea într-adevăr. Memoria ei părea să aibă cîştig de cauză, amintindu-şi de alte interviuri, de alte întîlniri cu presa.

Cu Ben într-o parte şi Dake în cealaltă, îşi lipi pe faţă un zîmbet larg şi se întoarse spre mulţime.

– E adevărat că vă măritaţi cu Dake Masters? Ştiaţi că mulţi oameni credeau că el v-a omorît?

Din gîtul Reesei răzbătu un rîs argintiu, cînd adrenalina începu să-i curgă prin vene.

– Da. Ăsta ar fi un scenariu grozav. Poate că, odată ce ne căsătorim, Dake şi cu mine vom colabora la un asemenea film. Cred că premisele sînt fascinante.

– Miss Hawke, cînd vă căsătoriţi?

– Încă nu s-a stabilit data.

Întrebările zburau spre ea ca nişte gloanţe, dar Reesa se bucura că le putea para pe cele mai multe. Totuşi, era un calvar şi începu să simtă un tremur în membre.

– Asta a fost tot, domnilor. Domnişoara Hawke e obosită.

Auzindu-l, Reesa se răsuci spre Dake.

– De unde-ai ştiut? şopti ea.

– Am ştiut.

O privi, fără să-şi ascundă căldura din ochi.

– Hai acasă.

Reesa ezită. Detesta să se-ntoarcă în casa din Santa Barbara. Acolo erau fantome pe care nu voia să le înfrunte.

– N-ai de ce-ţi face griji, se aplecă Dake spre ea, neluînd în seamă insistenţele presei pentru „doar încă o-ntrebare, miss Hawke." Vom sta în casa lui Bill Hanks de pe Malibu Beach.

Dake se referise la regizorul cîtorva filme cu Reesa, care nu numai o dată lucrase şi cu Dake.

– E plecat la filmare.

Reesa se simţi uşurată că nu mergeau la Santa Barbara.

– Reesa, o luă Ben de braţ. Ar trebui să stăm de vorbă. În clipa cînd presa şi băieţii din afaceri au descoperit că reapăruseşi, telefonul meu a-nceput să sune de sărea din furcă. E cazul să discutăm ce facem.

– Te sun eu după ce ne instalăm. Poţi trece pe la noi.

Reesa auzi sîsîitul aerului tras în piept de către Dake, dar nu se întoarse către el.

– În regulă. Sună-mă.

Ben se întoarse spre mulţime, cu cîteva cuvinte finale, în timp ce un asistent le făcea semn lui Dake şi Reesei să-l urmeze pe o uşă.

După ce străbătură un coridor întortocheat, ajunseră la o uşă care dădea afară, unde-i aştepta o maşină. Motorul Buick-ului 1976 era pornit, dar în maşină nu se afla nimeni. Îndoiturile şi vopseaua decolorată sugerau clar cam ce se găsea sub capotă.

Reesa îi zîmbi lui Dake cînd acesta-i deschise portiera din dreapta maşinii, să intre.

– Încă o mai ai pe Peachy[1] , văd.

Se referea la Buick-ul cu care Dake alerga uneori în cursele derby pe plajă. Deşi de cîţiva ani n-o mai făcuse, continua să ţină maşina în funcţiune, dar exteriorul acesteia s-ar fi putut prezenta mai bine, cu puţină bunăvoinţă.

– Da. Pentru aşa ceva, fata asta bătrînă se potriveşte de minune. Cine s-ar gîndi că strălucitoarea Reesa Hawke ar circula cu-o rablă?

Reesa se strecură pe bancheta tapiţată cu piele.

1. „Piersicuţă"

– Atunci se vede că habar n-au cum e Peachy pe dinăuntru.

Frecă bordul capitonat cu piele, privind complicatul sistem stereo de dedesubt.

– Pune-ţi ochelarii de soare, iubito, o instrui Dake, ambalînd motorul cel puternic. Asta nu înseamnă că nu i-am putea întrece la viteză, cu Peachy.

Mîinile i se încleştau şi se descleştau pe învelitoarea de piele a volanului, ochii licărindu-i spre ea cu emoţie şi amuzament.

– Pune-ţi centura.

Reesa îşi aminti că Dake n-o lăsa niciodată să călătorească sau să conducă maşina, fără centură de siguranţă. Şi-o strînse, îşi potrivi ochelarii şi îl privi.

– Abia aştepţi să te iei la întrecere cu presa!

Dake ridică din umeri.

– Nu abia aştept, dar nu m-ar deranja deloc.

Scoase maşina din partea dosnică a clădirii tip Quonset[1] şi o conduse pe un drum de acces, care ducea în faţa clădirii aeroportului.

– Cînd eşti la-ndoială, fă opusul la ceea ce s-ar

1. Gen de barăci sau hangare demontabile, foarte uzitate în activităţile militare şi civile americane.

aştepta.

Îşi puse şi el ochelarii, apoi se dichisi cu o bonetă cadrilată, scoasă de după parasolar.

Reesa rîse, după care îşi acoperi gura cu mîna.

– Nu mai rîde de casca mea de şofer, puştiule, mîrîi Dake, oprind la intersecţia din faţa aeroportului. Uită-te la ei, abia pronunţă el cuvintele, în timp ce hoarde de cameramani şi reporteri alergau peste drum, spre parking, fără a se osteni măcar să privească spre Buick-ul tamponat.

Reesa nu răspunse, fără a-şi da măcar seama că-şi ţinea respiraţia, pînă-i dădu drumul într-un oftat, cînd ultimul ziarist alergă prin faţa maşinii.

– Relaxează-te, iubito, spuse Dake; întinzînd mîna şi apucînd-o de genunchi. Vom fi acasă înainte ca ei să-şi fi dat seama c-am plecat. În două săptămîni, zburăm înapoi la Boston. Peste înc-o săptămînă, cel mult, vom fi cununaţi.

– Dake, nu cred că...

– Ne cununăm, Reesa. Problemele le lămurim după aceea.

– Nu mi se pare tocmai momentul cel mai potrivit, nu crezi? se răţoi ea, iritată de presupunerea

lui că vor avea probleme, chiar dacă un glas lăuntric îi spunea că ea şi Dake aveau să aibă întotdeauna păreri diferite despre cîte un lucru. Erau prea volatili, ca să navigheze lin, prin indiferent ce tip de relaţie.

– Familia mea nu crede în divorţ.

– Ai un singur unchi, Lionel Hawke, pe care oricum nu-l vezi prea des. Alte rude nu mai ai. În plus, nici familia mea nu crede în divorţ.

– Eşti divorţat! îl atacă Reesa.

– Sînt, recunoscu el moale, înscriind maşina spre ieşirea care avea să-i scoată la drumul de coastă, spre ascunzătoarea lui Bill Hanks. *Noi* nu vom fi – niciodată. Nu le-ar prinde bine copiilor.

– Copiilor! Care copii? Nici unul din noi nu vrea copii, minţi ea.

– Ba vrem. Amîndoi vrem. Te-am privit alături de Miguelito... şi am descoperit că doresc foarte mult să am un copil cu tine, declară Dake fără inflexiuni. Lui Robert i-ar plăcea să aibă un frate sau o soră. Şi-apoi, iubirea mea, cred că problema s-ar putea să ne fi scăpat din mîini.

– Ce vrei să zici? îl privi ea, simţindu-se ca un iepure în capcană.

– Nu te mai uita la mine de parc-aş fi gata să trag pe dreapta şi să fac dragoste cu tine. Nu că ideea n-ar fi tentantă. Doar că sînt dispus să am răbdare pînă ajungem acasă.

Zîmbi, aruncîndu-i o privire cînd Reesa pufni scandalizată.

– Iubirea mea, îţi luai pilula cînd călătoreai pe *Windward?*

– Nu te priveşte. Eu nu te-am întrebat despre legăturile tale amoroase, nu?

Imaginaţia i se inflamă, la gîndul femeilor care-ar fi putut exista în viaţa lui, în timp ce ea era presupusă moartă.

Dake avu senzaţia că cineva tocmai îi înfipsese un pumnal foarte ascuţit în piept. Nu-i trecuse prin minte, cu adevărat, că Reesa ar fi putut avea o aventură cu cineva.

– Cine? croncăni el.

– Cine ce? se încruntă ea, întrebîndu-se dacă-l durea ceva.

– Nu te juca cu mine, Reesa. Nu-mi place.

Trînti mîna pe volan, cu piciorul apăsînd pedala de acceleraţia, făcînd maşina să se repeadă înainte ca un meteor.

– Cine-a fost bărbatul cu care erai încurcată

înainte să te găsesc, înainte de a-ţi reveni memoria?

Preţ de-un moment arzător ca focul iadului, îi fulgeră prin gînd că Reesa nu uitase nimic, că nu dorise să se mai întoarcă la el datorită acelui bărbat.

– N-ai nici un drept să-ntrebi... începu ea, cu buzele strînse, după care îl văzu pălind. Nici unul, şopti. N-a fost nici unul. În cea mai mare parte a timpului am fost împreună cu un grup. Nu m-am apropiat de nimeni anume.

Dake înghiţi de trei ori, dar tot nu-şi putu face cuvintele să răzbată dincolo de gîtul contractat. Simţea muşchiul palpitîndu-i pe obraz, fără însă să şi-l poată controla. Nici chiar după ce Reesa dispăruse, iar el suferise atîta de singurătate, nu-şi dăduse seama ce putere avea asupra lui. Era sîngele lui, carnea lui şi, s-o ia toţi dracii, acum nu mai putea trăi fără ea.

Se aplecă spre el.

– N-am vrut să te rănesc.

Vocea-i era scăzută. Îşi strecură mîna pe sub braţul lui, cu inima bătîndu-i mai repede, cînd el i-o strînse lîngă trup.

– Sînt mai paranoic în legătură cu tine decît

ştiam, cred, zîmbi Dake strîmb, aruncîndu-i o privire scurtă. Îţi luaseşi pilula, iubito?

– Nu, nu, sigur că n-o luasem. Nu simţeam nevoia.

Îşi rezemă capul pe umărul lui, scoţîndu-i ochelarii de soare cînd aceştia i se răsuciră pe faţă.

– Şi, ţine minte, n-am folosit nimic în noaptea cînd am făcut dragoste, o informă Dake calm.

Reesa sări dreaptă, privind prin parbriz.

– Aş putea fi însărcinată, şopti ea.

– S-ar putea.

Îşi apăsă mijlocul cu palma.

– Familia mea nu crede în avort.

– Nici a mea, şopti şi Dake.

– A, familia ta crede în toate expedientele, filfii Reesa din mîna dreaptă, continuînd să-şi apese pîntecul cu stînga.

– Adevărat, dar n-au nici o treabă cu noi. Acum sîntem o familie.

Reesa îl privi cu gura căscată.

– Crezi tu?

– E foarte posibil.

Scoase un oftat de uşurare cînd o văzu zîmbind amuzată.

– Robbie ar cădea în extaz.

– Zău că da, chicoti Reesa; apoi se îndreptă din nou de spate. Filmul meu! Acum trebuie să-l termin, Ben a zis...

– L-am auzit. Ne descurcăm noi cumva.

Cotiră pe un drum privat, care avea să-i ducă la casa lui Bill, oprindu-se să se identifice la paznicul de la poartă. Apoi trecură, pornind pe drumul îngust din spatele locuinţelor frumoase, amplasate la mari intervale una de alta.

– Ben era printre cei care te-au acuzat, nu-i aşa? întrebă Reesa.

Cîteva momente, singurele sunete fură duduitul motorului şi valurile mării.

– Ştiu c-aşa a fost, Dake. Am putut-o citi azi în ochii lui. Ştiu că voi doi nu vă agreaţi, dar niciodată n-am crezut că s-ar ajunge atît de departe.

– Agentul tău te iubeşte aproape la fel de mult ca mine! A reacţionat din durere după tine şi antipatie faţă de mine.

Apucă volanul cu ambele mîini.

– Dar să nu te-aştepţi din partea mea să-l plac. Nu-mi place, dar înţeleg de ce-a făcut-o.

Reesa nu negă spusele lui Dake. Ştiuse dintot-

deauna că Ben ţinea la ea, dar niciodată nu îngăduise ca relaţia lor să devină altfel decît platonică. Îl plăcea pe Ben şi-i respecta judecata în afaceri, însă nu exista decît un singur bărbat pe care să-l poată iubi, iar acesta stătea lîngă ea.

– N-ar fi trebuit să-l invit la noi. Îl voi suna şi aranjez să ne-ntîlnim la birou.

– Nu. Prietenii şi asociaţii tăi profesionali sînt bineveniţi la noi în casă. Voi evita doar să vorbesc cu el, o asigură Dake.

Reesa îşi făgădui că n-avea să-l pună pe Dake într-o asemenea situaţie. Cîţi alţi oameni îi mai făcuseră acelaşi lucru? Cîţi îl acuzaseră că o ucisese? Cîţi îi întinaseră numele?!

– Cred că nu mi-am dat seama cît de mulţi oameni au crezut că-mi făcuseşi rău. Probabil c-a fost îngrozitor. A avut şi munca ta de suferit?

Dake ridică din umeri.

– Cred că da, dar, sincer, multe din cele ce mi s-au spus, mie şi despre mine, nu m-au atins. Eram atît de nenorocit fără tine, încît nu-mi mai păsa ce se-ntîmpla în jur.

Un moment, deveni ţeapăn.

– Nu-ncerc să dau vina pe tine, Reesa. Atît

doar că..

– Ştiu. Ştiu cum trebuie să fi fost. Fiindcă, dacă te-aş fi crezut mort, nici eu n-aş mai fi vrut să trăiesc. Aş fi fost ca o zombi.

Ajunseră la vilă şi-şi descărcară repede bagajele. Dake introduse maşina în garaj şi încuie.

– Mîncarea! gemu Reesa, în timp ce mergeau spre aripa cu dormitorul.

– Nici o grijă. Bill a pregătit provizii. Tot ce-avem de făcut timp de-o săptămînă e să înotăm, să ne relaxăm, să stăm de vorbă şi să discutăm unde-ar fi mai bine să ne căsătorim.

– În Nevada, spuse Reesa, cu gura luînd-o pe dinainte.

Dake se opri în plin balans al unei valize spre un rastel de bagaje.

– Judecătorul ăla de pace de lîngă Reno care ne-a îndrumat cînd căutam cazionul Dancer's...

Valiza bufni pe podea. Dake pocni din degete, apoi veni spre ea.

– Îi dau telefon, spuse, ieşind în fugă din dormitor.

Reesa se lăsa moale pe pat.

– Nu mă pot mărita cu Dake, şopti ea.

„Dacă aşa simţi", interveni celălalt *eu* al ei,

„du-te la el şi spune-i!"

– Nu pot, răspunse Reesa.

„Atunci nu te mai purta ca o proastă şi acceptă faptul că te măriţi cu el."

Reesa gemu.

– Vreau să mă mărit cu el. Îl iubesc. Dar cum pot fi sigură c-o să meargă?

Se ridică, începînd să se-nvîrtă prin încăpere, dar continuă să se certe cu sine însăşi.

„Garanţiile ţin de lanţuri şi alte mici bijuterii, nu de căsnicii," îi spuse ferm glasul lăuntric.

Reesa se smulse din capcana dialogului şi merse la consola telefonului de lîngă pat. Trecu pe linia a doua şi formă un număr.

– Unchiul Lionel? Da, eu sînt, Reesa. Sînt bine. Am...

Copleşită, izbucni în plîns.

– Nu, nu, unchiule Lionel, mă simt bine. N-am vrut să te întristez. O, unchiule Lionel, nu! Nu te-am auzit niciodată plîngînd. Da, da, voi veni de Crăciun. Ăă... Unchiule Lionel, am să-l aduc cu mine şi pe Dake. Ne căsătorim curînd. O... îţi mulţumesc. Voi fi fericită. Acum, rămîi cu bine. Îţi dau telefon cînd ne-ntoarcem din Est. La revedere.

Puse receptorul la loc, cu degetele tremurînde. Niciodată nu vorbise atît de deschis cu unchiul ei. Dake avea dreptate. Îl zguduise vestea morţii ei.

– Merg de Crăciun să-l văd şi vom sta de vorbă! dădu Reesa din cap. Acum, de-aş putea numai să cred că fac bine, măritîndu-mă cu Dake...

– Iubito, te cerţi cu tine însăţi? întrebă alene Dake din uşă, cu un umăr proptit de tocul acesteia.

– Încerc să fiu raţională, răspunse ea nervoasă. Nu mi se pare că are sens să ne căsătorim.

– Nici o grijă. Am să-ţi dau o garanţie scrisă că vom avea o căsnicie fericită timp de şaizeci şi cinci de ani. După aia, ne vom încerca norocul cu altcineva.

– În scris... cu martori?

– În scris cu martori.

– Ar trebui să ţină.

– Şi eu cred.

Dake străbătu odaia şi se aplecă s-o sărute pe nas.

– În vremurile astea, trebuie să ai mare grijă.

– *Caveat emptor*[1], îşi frecă Dake nasul de gîtul ei.

Da. Cumpărătorul să se ferească. Reesa se cuibări lîngă el. Apoi se îndreptă din nou.

– Ne trebuie un testament. Îţi las banii mei ţie şi lui Robert, dar vreau ca o parte să le parvină Lizei şi lui Miguel şi vreau să rămînă bani şi pentru Miguelito, dacă vrea să meargă la facultate.

– Bună idee. Îl pun mîine pe Sam să se ocupe de asta.

O trase din nou spre el, legănînd-o la piept.

– Da, aşa mă simt mai bine.

– De-asta sînt aici, ca să te fac să te simţi mai bine.

Reesa îi zîmbi şi-i văzu gura coborînd spre a ei; îşi despărţi buzele cînd se atinseră, arcuindu-şi trupul lipit de el.

Dake ridică puţin capul:

– Mă trezeam noaptea, avînd impresia că te ţineam aşa. A fost un iad. Pînă la urmă m-am mutat din casă, dar tot nu puteam dormi. Mă tot gîndeam că trebuia să mă-ntorc în Caraibe, că te voi găsi undeva.

1. (Lat.) „Păzească-se cumpărătorul".

O ridică în braţe şi o duse spre un scaun, în faţa glasvandului glisant, care dădea spre un balcon.

– Cînd mi-a dat telefon Jazz Leaman, în prima clipă nici n-am vrut să vorbesc cu el. Credeam că e altă momeală ca să mă facă să vorbesc deschis despre tine. Se făceau nişte acrobaţii incredibile, Reesa. Am găsit oameni care scotoceau prin gunoaiele de la noi, făceau fotografii prin ferestre, mă acostau pe stradă, înhăţîndu-mă de braţ şi ţinîndu-mă în timp ce cîte unul mă fotografia şi-mi punea întrebări...

– Doamne! îşi petrecu Reesa braţul peste pieptul lui, protectoare. Nu era nimeni care să te apere?

– Lydia Freedman s-a arătat plină de solicitudine, îi rînji Dake. Reesa se desprinse din îmbrăţişare, privindu-l mînioasă.

– Întotdeauna te-a dorit.

– Da. Aşa mi-a şi spus, rîse Dake.

– Dracu' s-o ia.

Rîse şi Reesa, fără însă să-şi poată alunga din cap imaginea lui Dake şi a Lydiei împreună în pat.

– Nu, nu m-am culcat cu ea. I-am fost

recunoscător pentru sprijin, însă pe vremea aia mi-era groaznic de greu să mă leg de cineva.

– Nu te-ai culcat cu nimeni cît timp am fost despărţiţi?

Reesa trase adînc aer în piept, apoi spuse:

– Uită întrebarea. A fost nedreaptă.

– Da, aşa a fost, dar îţi voi răspunde. M-am culcat cu o femeie cînd m-am dus, după o săptămînă de băut, în Las Vegas, la patru luni după dispariţia ta. Ieşisem din puşcărie şi mi-era milă de mine însumi. M-am dus în Vegas şi-am început să joc şi să beau, stînd treaz toată noaptea. Paula a fost persoana pe care am luat-o la mine-n cameră după trei zile...

Reesa îi văzu muşchiul tresărind pe obraz.

– Nu-i nevoie să-mi spui mai mult.

– Credeam că după patru luni ar fi trebuit să încetez să-ţi mai văd chipul noaptea. Sinuciderea nu figura pe lista mea de soluţii, dar mă simţeam de parcă m-aş fi omorît deja. Am făcut sex cu fata aia foarte frumoasă şi în locul ei te-am văzut pe tine.

Dake îi dădu drumul pentru a se aplèca înainte, cu coatele pe genunchii şi bărbia rezemată în mîinile împreunate.

– Asta nu-i o adevărată confesiune, dar vreau să ştii că a doua zi Paula m-a părăsit. A spus că eram *zombi* şi ar fi trebuit să-mi găsesc un mormînt şi să mă-ngrop.

Îşi drese glasul.

– I-am dat dreptate. M-am trezit din beţie, am revenit la Los Angeles şi am început munca la un nou film. Cea mai mare parte am tras cadrele în munţii Sangre de Crist. Cînd m-am întors, după trei luni de aer curat şi relativă singurătate, m-am simţit gata să-mi reiau viaţa şi să-ncep o acţiune judiciară pentru a-mi reabilita numele.

Se întoarse s-o privească pe Reesa, care stătea rezemată de perne.

– Casa noastră am scos-o la vînzare şi am cumpărat o vilă mică pe plajă, nu departe de-aici. Nu-i la fel de izolată ca asta, şi nici pază n-are.

Se aşeză la loc, cu un oftat, punîndu-şi mîna pe genunchiul ei.

– Aşa m-a găsit Leaman. Nu i-am răspuns la mesajele pe care mi le-a lăsat pe robot, aşa că a venit la casa de pe plajă. Eram gata să-i dau un pumn în nas. Apoi însă, m-a convins că te văzuse. A spus că slăbiseşi, însă aveai aceeaşi voce şi te fotografiase de-atîtea ori înainte, încît

era sigur că nu se putea înşela. Cu cît îl ascultam, cu-atît creştea mai mult speranţa în mine – şi mă cuprindea o furie mai puternică! Chiar în timp ce mă năpădea bucuria, mă şi înfuriam. Parc-aş fi fost tăiat în două cu fierăstrăul. Îi datorez mult lui Jazz Leaman şi-al dracu' să fiu dacă nu voi avea grijă să poată găsi o slujbă la mine oricînd vrea.

Dake îi împinse genunchii în jos, apoi îşi coborî capul în poala ei.

– Ştii că în timpul zborului spre Miami, apoi pînă la Grand Caymans, eram sigur că nu eşti tu şi mă bucuram şi sufeream în acelaşi timp. Începusem să revin puţin la viaţă, să fac faţă unei lumi în care nu exista nici o Reesa Hawke. Nu voiam nimic care să-mi redeştepte chinul pierderii tale, pe care tocmai îl comprimasem într-o durere surdă din adîncul sufletului.

– Cînd te-am văzut, în ziua aia...

Reesa clătină din cap, depănîndu-i părul des cu mîinile.

– În primul moment, orbitor, am crezut că-mi jucaseşi o farsă macabră. M-am descărcat pe tine.

Braţele lui se încovrigară împrejurul mijlocului

şi-şi apăsă faţa în pîntecul ei.

– Niciodată n-am să te mai scap din ochi. N-aş mai putea suporta.

– Toate proiectele în care eşti implicat ne vor despărţi pentru o parte din timp.

– Nu, spuse Dake ferm. Îmi voi lăsa asistenţii să rezolve tot ceea ce m-ar putea ţine departe de tine.

– Plănuisem să te scot la cumpărături, să luăm haine, azi după-amiază cînd aveai să fii mai odihnită.

Se ridică, privind-o, cu flacăra ca topazul în ochii săi de tigru.

– Am fixat chiar întîlnirea cu Zaza, murmură el, exact înainte de a-şi înfunda faţa între sînii ei.

– Bună idee, spuse Reesa, aerul ieşindu-i din plămîni cu un şuierat, în timp ce gura lui i se încleşta pe sfîrcul unui sîn, prin materialul subţire al rochiei.

– Ne-am putea duce la culcare împreună, răsună înăsprit glasul lui Dake.

Reesa coborî ochii spre el.

– Hai.

– Doamne, femeie, mă topeşti ca apa, gemu Dake. Apoi îşi urni în sus trupul, desprinzîndu-i-se

din braţe. Cînd picioarele lui atinseră podeaua, se întoarse spre ea şi o ridică de pe canapea, într-o îmbrăţişare.

– Pentru un om topit ca apa, nu te descurci deloc rău, îi chicoti Reesa pe gît.

– Superman, ăsta-s eu, şopti Dake în părul ei. Gura lui îi lunecă în jos pe obraz, căutîndu-i gura, muşcînd-o uşurel cu dinţii. Ce gust dulce, observă, pe un ton lasciv.

– Mulţumesc, răsuflă ea sufocată, ridicînd mîinile să-i cuprindă capul, pentru a-i aduce gura la loc peste a sa.

Sărutul continuă la nesfîrşit, gurile căutîndu-li-se, agăţîndu-se una de alta, ca şi cum de-asta ar fi depins supravieţuirea amîndurora.

Reesa îl simţi descheindu-i rochia de călătorie, din mătase, împingînd-o la umeri, pînă cînd veşmîntul îi alunecă de pe trup.

– Îmi place la nebunie că nu porţi sutien.

Zîmbetul nătîng părea amplificat de urmele de ruj de pe gura şi obrajii lui.

– Mi-au zis că nu pătează.

– Ce?

– Rujul meu de pe faţa ta. Mi-au spus, la magazinul de cosmetice, de unde l-am cumpărat,

că nu lasă urme.

– Dă-i în judecată, răspunse Dake, cu mîinile încleştîndu-i-se pe fesele ei şi săltînd-o peste trupul lui. Nu cred că mai ajungem pînă-n dormitor.

– Nu?

– Nu.

Chipul îi era aproape de-al ei. Îi putea vedea porii mici ai pielii curate, mica umflătură din mijlocul nasului ei drept, în locul unde se lovise în copilărie, căzînd de pe bicicletă şi rupîndu-şi-l. Ochii migdalaţi păreau de jad verde-lucios. Gîtul arăta aproape fragil, după cît slăbise, şi totuşi părea sănătoasă.

– Te doresc foarte mult. Te vreau de soţie, de amantă, de mamă a copiilor mei, şi n-am să accept un răspuns negativ.

– S-ar putea să regreţi. Tind s-o fac pe şefa, îşi lipi Reesa faţa de a lui, astfel că gurile şi nasurile li se întîlniră.

– Ştiu asta – au! M-ai ciupit. Poţi să faci pe şefa, să faci cu mine ce vrei.

– Ha! Aş trăi s-o văd şi pe-asta!

Reesa îl strînse pe după gît.

– Persoana care-i destul de puternică pentru a

face cu tine ce vrea, trebuie să fie un Goliat al zilelor noastre.

– Nu numele ăsta l-aş alege pentru tine, dar dacă-ţi place, aşa am să-ţi zic – Goliat.

Ochii lui Dake erau închişi, ca şi cum ar fi avut nevoie de-o supremă concentrare pentru a-i iubi trupul cu gura şi mîinile. Cu încetinitorul, se lăsară amîndoi pe covorul de alpaca bej, asprimea moale a fibrelor naturale, dînd un impuls erotic nervilor deja inflamaţi.

– Ai cea mai albă piele din lume. Arată de parcă nu s-ar putea bronza niciodată, c-ar fi prea fragilă pentru razele soarelui, şi totuşi te bronzezi atît de frumos.

Dake îi examina trupul cu privirea, mîna lui cutreierînd într-o uşoară explorare peste piele.

– Catifea, oftă, coborîndu-şi chipul spre abdomenul ei.

– Dake... suspină Reesa. Vreau mult să mă mărit cu tine.

Era ca şi cum mărturisirea i-ar fi fost smulsă din suflet, pe cînd trupul i se arcuia în întîmpinarea trupului lui.

– O, iubirea mea, şi eu o vreau la fel de mult. Vreau să ştii. Te voi dori şi cînd o să am nouăzeci

de ani.

– Te rog, iubeşte-mă întotdeauna.

Privi în ochii aceia arzători şi simţi că se topea.

– Niciodată n-am ştiut ce înseamnă senzualitatea, pînă n-ai făcut tu dragoste cu mine, dar sensul cuvîntului s-a adîncit cînd am locuit cu Miguel şi Liza şi am văzut iubirea palpabilă dintre ei. Doresc dragostea noastră fizică, dar vreau să facem dragoste şi cu minţile, cu spiritul. Te vreau tot, Dake.

Dake înghiţi dureros, simţindu-şi anii de încredere-n sine, de conştiinţă a capacităţilor sale mentale şi fizice, de iubire a riscului, concentrîndu-se cu totul asupra femeii fragile şi totuşi puternice de-alături. Întruchipa tot ceea ce însemna pentru el feminitate, dar n-o văzuse niciodată tîrguindu-şi calităţile. Înfrunta oamenii şi stavilele cu capul înainte, însă avea o atingere dulce, blîndă, care-l făcea să i se-nvîrtească minţile. Vocea-i era puternică şi sigură. Dovedea o incredibilă agerime în afaceri şi era mai feminină decît orice fiinţă pe care-o cunoscuse vreodată.

– La ce te gîndeşti?

Reesa îşi trecu unghiile peste spatele lui,

tremurul lui Dake sub mîinile ei, făcînd-o să se simtă puternică.

– Descopăr în fiecare zi lucruri noi care mă ţin în vîltoare, dar nici unul din cele vechi nu se schimbă. Mă faci să fiu în acelaşi timp slab şi puternic. N-o înţeleg, şi totuşi e cea mai simplă ecuaţie din lume. Tu şi dragostea sînteţi, pentru mine, egale cu viaţa. Aduci culoare în cenuşiul vieţii, aduci sunet şi armonie într-o lume stearpă, goală de orice sonoritate, îmi aduci furnicături în amorţeală, împingi simţirea prin tot organismul meu.

Rîse cu jumătate de gură şi-şi îngropă faţa în gîtul ei.

– Ai rămas cu gura căscată.

Reesa îşi simţi tremurul mîinilor în timp ce-i mîngîia părul des şi castaniu.

– Mă şochează că eşti în stare să exprimi în cuvinte emoţiile şi reacţiile mele faţă de tine... în cuvinte atît de perfect.

Îi cuprinse faţa cu mîinile.

– Avem prea mult? Vom pierde?

– Nu vom pierde nimic, spuse aprig Dake. Zi de zi le vom ocroti.

– Nu putem fi egoişti. Egoismul ofileşte iu-

birea.

Reesa se culcă pe-o parte, cu faţa spre Dake, trupurile stîndu-le strîns lipite la coapse, la şolduri, la piept şi la gură.

– Nu ne vom despărţi. Despărţirea provoacă anxietate, face frica să se umfle ca un balon.

Limba lui Dake îi intră în gură, atingînd, apoi retrăgîndu-se.

– Noi... noi...

Reesa îşi dădu ochii peste cap, după care îi apucă gîtul cu ambele mîini.

– Mi se goleşte mintea.

– A mea a luat foc, gemu Dake, desfăcîndu-i uşurel coapsele cu mîna.

– Iubeşte-mă, te rog.

– Asta şi intenţionez, intonă el solemn, lunecînd iarăşi în josul trupului ei şi apucîndu-i un picior, mîngîindu-i cu gura fiecare deget, limba lui străbătîndu-i talpa.

– Aaah! icni Reesa. Nu... o, Doamne.

Nici un centimetru al făpturii ei nu rămase neluat în seamă. Dake îşi simţi pulsul sărind de sub control, sîngele pompîndu-i tot mai tare şi mai tare. Senzaţiile goneau prin trupul lui, pînă simţi că fusese replămădit, că era nou-nouţ.

Reesa nu mai putea suferi drăgăstoasa tortură. Mîinile şi gura ei porniră să-şi facă propriile descoperiri.

Dragostea dintre ei fusese întotdeauna electrizantă şi satisfăcătoare, dar, în cîteva momente, depăşi şi această limită. Fiecare se simţea dezarticulat şi reclădit din nou. Iubirea îi cimenta laolaltă, îi lipea cot la cot, genunchi de genunchi, inimă în inimă.

Apoi adormiră; nici un cuvînt nu era cu putinţă.

Mai tîrziu, noaptea, Dake se trezi şi încercă să se orienteze. Preţ de-un moment, orbitor şi dureros, crezu că era din nou singur în casă, că Reesa dispăruse, moartă. O groază neagră îl înghiţi în acea secundă, suferinţa sfîşiindu-l în bucăţi. Apoi îi simţi căldura trupului lîngă el. Deşi raţiunea îi spunea că o avea alături, că viaţa nu mai era hăul dinainte, întinse mîna şi aprinse una dintre luminile de control ale instalaţiei stereo. Apoi o privi, iar Reesa se ghemui lîngă el să se încălzească. Trupul lui îi fusese plapumă pînă se mişcase. Acum ea scînci în somn şi încercă să se

îndese iarăşi în el.

– Nu-ţi face griji, îngerul meu. Sînt aici.

Dake o strînse din nou în braţe. Se pregătea s-o ridice şi s-o ducă în dormitor, unde se puteau bucura de căldura patului, în uşoara răcoare a nopţii, dar zăbovi cîteva momente, studiind-o în voie, lăsînd lumina să-i joace pe faţă şi trup. Era slabă! Doamne, frumosul ei corp era plăpînd.

– Ai nevoie de îngrijire, nepreţuita mea. Sînt tocmai omul potrivit pentru treaba asta.

Încă o mai privea, cînd interveni un gînd nedorit.

– Eşti prea zveltă ca să fii sănătoasă? Dacă acum eşti gravidă – şi n-ar trebui să fii? La naiba, de ce n-am folosit ceva?

Simţi o sudoare rece inundîndu-i trupul la gîndul efectului unor chinuri de sarcină prelungite şi grele asupra ei.

– Săptămîna asta mergi la doctor, chiar înainte de a ne căsători.

Reesa gemu în somn, trăgîndu-l spre ea.

Cît ai clipi, sîngele lui Dake zvîcni prin vene. O sărută pe gît, apoi se sculă. Îngenunchind lîngă ea, o ridică la piept.

– Ai să avortezi al dracu' de repede copilul

dacă eşti gravidă, mieluşelule. N-am să te pierd tocmai acum.

Ochii Reesei se deschiseră nesiguri, cu un zîmbet ceţos şi somnoros, privindu-l.

– Ieşim?

– Nu aşa, iubito. Mergem în dormitor.

– Bun. Hai acum să facem dragoste acolo.

– Iubito, gemu Dake, ţinînd-o strîns în braţe, cu mîinile încleştate pe pielea ei mătăsoasă.

– Te rog, îi suflă Reesa în ureche, cu cuvintele încă îngreunate de somn.

– Ai nevoie să dormi, insistă Dake, deşi ştia deja că-i slăbise hotărîrea.

– Am nevoie de *tine.*

Trecu prin toate camerele pînă-n dormitor şi o depuse pe pat.

– Mă ai. În toate felurile posibile pentru o fiinţă omenească de-a o avea pe alta, tu mă ai pe mine.

– Bine.

Ridică braţele spre el, cu trupul tolănit comod, senzual, pe pat.

– Reesa, Reesa.

Se aşeză pe marginea patului, descriindu-i cu mîna rotocoale leneşe pe regiunea bazinului,

îndrăgind senzaţia părului moale pe palma lui.

– Vreau să fim fericiţi.

– Vom fi.

– Fericirea trebuie mai întîi dăruită, înainte de-a o putea păstra.

Reesa se ridică în capul oaselor, aplecîndu-se să-l sărute pe piept.

– Atunci probabil că tu mi-ai dăruit foarte multă, fiindcă sînt un om fericit.

Ea rîse sonor.

– Ce-i aşa de comic? se lăsă Dake lîngă ea.

– Nimic. Pur şi simplu îmi vine să rîd.

Ridică mîinile deasupra capului, încleştîndu-şi-le, ca într-o rugăciune, pentru a trece apoi în faţa lui cu o mişcare unduitoare, aşezîndu-se în poziţie de yoga.

– Şi am chef să te seduc.

– Ăsta s-ar putea să fie cel mai uşor lucru pe care l-ai reuşit vreodată, comentă răguşit Dake, urmărindu-i cu ochii fiecare mişcare.

– Imită-mă, şopti ea.

Dake ridică braţele şi începu să se mişte la fel, cu ochii lipiţi de trupul ei.

– Mă faci să fiu foarte sexy, David Kennedy Masters.

O excitaţie somnoroasă o străbătu pe Reesa.

– Mai spune-mi.

Dake avea impresia că i-o luaseră razna toate semnalele vitale. Era absorbit de miracolul femeii din faţa lui. Avea nevoie să o posede, să se îngrijească de ea, s-o ocrotească de orice vătămare.

– Crezi că-i un mod bun de-a exersa? întrebă Reesa, cu buzele uscate, în timp ce-i privea muşchii lucind în lumina lămpii pe cînd trupul lui se unduia şi cobora într-un acompaniament senzual al mişcărilor ei.

– Trebuie să fie. Mă simt ca Tarzan şi Superman într-unul singur. Dacă-ncep să mă bat cu pumnii-n piept şi să trec peste zgîrie-nori dintr-o săritură, ai să-nţelegi, nu-i aşa?

– Desigur.

Reesa inspiră adînc.

– Eşti frumoasă, Reesa.

– Eşti trăsnet, Dake.

– Mulţumesc, dar dacă te uiţi atentă la mine, domnişoară, vei vedea c-am ajuns la capătul funiei.

Îi zîmbi, cînd ea îi privi erecţia, apoi din nou chipul.

– Un pic de autocontrol.

– Nici urmă.

Dake întinse braţele spre ea, trăgînd-o la piept, în timp ce cădea pe pat cu faţa în sus.

– Nu mă voi controla niciodată cînd e vorba de tine, iubirea mea.

Gura i se împreună cu a ei, capturîndu-i surîsul, peste putinţă de înfumurat.

Nouă

Zilele dinaintea căsătoriei cu Dake părură lungi cît săptămînile, nenumăraţi oameni apărînd pentru a-i solicita atenţia. Dake fu prezent pentru a atenua în mare parte agitaţia, iar Reesa îl lăsă pe Ben să se ocupe de afaceri.

O ului faptul că suspendaseră filmările la *Trădarea* după dispariţia ei, iar acum îi cereau să-şi continue rolul în filmul cu deviz ridicat.

– N-aş vrea să mă flatez singură cu gîndul că

mă socoteau indispensabilă, îi murmură ea lui Ben cu o zi înaintea nunţii, cînd agentul îi aduse un exemplar din scenariu.

– Nici nu-i cazul, ridică el din umeri. Au căutat peste tot pe cineva care să-ţi preia rolul. Cînd ai fost găsită, erau cinci actriţe în concurs. Inutil de spus, nu le-a-ncîntat deloc să piardă şansa unui rol atît de suculent. *C'est la vie.*

– *C'est la guerre* ar fi poate mai la obiect, comentă Reesa.

– Ăă, Reesa, se aplecă Ben în fotoliu, pe cînd stătea faţă-n faţă-n de-o parte şi de alta a biroului din cabinetul lui Bill Hanks. Eşti sigură că vrei să mergi pînă la capăt cu mariajul ăsta? Tu...

Reesa ridică mîna, cu palma spre el.

– N-am de gînd s-ascult nici o vorbă urîtă despre Dake. Am auzit destule... şi de la oameni care s-ar fi zis că-i erau prieteni.

– Eu nu i-am fost niciodată prieten, replică brutal Ben.

– Aşa e, nu i-ai fost.

Reesa coborî privirea spre scenariul din mîna ei, apoi o ridică iar spre impresar.

– Şi eşti, desigur, liber să reziliezi contractul dacă socoteşti că Dake, în calitate de soţ al meu,

îţi va fi un cui în talpă.

Tăcerea se prelungi între ei, pe cînd se priveau. Fuseseră asociaţi de afaceri, precum şi prieteni.

– Ce-am vorbit rămîne în picioare, spuse Ben într-un tîrziu.

Reesa încuviinţă.

Ben se ridică în picioare.

– Înţeleg. Lăsăm lucrurile aşa cum sînt. Dacă constat că va fi prea incomod pentru noi, mai vorbim.

O salută cu o înclinare a capului şi-şi luă servieta. La uşă se opri, cu spatele spre Reesa.

– Îţi doresc numai fericire, Reesa. Întotdeauna ţi-am dorit-o.

– Ştiu.

Vocea Reesei abia se auzi.

După plecarea lui Ben, rămase mult timp cu privirea spre ferestrele pînă-n podea, cu vedere la ocean. În ultimele cîteva zile, primise multe telefoane cu exact acceaşi sugestie voalată că n-ar trebui să-şi pună-n aplicare căsătoria cu Dake.

– Poate că eşti o proastă, Reesa Hawke, dar drumul tău e hotărît.

Dake avusese întîlniri de afaceri, şi nu-l aştepta

acasă înainte de cină. După aceea, urmau să zboare la Reno cu turboreactorul său particular şi să înnopteze în vila unui cazinou. Aveau să se cunune a doua zi dimineaţă, cu un judecător şi doi martori convocaţi de către magistrat. Petrecu restul după-amiezei pe plajă, cu scenariu, familiarizîndu-se din nou cu el.

Probabil adormise, căci răcoarea unei umbre neaşteptate o făcu să ridice ochii clipind, încercînd să distingă a cui era silueta întunecată care o privea.

Dake se ghemui pe nisip lîngă ea, trecîndu-i degetul peste obraz.

Pe negîndite, Reesa se înfioră.

El îşi retrase mîna de parcă l-ar fi fript.

– Asculţi numeroasele avertismente, Reesa?

Se ridică privind spre valurile ce se rostogoleau pe ţărm.

– Secomb te-a pus la curent cu toate detaliile lugubre ale celor ce ţi s-ar putea întîmpla dacă te măriţi cu mine? scuipă el cuvintele în briza mării.

Reesa se chinui să se ridice în şezut, umbrindu-şi ochii cu o mînă în timp ce-l privea.

– Ben a spus ceva...

– A, sînt sigur c-a spus. Dacă nu ţi-e cu supărare, prefer să primesc vestea în casă, nu pe plajă.

Se răsuci pe călcîie şi porni cu pas întins peste nisip, cu Reesa privind zăpăcită în urma lui.

– Prostule.

Îşi trînti palma peste o foaie volantă a manuscrisului, care nu era prinsă alături de celelalte. Apoi îşi adună lucrurile şi-l urmă spre casă, lovind nisipul cu picioarele şi analizînd ipoteza unui mormînt lichid pentru încrezutul domn Masters.

– Doar să-i treacă prin minte că aş fi ascultat poveştile alea? Nici nu se deranjează s-asculte ce am eu de spus! Ar fi prea elegant, prea inteligent! murmură ea, intrînd în odăiţa duşului de sub puntea de lemn a parterului casei. Lepădă hainele de pe trup, aruncîndu-le care- ncotro, apoi păşi sub şuvoiul de apă caldă.

– Ticălos arogant!

Scrîşni din dinţi, în timp ce-şi şampona părul cleios şi sărat. Mă gîndesc serios să nu te mai iau de bărbat!

Continuă să clocotească pe cînd se ştergea, apoi îşi înfăşură un prosop în jurul capului. Îşi mai petrecu unul şi peste trup şi ieşi de la duş pentru

a urca scara interioară din dosul casei, pînă-n zona bucătăriei.

Dake era acolo, pregătindu-şi un pahar mare de martini.

– Nu crezi că-i un pic cam deplasat să zburăm la Reno în noaptea asta? se răsti Reesa, cînd el se întoarse s-o privească, cu o sprînceană ridicată.

– Zburăm în seara asta la Reno?

– Aşa plănuisem. Te-ai răzgîndit? îl provocă ea.

– Nu.

Îi întinse martini-ul.

– Poftim. Bea asta. Eu ies la o plimbare. Vrei să pun musacaua în cuptor?

– Nu, răspunse ea, luînd paharul. Prefer o salată, apoi mîncăm ceva cînd ajungem la Reno.

Îşi muşcă buza, cînd Dake se întoarse să coboare scara în spirală spre duş.

Reesa se duse la fereastră, pentru a-l vedea îndepărtîndu-se rapid în lungul plajei; apoi reveni înăuntru, unde-şi luă un pahar cu suc de portocale.

Atinse prosopul de pe cap, ştiind că trebuia să-şi umezească din nou părul înainte de a se pieptăna. Îl simţea prea compact în mîini, pe cînd şi-l împletea în faţa oglinzii de toaletă, după care

îşi înfăşura cosiţa în creştetul capului. Pe obraji şi pe gît îi atîrnau şuviţe negre, mătăsoase.

Scoase din debara o fustă din piele de căprioară, în aceeaşi culoare de jad ca a ochilor ei. Mai alese o bluză de mătase şi un sacou asortat la culoare. Botinele înalte pînă la glezne erau din aceeaşi piele verde.

– Arăţi splendid.

Dake stătea în uşa camerei de toaletă, frecîndu-şi părul cu un prosop şi cu altul înfăşurat în jurul mijlocului.

– Mulţumesc. Merg să fac salatele.

Mîncară în relativă tăcere, făcură ordine prin casă şi-şi împachetară ultimele lucruri în aceeaşi linişte. Încuiară casa, apoi puseră cheia în urna de ceramică din magazie, unde o găsiseră, şi luară maşina pînă la micul aerodrom, unde-i aştepta avionul lui Dake.

– Eşti nervoasă.

Amuzamentul din vocea lui Dake o irită şi mai mult.

– Da, spuse ea, închizînd apoi strîns buzele.

– Ai vrea să bei ceva?

– Am băut un suc, mulţumesc. Dake, nu ţi s-a părut niciodată că cel mai mult ne certam după

ce munceam prea intens?

– Ba da.

Îşi puse căştile şi ceru instrucţiunile pentru decolare.

În cîteva momente îşi luară zborul, iar Reesa simţi palpitaţiile de nervozitate pe care i le provoca întotdeauna decolarea.

– Face stomăcelul tumbe, iubire?

– Nu, înghiţi ea în sec.

– Drăguţ, nu-i aşa? arătă Dake spre friza portocalie de la orizont.

– Da, dădu ea din cap.

Conversaţia le fu la fel de răzleaţă ca în timpul mesei şi-al împachetatului, dar oarecum mai relaxată.

Într-o oră şi ceva, Learjet-ul îi aduse pe aeroportul de lîngă Reno, în lumina scăzută a asfinţitului.

– Vă aşteaptă o maşină, domnule Masters.

Mecanicul arătă peste cîmp, ochii săi analizînd-o însă avizi pe Reesa.

– Mulţumesc.

Dake se uită urît la el, apoi o luă pe Reesa de braţ şi o conduse spre maşină, picioarele sale lungi parcurgînd distanţa în cîteva secunde.

– Stai, gîfîi ea, trăgîndu-i mîna cu care o ţinea

de deasupra cotului. Or fi astea tocuri joase, dar nu pot fugi atît de repede cu ele. Aşa că mergi mai încet.

Dake coborî privirea spre ea, cu un colţ al gurii tresăltîndu-i în sus.

– Scuze, iubito. Voiam doar să te iau de-acolo pînă nu-i croiam una-n mutră.

Reesa îl privi, cu gura căscată.

– Încă nu mă pot obişnui cu stilul ăsta al tău.

– Nici eu nu-s prea obişnuit cu el, dar n-am încotro.

– Niciodată nu te deranja atît de mult cînd mă priveau bărbaţii.

Luă o gură de aer, deşi acum înaintau mai încet.

– Niciodată n-am putut suferi să se uite bărbaţii la tine. Nu pot, naibii, şi n-am să mă mai prefac. Dacă-l descopăr pe vreunul căscînd ochii, îi lipesc una.

Reesa se opri, aproape derapînd, lîngă maşină, şi-l privi furioasă. Cînd de pe buze îi scăpă un chicotit, îşi acoperi gura cu o mînă.

– Mă-nfurii că te porţi ca un om al cavernelor, dar nu mă pot abţine să nu-mi închipui cum s-ar desfăşura scenariul. Ai croi oameni în stînga şi-n

dreapta. În meseria noastră, libidinoşenia e la ordinea zilei.

Dake o studie un moment, apoi, ajutînd-o să urce în maşină, în timp ce-i spunea şoferului destinaţia, rînji.

– Nu mai mult decît în orice altă meserie, cred. Poate că noi sîntem puţin mai deschişi.

– Puţin?

Reesa rîse, lăsîndu-se pe tapiţeria de pluş.

Dake îi ridică mîna stîngă la gură, mîngîind cu buzele diamantul montat cu smaralde, pe care i-l pusese în deget cu nici două zile în urmă.

– Voi căuta să mă controlez cît de cît... de vreme ce mîine mi se vor adeveri visurile.

– Chiar aşa? îl privi Reesa prin cortina genelor, simţindu-i mîna mîngîietoare ca pe un balsam, terminaţiile nervoase, deznodîndu-i-se sub apăsarea umărului lui într-al ei.

– A, da. Ba bine că nu. Din prima seară cînd te-am scos în oraş am fost gata să-ţi devin soţ. Ştiam, dar mi-am înăbuşit sentimentul sub o grămadă de scuze sofisticate.

– Starea inimii Cynthiei era adevărată.

Reesa respira adînc, tremurător, conştientă că spunea adevărul.

– Recăsătoria ta i-ar fi putut cauza un infarct.

Chipul lui Dake se contorsionă.

– Da. Uneori păream să mă aflu în nisipuri mişcătoare. Nu... nu puteam risca să omor o femeie care-mi fusese ca o mamă.

Reesa îşi strecură mîna într-a lui.

– Mi-a plăcut atunci, prima şi singura oară cînd am întîlnit-o... şi, cumva, cred că ştia despre noi.

– Nici o-ndoială, o strînse Dake de mînă. Era pătrunzătoare, dar m-am temut să risc.

Inspiră adînc.

– Acum s-a terminat.

„Iar acum e timpul să ai şi tu un strop de fericire, Dake". Gîndul o surprinse, dar ştia că era adevărat. Avusese multe succese în tot ce-i căzuse-n mînă, cu excepţia vieţii personale. „Acum e rîndul meu," îşi spuse Reesa, plină de-o neaşteptată încîntare că putea fi ea aceea care să întoarcă pe dos viaţa lui Dake, aducîndu-i o măsură din bucuria de a trăi.

În seara aceea, ea şi Dake merseră să joace la cazinou, dar Reesa era atît de agitată la gîndul

zilei următoare, încît plecară devreme şi reveniră la vilă.

– Niciodată nu m-am gîndit că te-ar putea face să fii nervoasă apropierea căsătoriei, o dojeni Dake ţinînd-o în braţe, după ce făcuseră dragoste.

– Doamne. Nici eu nu credeam, dar asta e.

Reesa îi cuprinse gîtul cu braţele şi-şi îngropă faţa la pieptul lui.

A doua zi, tremura toată, aşa că Dake trebui să-i încheie el nasturii mici ai costumului de mătase ca piersica, rochia fără bretele strîngîndu-i trupul pe sub jacheta Chanel şi pliurile inverse nevăzute de la genunchi pînă la pulpă, care nu se observau decît cînd păşea.

– Gata, o informă el. Am încheiat doar cei doi nasturi de jos, pe restul îi lăsăm deschişi, de vreme ce afară va fi cald.

– Rece, se smiorcăi Reesa, urmîndu-l, în ciorapi, cînd Dake se duse în baie.

– Ies într-un minut, draga mea, o asigură Dake.

Reesa dădu din cap, dar nu se clinti din faţa uşii, cu ochii la clanţă.

Cînd Dake deschise uşa, ea i se prăvăli la

piept, învăluindu-l cu braţele şi apăsîndu-şi faţa pe trupul lui.

– M-am răzgîndit. Hai doar să trăim împreună. Căsniciile se destramă tot timpul.

– A noastră nu.

Dake se eliberă din strînsoarea ei şi merse să-şi ia vesta costumului.

– Eşti gata?

Reesa dădu din cap şi întinse tăcută mîna după bucheţelul de trandafiri roz-portocalii, pe care i-l comandase Dake.

– N-ar trebui să-ţi pui pantofii? întrebă el, mergînd să scoată din secţiunea pentru încălţări a bagajului escarpinii din *peau de soie* de culoarea piersicii.

– Nu-i pot purta, îi spuse Reesa cu glas răguşit. Am picioarele umflate.

O lacrimă i se rostogoli pe satinul auriu al obrazului.

– Nici vorbă.

Dake o sărută, desprinzîndu-i degetele reci ca de moarte, de pe buchetul de flori.

– Îţi duc eu florile pînă ajungem la capelă. Acum, stai jos în fotoliul ăsta şi lasă-mă să văd dacă-ţi pot pune pantofii în picioare.

– Nu merge, gemu Reesa. S-au umflat cu două numere. Am încercat să mă-ncalţ după duş. Nu merge.

Dake o manevră în fotoliul tapiţat cu satin, apoi se ghemui în faţa ei, scoţînd cocoloşul de bumbac introdus în pantof pentru a-i menţine forma delicată cît timp era împachetat.

– De-asta nu-ţi veneau, iubito. N-ai scos calapodul.

Se ridică şi-i sărută buzele îngheţate, simţindu-i tremurul piciorului cînd i-l ridică să-l încalţe.

– Vezi? Nu te simţi minunat?

Reesa dădu din cap, privindu-l.

– Divorţul se exclude.

Îşi linse buzele ca iasca.

El ridică ochii spre ea, punîndu-i în picior şi celălalt pantof, încălzind-o cu zîmbetul său.

– Despre divorţ nu se va discuta niciodată între noi, nici despre despărţire. Cînd ne vom certa, ne împăcăm cît de repede posibil şi, să sperăm, fără a ne face vreun rău unul altuia.

– Fără să ne-ascundem cît de mult ne iubim...

Cuvintele păreau smulse din gîtul ei cu

cleştele, în timp ce-i scruta trăsăturile.

– ...fi-fiindcă restul cercului nostru de prieteni cred că aşa ar trebui să fie.

– Ne vom face noi prieteni dacă trebuie, dar indiferent cine vor fi, prieteni vechi sau noi, nimeni nu ne va dicta relaţiile, decît noi înşine.

Reesa inspiră cutremurat şi dădu din cap. Cînd Dake îi luă mîna pentru a o ridica în picioare, zîmbea, deşi încă se mai simţea cam zguduită.

– Nu pot să explic cu-adevărat de ce-s nervoasă. Vreau s-o fac. Am nevoie să mă mărit cu tine, dar e ca şi cum am purta între noi un obiect foarte fragil, pe care l-ar putea distruge cea mai mică mişcare.

Dake o conduse afară din vilişoară, la maşina parcată pe aleea şerpuitoare, căreia îi ţinea deschisă portiera un şofer în livrea.

– Toate căsniciile sînt fragile, îngerul meu. Efortul greu de a le scoate la liman e acela care le dă forţă. E o trudă de zi cu zi, ceas de ceas, şi n-o poţi abandona nici pentr-un minut. Niciodată n-am simţit nevoia să apăr şi să ocrotesc relaţia pe care am avut-o cu Linda. Şi nici ea. Ne-am căsătorit în pripă şi a fost o prostie din partea

amîndurora. Noi ne cununăm din dragoste şi vrem să muncim pentru a ne clădi şi menţine viaţa împreună.

– Îţi mulţumesc.

Reesa îşi rezemă capul pe umărul lui, simţindu-se mai calmă, chiar dacă o parte din fluturaşi reveniseră cînd maşina opri în faţa capelei unde aveau să se căsătorească.

Ceremonia fu scurtă, dar Reesa ascultă fiecare cuvînt, încîntată cînd Dake pronunţă jurămintele, cu glas puternic şi sigur.

O surprinse prezenţa la ieşire a fotografilor care luau instantanee, întrebările zburînd dense şi iuţi.

– La naiba. Credeam că n-o să intrăm în aşa ceva.

Dake reuşi să abată majoritatea întrebărilor, în timp ce o conducea pe Reesa spre limuzina care avea să-i ducă înapoi la cazinou.

– Nu vă faceţi griji, îi şopti şoferul lui Dake. Am prevăzut totul. Mergem înapoi la cazinou şi, cînd ieşiţi, treceţi prin cazinou, pînă în biroul şefului meu, unde-o să vă aştepte o maşină la uşa din spate. Toate bagajele dumneavoastră vor fi în ea.

Manevra reuşi, umplînd-o pe Reesa de încîntare, cînd ajunseră la aeroport, fără nici un reporter pe urme.

Zece

La aeroportul Logan, reuşiră să evite presa; o altă maşină îi aştepta acolo, să-i ia repede.

– Cred că-ţi va plăcea casa unde m-am născut, Reesa, spuse Dake în timp ce goneau cu viteză. E mare şi datează din zilele Revoluţiei[1].

– N-am schiat prea mult, iar de patinat n-am

1. Revoluţia Americană, sau Războiul de Independenţă (1775-1783), care a marcat ieşirea coloniilor americane de sub tutela britanică şi înfiinţarea, în anul 1776, a Statelor Unite ale Americii.

patinat niciodată, dar voi încerca. Iubeşti Boston-ul, nu-i aşa? se rezemă Reesa de Dake.

– Sigur că-l iubesc. Şi-ţi mulţumesc, iubito.

Dake o răsuci în braţele lui, ochii săi de tigru fiind lichizi de-atîta dragoste. O sărută profund, apoi se retrase.

– Ţi-e teamă să stai cu familia mea, nu-i aşa? Nici o grijă. Asta va fi noaptea nunţii noastre şi o vom petrece în apartamentul meu personal din casa părintească. Dacă ajungi la concluzia că nu ţii la familia mea, nici măcar de Thanksgiving nu rămînem cu ei. Nu, nu, nu fericirea vieţii noastre împreună. Dacă familia mea te irită...

– Să nu spui asta! îl întrerupse Reesa, sufocată. Ţi-am cunoscut mama şi tatăl, o dată cînd filmam la New York. Au fost foarte politicoşi.

– Dar şi foarte distanţi, confirmă Dake. Ştiu. Cînd eram tînăr, am crezut că ţineau unul la altul, la mine, dar crescînd mi-am dat seama că liantul dintre ei erau afacerile, nu iubirea. Vezi tu, mama mea provenea dintr-o foarte veche familie Back Bay, înrădăcinată în tradiţii. S-a măritat cu tata împotriva voinţei familiei ei, dar – clătină el din cap – acest „dar" a fost foarte important; familia tatei avea mulţi bani, deşi numele lor nu era la fel de

vechi şi albastru la sînge. Întrucît mama era singurul copil, şi tata fiul cel mai mare din familie, au cuplat numele ei cu banii lui şi a ieşit conglomeratul Masters.

– Ai o soră, nu?

– Da, dar nu ne vedem prea des.

Dake ridică din umeri, apoi rînji. Arătă prin fereastră spre o casă de cărămidă, înălţată pe un gorgan.

– E minunată, exclamă Reesa. Parc-ar fi o ilustrată de Crăciun de pe vremuri.

– A şi fost odată. A venit un grafician şi a pictat peisajul, apoi a vîndut diapozitive ale tabloului unei companii de cărţi poştale. Tata a cumpărat originalul de la el. E agăţat deasupra consolei, în living-room.

– Credeam că un portret al mamei tale ca tînără femeie căsătorită s-ar bucura de cinstea locului de deasupra consolei.

– Nu. Tabloul mamei mele e deasupra consolei din bibliotecă, unde tata lucrează acum în cea mai mare parte.

Reesei îi trecu prin minte că părea un loc ciudat să agăţi portretul mamei, dacă nici unul dintre părinţi nu ţinea la celălalt, dar nu spuse

nimic, căci maşina parcursese aleea circulară şi încetinea să oprească.

Uşa din faţă se deschise şi pe scări apăru un bărbat în vîrstă, cu un cîine de vînătoare alături.

– Bine-ai venit acasă, Dake.

Un băiat cu ochi ca de tigru, foarte asemănători cu ai lui Dake, se repezi în jos pe trepte, cu sacoul agăţat pe un umăr, aproape căzînd de atîta nerăbdare.

– Reesa! Reesa!

Se aruncă spre ea, îndesîndu-şi chipul în trupul ei şi cuprinzîndu-i mijlocul cu braţele.

– M-am rugat, Reesa, m-am rugat.

Tremolurile glasului îi erau înfundate în talia ei.

– O, dragule, Robbie, Robbie dragul meu, ce dor mi-a fost de tine! spuse Reesa.

Stătură acolo legănîndu-se împreună, cu cuvintele pierdute în lacrimi şi rîs.

– Acum sînt băiatul tău, dacă mă vrei, îi zîmbi Robbie.

– O, cum să nu te vreau? rîse înlăcrimată Reesa.

– Ştiam eu, spuse Robert, cu înfumurarea celor tineri. El e Acme, cîinele de vînătoare al

bunicii, dar îi place cînd vin aici în vizită. Ne jucăm.

– Bravo ţie.

Reesa continuă să-l ţină îmbrăţişat pe cînd intrau în enormul foaier.

– Iubito, el e Jesse. Conduce toată gospodăria.

– Bună ziua, salută Reesa, cam fără suflare, recunoscătoare că scăpase de vîntul îngheţat care venea dinspre rîu.

– Bine aţi venit, doamnă Masters. Cele mai bune urări pentru căsătorie, îi zîmbi Jeese şi dădu mîna cu Dake. Şi dumneavoastră felicitări. Întotdeauna aţi fost un om norocos.

– Păi sînt, nu?

Dake o trase pe Reesa lîngă el, apăsîndu-i gura cu a sa, fără a părea să-i pese că Jeese şi Robbie se uitau. Înălţă capul şi-i zîmbi fiului său.

– Ei bine, ţi-am adus-o acasă.

– Mulţumesc, tată, răspunse Robert, încă agăţat de mîna Reesei.

– David Kennedy!

Vocea străbătu scările circulare, răsunînd în antreul octogonal.

– Bine ai venit acasă, şi felicitări.

O femeie graţioasă, mai înaltă decît Reesa, coborî în jos pe scară. Rochia ei de şifon gri-albăstrui era cu o nuanţă mai închisă decît părul; pielea, deşi ridată, stătea întinsă pe gît; era zveltă.

– Robert dragă, nu-i poţi da puţin drumul mamei tale vitrege?

Îi zîmbi cu blîndeţe băiatului, surîsul lăţindu-i-se cînd acesta scutură din cap.

– Mulţumesc, mamă. Vino s-o cunoşti pe soţia mea.

Dake o ţinu pe Reesa aproape, în timp ce înaintau spre mama sa, la piciorul scării.

– Eşti puţin cam prea pretenţios îmbrăcată pentru după-amiaza dinainte de Thanksgiving, nu crezi? o sărută el pe obraz, apoi o aduse pe Reesa înainte.

Cele două femei îşi strînseră mîna, fiecare observînd-o discret pe celalată.

– Draga mea, eşti fermecătoare.

Priscilla Lynch Cabot Masters reveni cu privirea spre fiul ei.

– Nu mi-ai dat ocazia să-ţi spun că toată familia va fi aici pentru weekend, în cinstea

sosirii Reesei. Cocktail-ul începe în treizeci de minute.

Reesa trase aer în piept, experienţa ei actoricească ajutînd-o să-şi ascundă surpriza.

– Minunat, spuse Dake. Vom fi gata. Ne scuzi, da, mamă?

– Ah, David Kennedy, vrei să-l laşi pe Jeese să-ţi conducă soţia în apartamentele ei? Aş dori să stăm de vorbă două minute.

Reesa avu impresia că Dake voia s-o refuze pe mama sa.

– Du-te, Dake. Jeese şi Robert mă vor conduce. Ne vedem imediat.

Îl sărută şi-i simţi limba aţîţînd-o pe-a ei. Apoi se îndepărtară şi porni grăbită să urce scara.

Dake îşi urmă mama în bibiliotecă.

– Tatăl tău face duş, explică ea, închizînd uşa; se întoarse, îşi privi fiul şi nu-şi menajă cuvintele. De ce te-ai însurat cu o femeie care ţi-a pricinuit asemenea suferinţe, Dake?

– Am iubit-o, mamă, atunci şi acum. O voi iubi pînă la moarte şi după...

Dake se întrerupse, la vederea lacrimilor din ochii mamei lui. Această imagine îl şocă profund.

Nu-şi amintea s-o mai fi văzut trădînd o asemenea emoţie, şi cu siguranţă că nu mai plînsese niciodată în faţa lui.

– Mamă, nu!

Iubirea pentru ea, pe care şi-o îngropase în adîncul sufletului, ieşi la suprafaţă, şi o cuprinse în braţe.

– Nu pot suporta să te văd plîngînd. Te rog, încearcă să fii fericită pentru mine, chiar dacă Reesa nu e genul de persoană pe care ţi-ai fi dorit-o în familia noastră.

– Băiatul meu, băiatul meu, suspină maică-sa. Întotdeauna te-am iubit, dar am crezut că ai putea fi fericit căsătorindu-te cu cineva ca Linda, pe care n-ai iubit-o. Iubirea ologeşte omul, Dake.

Dake îşi ţinu mama la distanţă de el.

– Mamă, fiindcă dumneata nu te-ai măritat din dragoste...

– O, ba da.

Priscilla scoase o batistă dantelată din mînecă şi-şi tamponă ochii.

– Îl iubesc foarte mult pe tatăl tău. Aşa am aflat că dragostea ologeşte. El s-a însurat cu mine pentru numele meu. Tot timpul a crezut că l-am

luat de soţ pentru bani, dar nu este aşa.

Dake îşi privi un lung răstimp mama, apoi clătină din cap.

– Ai pierdut atîta timp din cauza mîndriei. De ce n-ai lăsa-o în sfîrşit la o parte, să urci la el şi să-i spui că-l iubeşti?

– Aşa, pur şi simplu? zîmbi mama sa, îndepărtîndu-se de el.

Dake o luă din nou în braţe.

– Aşa cum mi-ai spus şi mie că mă iubeşti. Un lucru pe care toată viaţa am dorit să-l aud, fiindcă *eu* te iubesc, mamă.

Priscilla îşi îmbrăţişă fiul, apoi se retrase.

– Am destul curaj yankeu ca să-i spun tatălui tău! Sigur că da!

Îşi flutură mîinile spre fiul ei şi porni spre uşă. Cu spatele către el încă, continuă:

– Totuşi, nu retractez ce-am spus. Cînd iubeşti pe cineva, te răneşti. Nu vreau să te văd rănit, David Kennedy.

– Mamă, niciodată nu voi suferi o rană mai adîncă decît atunci cînd am crezut că Reesa murise. Risc orice altceva, atîta timp cît o am.

Priscilla dădu din cap, apoi deschise uşa şi ieşi din cameră.

Reesa şi Dake sfîrşiră prin a sta prea mult la duş, după care se grăbiră să se îmbrace.

Reesa alese o rochie de catifea verde care nu era nouă, dar se numărase întotdeauna printre favoritele ei. Ultima oară cînd o purtase, îi stătea strînsă pe trup. Acum era largă. Dură un timp pînă să mute capsa care era singura încheietoare din spatele veşmîntului fără bretele. Rochia cădea drept, de sub sîni, faldurile moi de la poale adunîndu-se într-o semitrenă la spate astfel că, la orice mişcare, materialul greu îi cuprindea formele, accentuînd fiecare curbură. La ea îşi puse inelele pe care i le dăruise Dake la logodnă şi nuntă, şi cerceii-lacrimă cu smaralde, de modă veche, care aparţinuseră bunicii ei. Nu purta nici o etolă pe umeri, sau bijuterii pe gît şi braţe.

Dake veni din camera de toaletă, arătînd doborîtor, într-un smoking de mătase neagră şi papion asortat. Cutele cămăşii albe de mătase fuseseră cusute manual, în fir auriu, de aceeaşi culoare cu ochii lui. Se opri, o privi de sus şi pînă jos şi fluieră încetişor.

– Eşti superbă. Te-am văzut în rochia asta cînd erai mai grasă şi erai frumoasă, dar acum eşti eterică, angelică.

Clătină din cap.

– M-ai făcut fericit măritîndu-te cu mine, dar constat că încă mă mai simt gelos la gîndul că alţi bărbaţi te vor vedea astfel.

Reesa rîse, simţind vîltoarea iubirii lui înconjurînd-o.

– Ce ciudat, murmură ea, luîndu-l de braţ în timp ce ieşeau din cameră, atunci cînd ne-am întîlnit pe *Windward* am avut aceeaşi senzaţie de vîrtej ca acum, dar mă simt atît de sigură în ochiul uraganului, fără să mă mai rostogolesc necontrolată.

– Fiindcă am fost acolo împreună, răspunde Dake, ridicîndu-i mîna la gură, pentru a i-o potrivi apoi sub cot înainte de-a o conduce în josul scării circulare.

Un bărbat înalt, cărunt, cu Robert alături, intră în foaier şi-i privi.

Cînd ajunseră pe pardoseala de marmură a holului, Reesa îi atinse mîna fiului ei vitreg.

– Tată, doresc s-o cunoşti pe soţia mea, spuse Dake.

Kennedy Masters o sărută pe Reesa pe amîndoi obrajii şi o trase de lîngă Dake.

– Eşti adorabilă, copila mea, şi în calitate de socru îmi revendic dreptul de a te prezenta familiei.

Reesa rămase năucită de numărul de persoane pe care le cunoscu, fără să se fi aşteptat nici la jumătate. Antrenamentul ei de actriţă îi făcu mari servicii, astfel reţinînd numeroasele nume.

Stătea lîngă mama lui Dake, fiind prezentată unui văr numit Lowell, cînd observă că Dake vorbea cu tatăl lui. Curînd, amîndoi ieşiră din încăpere.

– O, Doamne, unde crezi că se duc David Kennedy şi tatăl lui? Nu-i mîine meciul de fotbal? se strîmbă Priscilla, iar Reesa rîse.

Nu reveniră o vreme, observă ea, iar cînd apărură, tatăl lui Dake avea pe chip o expresie amară. Veni direct lîngă soţia lui.

Dake se apropie de Reesa.

– Ei, după cum ai propus cînd ţi-am spus despre „mica mărturisire" a mamei, am vorbit cu tata. Nu cred că m-a crezut.

Îi cuprinse talia cu un braţ.

– Dar mă bucur că ţi-am urmat sfatul şi am spus ceva.

Clătină din cap.

– La început, a părut năucit că-i vorbeam astfel. Ani întregi au stat izolaţi unul de altul, reţinerea aceea blestemată care se consideră că ar fi bună-creştere, îngreunîndu-le comunicarea.

O privi, mîngîind-o cu ochii, zăbovind pe umflătura sînilor deasupra rochiei.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru ceea ce avem, Reesa Hawke Masters.

Reesa ridică faţa spre el, încîntată, cînd Dake se aplecă s-o sărute.

– Doamne sfinte, Priscilla, nu poţi vorbi cu David Kennedy? ridică glasul o rudă cu numele de Sinclair, făcînd capetele să se întoarcă spre Reesa şi Dake.

– De ce-ar trebui să vorbească cu el? interveni tatăl lui Dake; îşi cuprinse soţia cu braţul şi o trase lîngă el, zîmbindu-i cînd ea rămase cu gura căscată. Aprobăm, nu-i aşa, iubirea mea? se aplecă el, sărutînd-o.

– O, da, aprobăm, răspunse mama lui Dake la cîteva secunde după ce buzele soţului i le elibe-

rară pe ale ei.

– Devii prost de-a binelea, comentă o altă rubedenie.

– Doar isteţ. Haide, iubito, e timpul să mergem la masă. Robert, tu te-aşezi lîngă mama ta vitregă.

Se întoarse spre cei care-i urmau pe el şi pe Priscilla.

– Dacă vreunii vă faceţi planuri de bridge pentru după cină, vă rog să nu contaţi pe Cilla şi pe mine. Ne retragem devreme, ca să putem merge mîine la patinaj cu nora noastră. Va fi prima ei zi pe gheaţă.

Se aplecă şi-şi sărută din nou soţia, zîmbindu-i.

– Vrei să vii devreme la culcare, nu-i aşa, iubire?

– Da.

– Priscilla, scînci Sinclair, întotdeauna jucăm bridge.

– În seara asta, nu, răspunse Priscilla cu voce sufocată.

– Nu înţeleg. În casa asta se instalează rapid instabilitatea.

Sinclair îl privi enervat pe Lowell şi-i spuse să

lase aperitivele şi să vină la cină.

Cina fu o poveste zgomotoasă.

– Credeam că neo-englezii[1] cumsecade sînt tăcuţi la cină, îi spuse Reesa socrului ei, aşezîndu-se la dreapta lui.

– Nu-s nici cumsecade, nici tăcuţi, îi zîmbi Kennedy; cu ochii îngustîndu-i-se, se aplecă spre ea. Eram pregătit să te urăsc pentru toate necazurile pe care le-a avut Dake cu poliţia, după accidentul tău, dar cred că trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai înapoiat fiul. Devenise atît de cinic, însurat fiind cu Linda. Din momentul cînd te-a cunoscut, o parte din duritatea din el a început să se desprindă, dar după accident a devenit mai rău decît oricînd. Cred că ura faptul că era viu.

Kennedy oftă şi dădu din cap servitoarei să-i ia farfuria de supă goală.

– Mama lui şi cu mine ne-am dus în California de mai multe ori ca să vedem dacă nu-l puteam ajuta, dar era la fel de închis faţă de noi pe cît

1. (În orig.) *New Eglanders*, locuitori ai Noii Anglii *(New England)*, extremitatea de nord-est a S.U.A., compusă din statele Maine, New Hampshire, Vermont, New York, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut, New Jersey, Pennsylvania.

eram şi noi unul cu celălalt.

Îi aruncă Reesei o privire.

– Îmi iubesc soţia.

– Văd şi eu asta, murmură ea.

– Am iubit-o din momentul cînd am ridicat-o de pe gheaţă, unde căzuse, dar i-am ascuns-o, din mîndrie. Genul ăsta de neghiobie ajunge să-ţi intre-n obişnuinţă, şi mă tem că am transmis obiceiul... obiceiul răcelii, şi copiilor noştri.

– Cred că toţi vrem să ne apărăm de iubire. E un lucru instinctiv, să ne ascundem de suferinţe.

Simţea o mare afinitate pentru acest om care arăta ca o versiune mai vîrstnică a iubitului ei.

– Dake mi-a spus că speră că eşti însărcinată.

Reesa făcu ochii mari.

– V-a spus el asta?

Simţea sîngele năvălindu-i în obraji.

– Ai dori un copil, draga mea?

– Foarte mult, dar... dar nu ştiu dacă eu...

Kennedy Masters o bătu pe mînă.

– Fireşte că nu ştii, dar trebuie să spun că n-am crezut niciodată să-mi văd fiul atît de emoţionat de un asemenea proiect nebulos. Mi-a

spus că-şi doreşte o fetiţă care să arate exact ca tine.

Reesei îi scăpă un hohot de rîs. Socrul ei rîse la rîndul său.

Mai multe capete se întoarseră spre ei.

După cină, urmă muzică la instalaţia stereo şi unii dintre verii mai tineri dansară într-un colţ al uriaşului living-room, unde se puteau trage la o parte covoarele persane.

– Reesa, dansează cu mine.

Lowell cel cu chip de bufniţă veni în faţa Reesei, care stătea cu soacra sa, bînd cafea din ceşti de Sevres.

– Ăă...

Privi în jur, spre perechile care se roteau în zona de dans a podelei şi-şi aminti numeroasele prilejuri cînd dansase rock and roll cu Grupul de Scufundări Marine.

– Dake n-are nici o obiecţie. Obişnuiam să dansez cu Linda tot timpul, şi nu-l deranja.

Priscilla tresări.

– Lowell!

– Păi, el nu dansa cu ea, spuse vărul Lowell, cu răutate.

– Vino. Să dansăm.

Reesa dorea să-şi scutească soacra de alte momente penibile.

Lowell aparţinea tipului de dansator jack-in-the-box[1] : sărea, se bîţîia şi-şi rotea braţele, mişcîndu-şi energic trupul în ritmul muzicii.

– Eşti cam bună, Reesa, gîfîi el.

– Mulţumesc.

Reesa se feri, cînd unul din braţele lui Lowell se roti ca o moară de vînt.

Deodată, se simţi ridicată de la spate, în afara razei ucigătorului Lowell.

– Ce dracu' ţi-ai pus în cap, Lowell? Vrei s-o mutilezi? întrebă Dake.

– Nu te-ai supărat niciodată cînd dansam cu Linda! ripostă Lowell.

– Poţi dansa cu cine preferi naibii, da' nu cu nevastă-mea. N-am de gînd s-o am stigmatizată de mişcările tale ameţite.

– Reesa e marea iubire a lui Dake, Lowell. Trebuie să înţelegi asta, remarcă Priscilla, aruncîndu-i o privire sfioasă soţului ei, care venise alături şi-i luase mîna.

1. (Lit.) „Jack-la-cutie"; jucărie compusă dintr-un cap de clown sau monstru fixat pe un arc, sărind pe neaşteptate din cutie cînd e deschis capacul şi legănîndu-se.

– Vreau să dansez, dar nu pe muzica asta, anunţă Kennedy, cuprinzîndu-şi cu un braţ soţia. Pune un vals, Gibson, îi spuse el unchiului lui Dake.

În ciuda gemetelor membrilor mai tineri ai familiei, se găsiră cîţiva care să danseze vals, inclusiv Dake şi Reesa.

Dake propuse primul să se ducă la culcare, odată ce-aveau să se trezească devreme, pentru patinaj.

Reesa abia avu timp să spună noapte bună la toată lumea, cînd Dake o smulse din încăpere. Îi gunguri în timp ce ajungeau la etajul întîi şi străbăteau holul spre apartamentul lor.

– Iubito... icni Dake. Cînd te uiţi aşa la mine, simt că-mi cad rotulele.

Deschise uşa, o luă în braţe şi o purtă prin holul care dădea în apartament.

Se dezbrăcară unul pe altul într-o viteză record, făcînd dragoste de parcă ar fi fost pentru prima oară, cu dulce gingăşie, dar în punctul culminant, pe piscul muntelui ce-l escaladaseră, forţa iubirii îi răpi pe amîndoi în vîrtejul ei de vuiet, nimicind orice control, făcînd din doi unul, singur în lume.

Mult mai tîrziu, Reesa îşi aminti conversaţia avută cu socrul ei.

– Ce-i povestea asta, cu spusul tatălui tău că sînt gravidă? îl întrebă ea pe Dake. Nu te cam grăbeşti?

– Da şi nu. Vreau un copil, dar te vreau toată pentru mine. Ai spus că nu te deranjează să avem un copilaş. Totuşi, vreau să fiu sigur că eşti sănătoasă.

– Sînt sănătoasă. Şi greşeşti – am spus că *doresc* să am un copil de la tine, prostule.

Adormiră, faţă în faţă, cu gurile atingîndu-li-se şi braţele înlănţuite.

A doua zi dimineaţă, se treziră şi mai făcură o dată dragoste. După aceea, Reesa încercă să-l convingă pe Dake că ar fi fost mai bine ca ea să stea în casă, în timp ce restul se duceau la patinaj.

– Niciodată.

– N-o să poţi suferi să mă tîrăşti după tine. În plus, n-am patine.

– Am comandat eu să se trimită aici pentru tine, cînd am ştiut că vom veni în est.

– Nu zău?

– Exact, îi zîmbi Dake ca un băieţandru. Merg

să ţi le-aduc.

– Ajutor, şopti Reesa cînd rămase singură, imaginîndu-şi propriul trup zburînd în cele patru vînturi cînd avea să încerce să patineze.

Douăzeci-treizeci de persoane se răsuceau şi se înclinau în piruete şi opturi graţioase, cînd Dake şi Reesa ajunseră la iaz.

– O, sfinte, deja mă ia cu frig, murmură ea, în timp ce Dake îi lega patinele cu ghete căptuşite. Mmm, sînt comode, observă, cînd se ridică şi-şi simţi gleznele ţinîndu-se ferme.

În cîteva minute, Dake o conducea pe gheaţă.

– Aaaagh! Alunecă!

Reesa îşi simţi piciorul stîng luînd-o spre vest, dreptul spre est, dar Dake o ţinu dreaptă.

– Nu-ţi face griji, iubito, te sprijin. Acum, ţine-te bine. Aşa. Acum eşti echilibrată cu braţul meu pe după tine. Împinge piciorul înainte. Asta e. Acum alunecă.

Reesa îşi simţi trupul arcuindu-se şi lunecînd, dar Dake o ţinea ca într-o menghină.

După ce ocoliră o dată zona, Reesa gîfîia, însă îi plăcea mai mult decît se aşteptase, în pofida durerilor din picioare, de la încercările de-a şi le ţine drepte.

– Iubitule, îl îndemnă ea pe Dake, te rog, du-te şi patinează. Eu merg să termin o ciocolată fierbinte şi pe urmă văd ce pot face de capul meu la marginea eleşteului.

Atunci se apropie Robert, chemîndu-şi tatăl să i se alăture pe gheaţă.

Dake ezită, însă Reesa era hotărîtă, căci îi observase licărul din ochi la vedera celorlalţi patinatori.

– În regulă. Atunci, doar un minut. Vin imediat.

Îşi luă avînt, lamele patinelor stîrnind pînze de gheaţă, în timp ce se repezea împrejurul iazului, cu Robert imediat după el.

Cînd Reesa îşi sfîrşi băutura fierbinte, se ridică în picioare, aşteptă un moment să-şi găsească echilibrul, apoi începu o înaintare lentă, zgîriată, pe la marginea eleşteului.

Tocmai se felicita că nu căzuse, cînd se opri să privească un grup de rubedenii de-ale lui Dake rotindu-se pe apa îngheţată.

Cineva ţipă:

– Biciul! Biciul!

Se prinseră cu toţi de mîini, într-un şir lung.

Reesa zîmbi şi ridică mîna să-i facă semn lui Lowell, vărul lui Dake, care patina pe-alături în şarpele de oameni.

Un tînăr din capătul şirului se roti pe lîngă ea şi o apucă de mîna întinsă, trăgînd-o după el.

– Nuuuuuuu! strigă Reesa, ţipătul ei plutind în urmă-i ca al unei banshee[1] .

– Nu-i nemaipomenit? îi strigă omul care-o strîngea de moarte.

– Reesa! o strigă Robert, cu gura căscată, privind-o cum luneca pe lîngă el.

– Nuuuuuuuu!

Reesa vedea chipuri şi forme neclare, devenind conştientă că mulţi dintre patinatori se opriseră să privească grupul ca un şarpe care-şi mărea viteza, ajungînd spre capătul opus al gheţii, unde avea să se întoarcă, luînd-o în direcţia opusă. Reesa îi întrezări ca prin ceaţă pe

1. Zînă din mitologia scoţiană şi irlandeză, ale cărei tînguiri prevestesc moartea cuiva.

socrii ei, stînd lîngă un foc de lemne, apoi îl auzi pe Dake urlînd:

– Reesa! Nu! Stai! Fir-aţi ai dracu', opriţi biciul ăla!

– Ohhhhhh!

Reesa îşi simţi trupul acumulînd inerţie, în timp ce se rotea în cercul larg. Ea era vagonul de poştă din capătul trenului de oameni. Se clătină, apoi i se păru că zbura, cu gura şi ochii larg deschişi. Mîna i se desprinse de cea a străinului şi zbură spre margine, unde un grup de patinatori surprinşi în diferite etape de punere sau scoatere a patinelor o priveau îngheţaţi de groază.

– Reesa! mugi Dake, şi imediat o prinse de talie. Viteza ei şi inerţia lui erau prea mari ca să se poată opri, dar reuşi să ţintească spre un imens troian de zăpadă, în care se repeziră cu toată forţa. Trupul lui Dake îl apără pe al ei. Scuipă zăpadă din gură, ştergîndu-se pe faţă pentru a-şi elibera vederea.

– Iubito, n-ai păţit nimic?

Întinse mîna şi-i şterse faţa, rămînînd uimit, văzînd-o că rîdea, cu zăpada agăţată de obraji şi

de frunte.

– Nu te-ai lovit.

Lăsă să-i scape un lung oftat de uşurare.

– Nu... oh, Dake, mi-a fost frică... dar parcă zburam. Nu mă puteam opri!

Se înecă, rîzînd şi mai tare. Privi pe lîngă el, spre Priscilla şi Kennedy, care se apropiau grăbiţi. Reesa era puţin cam invidioasă pe mişcările graţioase ale soacrei ei pe patine.

– Reesa, draga mea, eşti bine? se repezi Priscilla să-i mai şteargă puţin zăpadă de pe faţă. Probabil că Richard nu-i în toate minţile, să te tragă după el în bici.

Îşi muşcă buza, în timp ce Kennedy o ridica pe Reesa în picioare, privindu-şi apoi fiul care se ridica din zăpadă, cu buzele strînse şi pumnii încleştaţi.

– Ei, David Kennedy, fii calm.

– Am să-l omor foarte calm, trase el cuvintele ca pe nişte gloanţe, făcîndu-i pe ceilalţi să clipească din ochi.

– Iubitule, nu fi aşa. E vărul tău şi n-a vrut să-mi facă nici un rău. Voia doar să fie prietenos, spuse Reesa pe un ton categoric.

– Puteai să mori, lătră Dake. Uite-l, pronunţă el cu un glas ca-al judecăţii de apoi, cînd privirea i se aţinti asupra tînărului său văr.

– Iubitule, mă simt cam ameţită, clipi Reesa din ochi, încercînd să-i distragă lui Dake atenţia de la vărul său.

– Ce? se roti Dake către ea, cuprinzînd-o în braţe. Eşti însărcinată, anunţă el, într-o voce cu bătaie lungă.

– Ba nu sînt! şuieră Reesa.

El o culese de jos şi porni repede în susul colinei, spre casă, fără a se mai osteni să-i scoată patinele, ei sau sieşi, cu părinţii gîfîind în urmă-i.

– Reesa dragă, nu-i nevoie să te-ascunzi. Sîntem încîntaţi, nu-i aşa, Kennedy?

Kennedy Masters jubilă la vederea chipului Reesei care se holba peste umărul soţului ei.

– Nu te-alarma, copilă, sîntem dispuşi să aşteptăm nepoţei, îşi cuprinse el soţia pe după umeri. Poate-ar trebui să mai încercăm şi noi un copil al nostru, Cilla.

– Kennedy!

Doamna Masters îi aruncă Reesei o privire,

apoi înlănţui mijlocul soţului ei cu un braţ. Ruşine să-ţi fie. Sîntem prea bătrîni.

– Poate că nu, iubire.

– Tată, dulău bătrîn ce eşti! rîse aspru Dake, apoi o strînse şi mai tare pe Reesa, în timp ce traversau aleea circulară, spre uşa din faţă. O duc pe Reesa sus să facă un duş şi să tragă un pui de somn. Ne vedem la cină – poate.

– Dar, David Kennedy... începu maică-sa, în timp ce intrau în enormul foaier, patinele lui Dake scrîşnind pe pardoseală.

– Lasă-i în pace. Pot mînca oricînd nişte tartine, o opri Kennedy.

– Iartă-mă pentru urme, mamă, strigă Dake spre ei, în timp ce urca scara.

– Nu trebuia să faci asta, gemu Reesa în timp ce o ducea pe culoar, spre aripa casei unde se afla apartamentul lor. N-am păţit nimic. Scoate-mi patinele alea.

Dake o depuse pe pat, apoi îngenunche în faţa ei să-i desfacă şireturile patinelor.

– Cînd te-am văzut în coada biciului, aproape am făcut stop cardiac. Niciodată n-o să te mai scap din vedere.

– Iubitule! îl privi Reesa în timp ce-şi scotea propriile lui patine, revenind apoi spre ea s-o dezbrace. Nu m-am rănit absolut deloc.

Capul lui Dake zvîcni în sus, încruntat.

– Reesa, aproape te-am pierdut o dată. Am trăit în mijlocul unui vîrtej de foc, un chin care nu se mai sfîrşea. Crezi c-am să risc să te pierd din nou?

– Nu, bineînţeles că nu, dar...

– Fără nici un dar. N-am să-mi asum riscul.

O privi de jos în sus, îngenunchind în faţa ei, scoţîndu-i ciorapii şi ridicînd-o apoi în picioare pentru a-i scoate şi lenjeria.

– Te iubesc. Singurul vîrtej pe care-l vreau e cel în care eşti şi tu. Poate fi dureros, vesel, fericit, trist – toate la un loc. Ştiu că fără tine, iubirea mea, viaţa e o gaură cenuşie.

– Dulcele meu, suspină Reesa, în timp ce o împingea la loc pe pat. Te iubesc mult, dar nu trebuia să spui că sînt gravidă. Nu sînt.

– N-ai de unde şti. N-ai ţinut calendarul, şi nici eu. Chiar şi aşa, nu vreau să te pună nimeni în pericol, îi gunguri el pe gît. Am atîta nevoie de tine. Mă excită ca toţi dracii că azi e Thanksgiv-

ing Day şi tu şi cu mine o petrecem împreună, ca soţ şi soţie. N-am să las să ţi se întîmple nimic rău.

Dragostea făcută de ei fu la fel de volatilă ca întotdeauna, dar exista o dimensiune nouă, pe care o simţiră amîndoi, o nouă profunzime a iubirii ce şi-o dăruiau. Se străduiră mai intens să-şi ofere unul celuilalt bucurie, împlinire. Cînd atinseră împreună apogeul, rostogolindu-se prin vîrtej ca unul, nu mai existau întrebări, nu mai încăpeau îndoieli. Nu mai era decît vîltoarea dragostei.

SFÎRŞIT

Romane de dragoste,
pe care nu le veți uita
niciodată scrise de autori
cunoscuți ai genului.

Loveswept

Dispăruse în apele furioase ale Caraibelor – departe de bărbatul care o iubea, dar n-o dorea de soție. Când Reesa Hawke a fost scoasă din mare, fără cunoștință, își pierduse complet memoria vieții ei trecute. O nouă identitate, o nouă muncă, i-au umplut zilele – dar nopțile-i erau neliniștite, bîntuite de un iubit dintr-un vis pe care nu și-l putea aminti. Apoi, într-o noapte, la șapte luni după tragicul accident, Dake Masters a apărut din nou în fața ei, făcînd-o să retrăiască toată teama și furia. Un miracol îi oferise o nouă șansă de a îndrepta lucrurile între ei.

Puteau oare să renunțe la trecutul tulbure, pentru un viitor plin de tot ceea ce dobîndise o nouă valoare?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

Dispăruse în apele furioase ale Caraibelor – departe de bărbatul care o iubea, dar n-o dorea de soție. Cînd Reesa Hawke a fost scoasă din mare, fără cunoștință, își pierduse complet memoria vieții ei trecute. O nouă identitate, o nouă muncă, i-au umplut zilele – dar nopțile-i erau neliniștite, bîntuite de un iubit dintr-un vis pe care nu și-l putea aminti. Apoi, într-o noapte, la șapte luni după tragicul accident, Dake Masters a apărut din nou în fața ei, făcînd-o să retrăiască toată teama și furia. Un miracol îi oferise o nouă șansă de a îndrepta lucrurile între ei.

Puteau oare să renunțe la trecutul tulbure, pentru un viitor plin de tot ceea ce dobîndise o nouă valoare?

1600 lei
32 lei T.L.
1632 lei Total

Vîrtejul

Helen Mittermeyer

MIRONIV

Loveswept

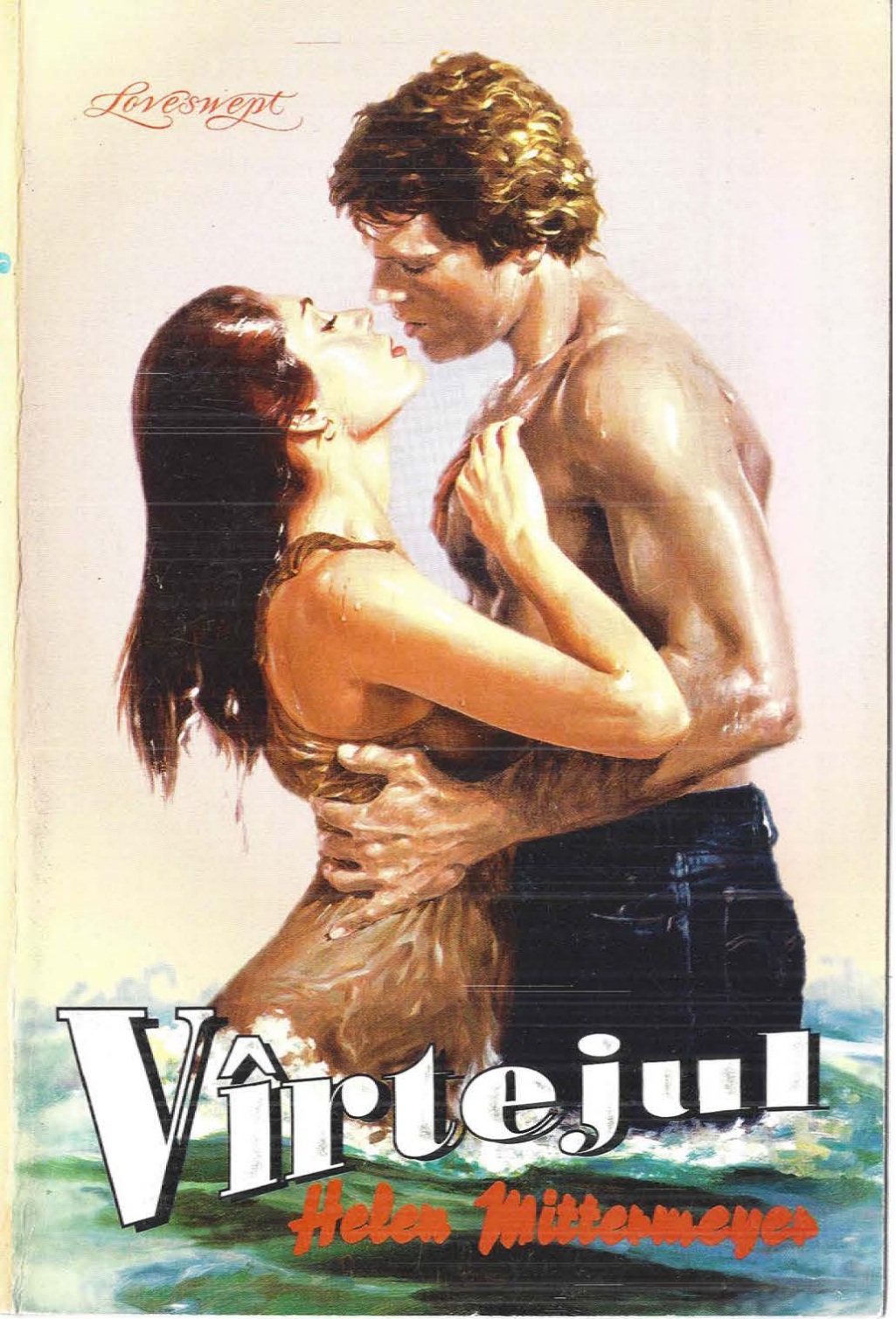

Vîrtejul

Helen Mittermeyer